

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Foto Angelo Budapest—Paris.

XI. EVFOLYAM 13. SZAM
ARA: NYOLCVAN FILLÉR
BUDAPEST, 1934 MAJUS 1

MAILATH ZENKE GRÖFNŐ

Anna főhercegnő és gyermekei
Foto: Veres udv. fényképész (V., Dorottya-u. 1. Gerbeaud-palota)

PIROSS MÁRIA, GÖDÖLLŐ
Foto: Kossak-Komáromi

KÁKOSSY LACIKA
Foto: Kossak-Komáromi

GRETE LICHTENEGG, GRAZ

Oxfordi női evezős-nyolcas

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

XI. ÉVFOLYAM, 13. SZÁM

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

BUDAPEST, 1934. MAJ. 1

Anna főhercegnő

A szemei.

Égő, barna fényekben foszforeszkáló, hirtelen megkomoivó és éppoly hirtelen apró mosolyokban meg-meglobogó, nagy, meleg szemei — külön megírniaivalók.

Megírniaivaló szemek a fiatal Anna főhercegnő szemei, különösen akkor, mikor azoknak a szívébe rajzolódó billentyűin az anya lelkesültsége játszik... Mikor a gyermekeiről muzsikál ezeken a szemeken... Egyszerre valamennyi gyermekéről, aztán külön-külön. — Margit lányom — mondja a főhercegnő — minden iránt érdeklődik, ami szép. De különösen... és ezt az érdeklődését dédanyjától, Erzsébet királynőtől örökölte... a lovak iránt érdeklődik... Maga elé néz, szinte maga elé hallucinálja a kis főhercegnő karakterének jellegzetességét.

— Rajong a lovakért s egyáltalán az állatokért... Néz, csak néz tovább egy pontra, egy belülről fénylő kis pontra, amelynek fonszoran Margit leányának arca világít... — Ha sétálok vele, minden ló mellett megáll... Szeméi mind melegebben lobognak.

— Addig nem nyugszik, míg meg nem tudja, hogy a lónak jól megy dolga... hogy nem verik... Kís szünetet tart. Udváriasan megvárja, míg lejegyzem ezeket.

Aztán, mint aki szinte hálás, hogy erről beszélhet, derüsen pergeti tovább a megkapó filmet.

— Ha látja, hogy bántják, akkor imádkozik érte este... imádkozik, hogy az Isten segítse meg... s hogy azt a bácsit, aki verte a lovat, az Isten büntesse meg... Hirtelen komolyra váltik az arca.

— De a tánc iránt is nagy érdeklődést mutat. Különösen, mióta Operába jár. Láttá már a Babatündért, Coppéliát, János vitézt, Hány Jánost és persze a Jancsi és Juliskát... — Most jön a második. Ilona leányom. Nagyszerű megfigyelője a lelki mozzanatoknak. A legkisebb dolgoknak is nagyon tud örülni. Minden kis tárgyának. Egy kis bogárnak. Ő belőle kitűnő életművész lesz... Sok mindennek fog az életben örülni... A harmadik: Anna Terézia. (Már előre nevet magában.) Teljesen elűt a többiekől. A legelőkelőbb. Nem ismer egyáltalán emberfélelmet. Mindent kimond. Mindent megmutat. Ösztönös gyerek. Mindenkiel beszél az utcán, mindenkiel szóbaáll. A rendőrrrel, az utcaperővel. És megy mindenben mindig a maga útján... Csupa elragadtatás, ahogy beszél a „rossz” kis főhercegnőről.

— Nem lehet neki parancsolni. Egyszer csak becsukja a füzetét és kész... A világrt sem lehet rávenni többé, hogy: ülj le és dolgozz tovább... Ő kész.

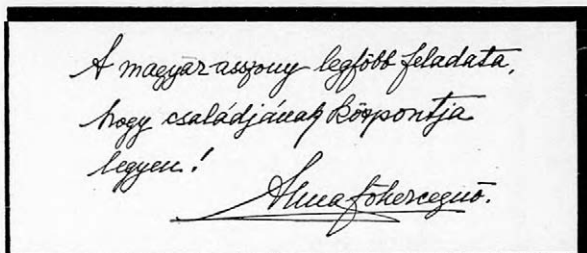
Ez a kislány, ügylészik, az egész főhercegi familia külön szórakozása. Valóságos legendák keringenek róla.

— A legkisebb József Árpád... hát őrála még alig lehet mondani valamit... Talán azt, hogy nagyon fiús. Élénk. Nagyon tudja, mit akar. A férfit már most benne van!

— Jelenleg hol tartózkodik?
— A kiskocsijában. Alszik a balkonon... *

Külön följegyzniaivalók, ahogyan mindezeket elmondja a főhercegnő. Ahogyan beszél; ahogyan magyarul beszél, még alig tíz esztendővel ezelőt egészen más globuszon élő főhercegnő... aminek ma már nyoma sincs. Azonban ez a beszéd már régszreg túlván, hogy úgyahogy éppen magyar legyen. Ez a beszéd már szellemében is magyar, sőt: választékosan, kultúráltan magyar... Ez a nyelvezet hajszálnyi pontosságra törekszik, árnyalatokra érzékeny magyar nyelv... Pallérozott. Egyéniséget kifejező. Féken tartott. Arra megy, ahova birtokosa kormányozza... Ha éppen akarja, a legmagasabb csúcsokra ráppen vele! Bizonyára nem az első vagyok, aki feltűnő szép magyarságáról ezeket megállapítom.

— Nekem nagyon jó hallásom van — úgymond. — Gamerra bárónő már Németországban tanított, mint menyasszony... Utána, már

mint asszony, Toldy Ferenc irodalomtörténetirő leányától tanul-tam...

— Ő egy régi irodalmi világban élt... Kazinczy, Bajza világában... Még most is följár hozzám hetenként... Még mindig csiszolunk... — Milyen módon történik ez?

— Beszélgetünk. Aztán írok. Különfélekről. Pszichológiai, pedagógiai kérdésekről... ami épp eszembe jut... naplószerűen... ezt hétfőről hétfőre felolvasom s ő kijavítja, ahol hiba van... — Magyar könyveket olvas a feleséges asszony?

— Rengeteget. Legutóbb Herczeg Ferenc naplóját olvastam. Nagyon érdekes. Csak nemrég fejeztem be Harsányi Zrinyi-regényét. Ezt férjemmel együtt olvastam, nagy élvezettel. Gyula diák egy legújabb könyve is nagyon tetszett. S már itt fekszik olvasásra készen Gulácsy Irén legújabb regénye...

— Képzelem, milyen nehéz volt eleinte. Mikor még hiányzott maga az eszköz: a nyelv... — Úgy éreztem magam, mintha falakkal lennék körülveve... Valószággal kétségbeesik, mikor erre az időre visszagondd.

— Mert én olyan ember vagyok, akinek roppant nagy vitalitása van... szeretem magam teljesen kifejezni... *

A magyar asszonyok mai életformájáról kezdünk beszélni.

— Mindig csak azt hangsúlyozom, hogy a magyar asszonyoknak elsősorban a családban van a helyük. Sokat szerepelnek mostanában nyilvánosan a mi asszonyaink. Nem érnek rá családi életet élni. Hiszen nagyon szép ez az egyesületi működés. Bizonyára jótékony cselekedetekben gazdag is — de azt hiszem, ezt végül mégis csak a család stnyli meg... Egészen elemében van. Valami olyasmire tapintottam benne, aminek már régen hangot akar adni.

— Pedig a magyar asszony annyira házias. Én tanulmányoztam ezt. A régi magyar asszony mindig az asszonyok mintaképe volt. A mai asszonyok nem érnek rá — asszonyok lenni... — És akik dolgozni kénytelenek?

— Ez a baj. Ez borzasztó baj. Érti, hogy ez a kérdés nem olyan egyszerű.

— A napközi otthonok tele vannak gyermekekkel... csupa pótnevelés... sajnos, a mostoha gazdasági helyzet elvonja az anyát a családtól... Kényszerhelyzet ez. Ez nem helyes így... Egy nagyszerű debatter jelentkezik benne ezekben a szavakban. Egy szociális vonatkozásokban is magyarul és magyar szívvel tépelődve gondolkodó.

— Ez a kérdés pszichológiailag is érdekes problémákat vet fel. Család... gyerek... férj... feleség... A háború óta teljesen megváltozott ezen a téren is minden. Egyszerre az asszonyok fogták kezükbe a gyeplőt... S nem szívesen adják ki kezükből... Nem szívesen?

Kérdés, amit már nem kérdezhettem meg, de amit amúgyis hiába kérdeztem volna meg. Ez a kérdés nem egy audienca keretűg ér, de olyan társadalmi problémákat megvilágító horizontokig, amelyeknek a világ kezdete óta megoldatlanok a körvonalai... De megnyugtató és szívsongtató érzés, hogy el egy fiatal főhercegnő itt a Rózsadombon, aki magyar lélekkel és asszonyi szívvel töpreng fölöttük... gondol reájuk... BÁLINT JENŐ

„A legszeretettebb anya...”

IRTA: BALASSA IMRE

Szerényen félrehúzódik az útból a síremlék, a temetőszélre, merengő ákáclobos zúgba. E síri verem álmodói nem kíváncznak a széles-népes sírkert-utcába, a néhai híresek, hatalmasok és módosak közé. Alázattal meglapulnak ők a mellékutcában, mint ahogy életükben is a hétköznapi mellék-utcáit járták görnyedt vállal, szegény emberek sora szerint. Am ha gyöngéd ujjak fürkésző buzgalma felrémítjé a repkényt, a frisserejű kövek szorításából kitetszik egyszerre egy régi-régi, töredezett márványdarab, mintha e büszke köemlék lelke-legbenseje volna. Anyagtalannul széjjel-málló anyag ez, kortól meglazult, haloványra bágyadt kő. Elmosódott írás néz ránk remegve száz finom repedés pókhálójából, mint a hajszálnyi ráncok közé ágyazott vén szem. „A legszeretettebb Anyának... a Legszeretettebb Anyának...” — sóhajtja e régi sírirat. Szinte halljuk a bánatos fiú hangot, a zokogásba csukló ajkat is látjuk, amint kimondja és látjuk a gyászában oly gyámoltalan kezét, ahogy leírja.

Alig néhány héttel a „Legszeretettebb Anya” halála után.

Alig néhány héttel az Ő megdicsőülése előtt.

E sírban Petőfi családja nyugszik. Legfőként pedig az Anya, akit halhatatlanná tett a fia. Hruz Mari, az Úr szöllejének szegény kis öreg cselédkéje, munkában elfáradott, gondban megráncosodott, sóhajtástól elapadt paraszti néni, aki a magyar égbolt legfényesebb csillagát gyújtotta meg. És szűkös élete végén úgy szállott sírjába, mint a hitregék hősei: eget-földetrazó mennydörgés közben, mert a Budavárat diadalmasan döngető honvéd-ágyuk dörje kísérte föld alá Petrovics István szül. Hruz Máriát, akinek a szívében Petőfi lángneve csak ennyi volt: Sándorka...

De előbb még szépen összetette a mellén a kezét, amint illik, békességesen. A kezét, mely soha meg nem pihent e végső földi napig. Barna volt ez a kéz, mint a föld röge, melybe visszatér e májusi napon. És ráncos is, mint a barázdás föld, szikkadt is, mint a fáradt talaj. Mély árkokat ásott belé hideg és meleg, tűz és víz, idő és robot. És e nehéz, görbe és esetlen kezeket mily roppant hódolat-csókolta, mennyi hulló könnyével öntözte a magyar világ egyik legnagyobb fia... Szerette, dajkálta, dédelgette, szépnak látta, mintha fehér volna, akár a szűz hó, rózsás derengésű, mint a hajnal. Mert ez a kéz az Anya keze volt. A Legszeretettebb Anyáé.

E munkában elfáradt, áldó és áldott kéz, a legszeretőbb és legszeretettebb Anya keze jelképpé válik az idők távlatában. Az anya iránt való elmúlhatatlan szeretetet jelenti: a minden fiúk szeretetét minden anyák iránt. A szenvedélyes, őseréjű, kiolthatatlan emberi érzést, amely egyidős az első élő lény földrekeletésével és a majdan kivesző emberfajta utolsó példányának kihunyó öntudatában is utoljára fog kilobbanni.

A Hruz Mária barna kezére áhitattal ráboruló Petőfi azt a minden emberi érzések közül leghatalmasabbat jelenti, amellyel nem tud megbírkózni az idő, nem a balsors, nem az emberiség életformáinak, lelkének, szellemének változásai. Nem tudja azt kiperzselni a lélekből bármilyen szenvedély száműnj. A legförtel-mesebb pária, a minden emberi mivoltából kivetkezett emberarcú szárnyeteg megenyhül, ha anyját juttatják eszébe. A legdurvább lávakéreg alól, melyet az életnek nevezett gyilkos tűz-okádó emberi lélekre rakni tud, kibuggyan a fiú szeretet szelíd ünnepi gyertyafénye.

Az emberiség élettörténetének véres-szenyes évezreidei alatt soha, egy percre el nem némult az anyaság dicsőségét hirdető himnusz. Homályos öntudata mélységeiben a végsőkig elvadult, dúvaddá aljasult ember is érezte, hogy Isten az anyaság rejtelm-műhelyében formálja testi valóságga az embert.

Az emberiség életét fenntartó Isten-akarát örök végrehajtói, a Gondviselés magasztos cselédei, az emberi fajta fenntartásának élő, szentséges oltárai az anyák. De vajjon „világos”-nak nevezett korunkban, a gőgös civilizáció ormain, a tudás fenékgig őrített poharával fehérre finomodott kezünkben nem szédülünk-e sokkal mélyebbre majd, mint a kőkor-szak gorilla-embere? Vajjon e modern kor fia, aki nem tud kielégülni, az ideálattalanul tántorgó fél-ember, aki lelkének üresen kongó edényéből elvesztette az egyensúlyozó labirint-csontocskákat, nem veszi-e el az anya iránt való szeretet utolsó menedékét is?

A vastag lávakéreg alatt nem fullad-e el, amit évezredek el nem fojthattak: a szelíd gyertyaláng? Aki a dombról lefelé haladsz ismeretlen mélységek felé, szédülő ember, el ne felejtse, hogy az anyakultusz oltárán gyújtott tűz emberi mivoltod öröktüze! A művelt népek anyatisztelete önvédelem. Menekülés. A mélységek szélén szédülő emberi lélek az új barbárság iszonyatai közben emberi mivoltának lezserbb érzésbe menekül. A fajfenntartás örökmécsese előtt borul le. És várja, hogy miként az anyák népesítik be új nemzedékekkel a földet, az anyatisztelest szent és tiszta, nemes és fenséges, fölemelő és diadalmas kultuszában szülessék újjá az ember beszennyezett Lelke is.

KEGYELMES URAM!

I R T A : S Z A R K A G É Z A

Kegyelmes uram, egy mukkot se, mert különben a halál fia! Ugy, szépen!... Csak semmi izgalom!... A kezét az asztalra, — úgy. Kár nyomkodni a csengőgombot, elvágom a vezetéket! Nincs személyzet, nincs rendőr, csak mi ketten vagyunk itt: ön, kegyelmes uram és én: a betörő.

Szabad egy cigarettával szolgálnom? Persze nagyméltóságodól. Nem tetszik?... Köszönöm, én sem gyújtok rá. Nem dohányszag. Tetszik tudni, az én generációm, az már antinikotinista. Halló, kérem ne mozduljon, mert baj lesz! Nézze, kegyelmes uram, kiméltjük egymást a fölösleges izgalmaktól. Szabad a csuklóját? Tessék ide figyelni. Ez a skatulya, ez itt pokolgép. A zsinórtját szépen ráerősítem ide a csuklóra. Így, ni. Ha mozdulni méltóztatik, akkor az a kis sárka poroscska begyullad a skatulyában és mi röpülünk mind a ketten...

Most pedig ünnepélyesen bocsánatot kérek, amiért eddig nem mutatkoztam be. Ön, kegyelmes uram, nem vagyok betörő. Sem közönséges zsaroló. Ön, kérem alázatalt, ezeknél sokkal hitványabb valaki vagyok: fölösleges ember. Állástalan agymunkás, huszonhét éves, nőtlen, római katolikus, növényevő, de ezt nem igen merem hangosan mondani, különben megvádolnak, hogy a magyar sertések ellen izgatok. De nini! Mi ez az íróasztalom? Hiszen ez az én kérvényem! Tündökletes!... Mi-i-i-i? Mi van réá írva? Non! Nem?! Tehát megint elutasít, kegyelmes uram?! Jaj!... Akkor végem. Node tudom, ön nem szentimentális, kegyelmes uram! Volt alkalmam többször tapasztalni. Ön azonban még egy kissé hajlamos vagyok az érzelmességre, mert éhes vagyok. Egyszer ezt a szót írta rá kegyelmes uram az egyik kérvényemre: „környezet tanulmányt róla!” Nos hát, most elmondom életem környezet tanulmányát.

Atyám kegyelmes uram pártjának volt egyik kortese ezelőtt húsz évvel a láposi kerületben. Bizonyára kegyeskedik emlékezni arra a magas, lelkes férfúra, aki úgy tudott beszélni a párt mellett, hogy még a halottak is szavazni mentek. Atyám csendes téli esteken többször elmondotta, hogy az egyik választáson a kerületben ötezer tormásvirslit és hater ezer csók fogyott el. Mind a kettőt a képviselőjelölt úr osztogatta. Szóval jó dolgunk volt a régi világban. De aztán jött a há-

ború, a menekülés, a forradalom. Kegyelmes uram, tessék ide figyelni: 1919 április huszonnegyedől május húszig sava-nyukáposztán és törmelékcsokoládén éltem. Ezt a csokoládét a kommunisták elől mentette nekünk oda cukrászismerősünk. Node ezt csak úgy mellesleg jegyzem meg, a környezet tanulmány teljessége kedvéért. Aztán jött a vérköpés, majd egy kis egészségi pauza, mert nekem egészségesnek kellett lennem, ha mindjárt meghaltam volna is. Ez a legszörnyűbb valami, kegyelmes uram, mikor a betegnek egészségesnek kell lennie, különben az anyja és a nővére éhenhal!... Nappal autokarosszériagyárban dolgoztam, éjjel pedig tanultam. Hét évig ment ez így, kegyelmes uram! Ön mint gazdaember, tudja, mit jelent a fejlődő szarvasmarhának a jó takarmányozás... Nekem, az embernek, ez hiányzott.

Végre elvégeztem az egyetemét. És ma van ezernyolcszáz pengő adósságom, beteg anyám, szegény nővérem, lefoglalt bútorok, — könyörgők, kegyelmes uram, ne fészkelődjék úgy a helyén, különben megrántja még a zsinórt és csak a más világon folytathatjuk a környezet tanulmányt.

Szóval, hol is hagytam abba? Ejnye, tudom már: hogy végeztem tanulmányaimmal. Itt most egy szentimentális helyhez érek. Menyasszonyom van, kegyelmes uram! Tudja, kegyelmes uram, mi a szegény embernek a szerelem? Egy szóval megmondom: minden. Szépség és jóság, otthon és a végteles. Minden, minden. Egy leány, akinek én, Kós Bálint, mindene vagyok! Aki azt mondja nekem: „Bálint, Bálint!” — így selymesen — és az ajkát odatartja, hogy leheljem bele magamat... Kegyelmes uram, ön mosolyog? Nincs joga mosolyogni! Önnek, mint államférfinak örülnie kellene, hogy van még szerelem! Hogy vannak még emberek, akik meg vannak fertözve ettől a bolondító ópiumtól: hogy várni, tűrni, szenvedni tudnak, hogy tovább folytassák, tovább rágassák ezt a keserves, gyönyörű életet utódaikban!

Mióta menyasszonyom van, azóta többször benyújtottam kegyelmes uramhoz kérvényemet. Most ötödször. Kétszer nem jött válasz, kétszer meg elutasított. Hiányzott a kellő számú protekció. Ne mozduljon, kegyelmes uram, ez az igazság! De én még egy igazságot mon-

dok, kegyelmes uram. Ön szintén mártír. Hahaha! Ugye, ez jó vice! Ön: mártír?! Pedig az a Protektorok mártírja! A Protektoroké, akiket gyűlöl ön, de akikkel nem bír. Látja, kegyelmes uram, az a könny, mely most serkedt ki a szeméből, ez igazat ad nekem. Ó drága, ne mes felebarátom! Látja, így emberre csökkenve, beh mélyen testvérek vagyunk: én a protekció és ön a protektorok áldozata. Ön a legnagyobb vad ebben az országban. Klubban, parlamentben, idehaza, névnapj gratulációk ürügye alatt, bridzspartikon, vadászaton és diaktalálkozók szentimentális hangulatában mosolyogva, könnyezve, fenyegetve, hizelegve és intrikálva, elmerengve a közös diákevekről, az együttes bilinczekesekről és a közös szülőcsenekről mindig mindig mindig önre vadászunk...

Ne mozduljon, kegyelmes uram és ne tiltakozzék! Ez így van! Én belelátok az ön lelke legmélyére. Vallja be, hogy ön utálja és gyűlöl a protektorok hadát, de nem tud, nem mer ellenük tenni, mert gyáva... De az időm fogy, sietnem kell. Még be talál valaki nyitni. Szóval: a menyasszonyom most ultimátumot küldött nekem, hogy vagy, vagy! Anyámat operálni kellene, kamatot is kell törlesztenie. Tehát állás kell, kegyelmes uram, állás!

Nézzem ide, kegyelmes uram, elkövettem életem legnagyobb gyavaságát. Ajánló levelet hoztam önhöz. Egy, kettő, három darab. Ez itt Békessy kegyelmes úrtól van, ezt a pártelnök úrtól hoztam, emezt meg a képviselő úrtól. Látja, kegyelmes uram, idáig süllyedtem: az ajánlólevelekig. A protekcióig. De nem! Azért sem! Méltóztassék idénzni. Legyőzőm a gyavaságomat: eltépem a leveleket. Így. Vége. És most megint szabad ember vagyok. Protekció nélküli ember. Senki Bálint.

Állástalan Bálint! Megmondom önnek nyíltan: nem is állásért jöttem önhöz. Á, nem! En sokkal szebb, logikusabb dolgot akarok csinálni, mint állásért kunyerálni. Én most harakirit akarok elkövetni magamon. Itt ön előtt átdöföm a szivemet. Pszt! Ne mozduljon! Ez világraszóló botránny lesz! Előbb egy papírlapra leírom, miért követem el a harakirit. Elolvassa majd a rendőrség. Közlik majd a lapok. Megindul majd a lavina. És akkor majd kiderül, hogy azért követtem el a harakirit, hogy ezután könnyebb legyen a soruk az én protekcionélküli testvéreimnek, a szegényeknek, az utánamjövő Kós Bálintoknak.

Így ni! Mi-i-i-i?! Ön kiabálni akar? Mukkot se! Pszt! Kérem, ne ráncigálja azt a zsinórt! Az Istenért!... Jaj!... Végünk van!... Z-z-z-z-z-umm!

A komornyik berontott a zuhánásra. A kegyelmes úr a padlón harcolt a vankosával. A verejték ellette a testét és nagyokat nyögött. Aztán lassan feltápászkodott és kábultan nézett a komornyikra.

Berohant a méltóságos asszony is, a kegyelmes úr anyja. Aggodalmasan mondta neki: — Megmondtam már, fiam, hogy serpenyős rostélyost mégsem lehet éjfél tájban vacsorázni!

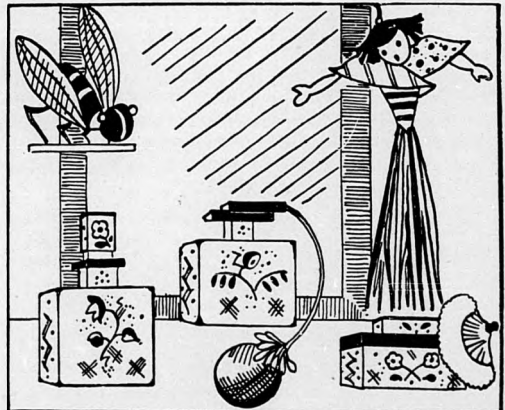
... Reggel a hivatalban csoda történt. A kegyelmes úr maga jött ki az előszobába az állást kérők közé.

— Kinek van ajánlólevele? — kérdezte komoran az ostromló hadaktól.

Mindenki előhúzott egy rakás levelet a zsebéből, csak egy sápadt, kopott, sötét alak szégyenkezett a sarokban üres kézzel, ajánlólevél nélkül.

— Ön tehát az állást annak adom, akinek semmiféle protekciója nincsen.

Szólt a kegyelmes úr és megemissítő nyájassággal nézett a kopott alakra.

Amadeus Wolfgang álomélete

Regényes korrajz

I R T A : B A L A S S A I M R E

I.

Nehéz keze már a rozsdás kilincsen volt, de a kámszás barát még egyszer körültekintett az est fátyolába öltözködő utcán. Régi szokása már a fráternek, hogy mielőtt bezárná a kaput esténként, egy búcsúzó pillantást vet a külvilágra. Ártatlan kíváncsiság ez, amit Kajetán fráter bizonyára buzgón meg szokott gyónni és az égi szelidség mosolyogva bocsátja meg jámbor lelkének. Amit ebben a percben lát a barát, nem éppen épületes látvány és nem nagyon kedvére való: összesimulva oson tova a hóban egy párocska. Könnyű fölsímmerni bennük Arabella kisasszonyt, az udvari színház csengőhangú szopránénekese-nőjét és a kártyás, verekedő talián klarinétost, aki három hónapja már, hogy rettegésben tartja Salzburg férjeit és családapáit. Kajetán fráter összeráncolja tiszta szerzetesi homlokát, a megbotránkozás és az óvakodás elutasító mozdulatával hátrál a vasalt templomkapu felé, mintha védelmet keresne és már éppen be akar húzódni Isten ősi bástyája mögé, mikor észreveszi, hogy Leopold Mozart udvari muzsikus tart errefelé, a Szent Péter apátság magas fala mentén. A nyakába csavart gyapjúkendőből csak vörös orra hegyesedik ki: a hideg pirosra marta a józan-életű zenész orrát, akár a borivókéit. A terebélyes termetű keskretyés fráter ráköszöntötte az estét kedélyesen:

— Adjon Isten! Hová, ilyen sietve, udvari muzsikus úr?

Leopold Mozart fölriadt, mintha mély álomból riasztották volna. Zavartan nézett a barát jovialis arcába, olyan idegenkedve, mintha még soha nem látta volna Kajetán frátert, akit pedig minden utcagyerek ismert az ősi Salzburgban. Ijedten köszönt, olyan ember módján, akit rajtakaptak valamin. Talán csak azon, hogy álmok és gondolatok tilosában jár... Azután meglátta a templom félig nyitott kapuját és menekülve osont be a pillantása a boltívek rejtékébe, ahol már leszállt az éjszaka. Őt disztelen, puritán köoszlop derengett a homályban, magasbaszökő, sugár kőszálak, mint az öröktől való és örökkévaló imádság. A templom öbléből izzó pirosság parázslott feléje: az örökmécses rubintúze. Nehéz sóhaj emelte föl a muzsikus mellét, reszkető keze keresztet vetett, térde megcsuklott, majd néhány zavart búcsúszót mormolt és továbbhietett a hóban, az estében, mintha üznék. A barát mindebből semmit sem értett. Fejcsóválva nézett utána, amíg csak be nem födte meghajszolt alakját az utcák medrébe alászálló estszürkület...

Leopold Mozart, a hercegérseki zenekar prímhedűse, próbáról jött. Gyöttrő emlékek, remegő balsejtelmek kísérték végig a városban. Haydn vonónégyesét próbálták egész délután, de nem ment a muzsika, ma sehogyan sem ment. Azon járt az esze: mi történik otthon? Talán már meg is érkezett a jövevény, akit olyan reszkető félelemmel, alig-alig pisllakoló reménységgel vártak... Oh, ha ennek is csak azt a sorsot írták be a láthatatlan nagy könyvbe, amit a többinek!... Nedves köd borította a szemét, a fehér földön őt pici koporsót látott, őt pici koporsót. A Dóm-tér felől havat vágott arcába a szél. A Szent Péter tornyában ötöt ütött az óra bús komolysággal, délutáni őt ért. Mozart zenésznek megint megsajdult a szíve: öt... öt kicsi koporsó.

Kiért a Residenz-térre. A nagy kút vízi szörnyei és óriási táltosai fehér téli bundában ágaskodtak és messzire csillogott zuzmaraszakálluk. A házak fehér feje fölött még látta a hegyeket, e mogorva óriásokat, amint felöltözködnek éjruhájukba. Ijesztően magasodtak a város fölé, mintha csak egyet lépnének még, egyetlenegy, hogy rátapossanak a házakra és eltíporják az életet.

Bosszusan rázta meg magát, szégyenkezett: „Mióta képzelődöm én?” Mozart zenésztől egyébként mi sem volt messzebb, mint a képzelődés. Józan, pontos polgár volt, aki lelkiismer-

retesen elvégezte munkáját, éppen olyan megbízhatóan, mintha kancellista volna a városnál.

A tér sarkán Tomaselli úrral találkozott, a szabadalmazott kávéfőző-mesterrel.

— Hé, szomszéd — szolt rá csibukvégről a nagytokájú kávé, aki föltűnően hasonlított a saját cégtáblájához, amelyen nagyhasú, turbános török szította a pipáját — szomszéd, megvan-e már a gyerek?

A muzsikus tiszteletteljesen felelt, hogy még nem tudja... Meglehet, hiszen egész délután nem volt otthon... Szívből utálta a puffadt kávémérőt, aki a dús polgár leereszkedő jóindulatával beszélt a muzsikussnéppel. De azért jóban kell lenni az ilyen módos emberrel. Mit tudja a szegény muzsikus, mit tudhatja, mikor miben szorul rá? A Régi-vásártéren most csukták be az udvari apotékát. Csikorgott Szent Lukács pléhtáblára pingált képmása, amint befelé fordították, az ajtóra. Atható kámforszag facsarta az orrát, az emélyítő illat a patika ajtórésén át sompolygott ki az utcára. Erről a patikaszagról aztán észbe jutott minden és most már futva igyekezett a Getreidegasse felé. Nem is hallotta, mikor Scheibel Eligius, az aranyműves megszólította és ugyanazt kérdezte tőle, amit az imént Tomaselli úr. Az aranyművesnek a zúgó Salzach partján volt az üzlete és régi cégtáblája Szent Eligiuszt ábrázolta, amint püspöksüveggel a fején arany kelyhet kalapál. Szigorú törvény volt a Scheibel-familiában, hogy minden elsőszülött fiúgyermeket az ötvösök és aranyművesek tisztas céhének védőszentjéről, a püspöki mesteremberről neveztek el.

Mozart nagyokat lépett a lépcsőn fölfelé, egyszerre két fokot is. A konyha felől rotyogást hallott, forralt víz duruzsolt a nagy rézústben. Érdes néemberi hang rikoltozott a konyhában:

— Mars ki, Nannerl! Neked mindenütt ott kell lenned?

A négyéves Nannerl, aki maga maradt még eddig a hat Mozart-gyerek közül, kipirult arccsal megáldott a lépcsőház felé, egyenesen édesatyja karjaiba. Átölelte a muzsikus nyakát, izgalomban a durva sált cibálta, majd megfojtotta az érkező és ezüstfényű kis szopránja izgalomtól elfulladva újságolta:

— Fiú... apuka, fiú... Őcsikét hozott a gölya.

Az asszony a szűk udvari szobában feküdt, a falmelletti ágyban. Alig volt benne élet. És szegényes bölcsőben, amit elnyűttek a korán jött és korán ment Mozartok, valami rózsaszínű mozogott. Félélemmel, szorongva, szinte idegenkedve nézte a fiát a muzsikus. Élet... új élet...

Vajjon az-e, valóban: élet? Vagy újra halál? De hát akkor miért mind e tenger szenvedés, gond, aggodalom? Miért?

Mikor elment a próbára délután, még hire sem volt. És most már itt van. És élni akar... Ki tudja, mit hozott magával a világra, milyen titokzatos sorsot, milyen ismeretlen végzet? Hányszor állt már így, reménnyel és kétséggel csatázva, újszülött fia bölcsője fölött és hányszor vált gyors búra a korai öröm? Milyen mohó, milyen piros és követelő ez a pici száj... És a keze... milyen különös! Hányszor látta már és mégis újra megcsodálja a parányi kezét, amelynek ujjja van, mint a felnőttek kezének, körme és pici ráncocskák az izületek táján... E valószínűtlen, parányi babakéz vakmerő mása a küzködő, az alkotó, a romboló, az áldó és az átkos férfikéznek.

Az asszonyra tévedt a szeme és polgári szíve megtelt csordultig szánalommal. Nem szerelem volt ez már — hol van már, hol a tavalyi hó?! — csak hűség, csak részvét.

Megszólalt, halkán:

— Anna Mária...

Ők voltak ketten a város szépei. „Gyönyörű pár” — így

mondták a szomszédok. Hány éve is annak? Leopold Mozart a felesége fáradt, sápadt kezét simogatta és számolt magában: Anna Mária most 29 éves... Lehetőségek, hogy csak 29?... Milyen megtört, fáradt... Oh, eliramlik az élet... Szeme visszatért a fiúra, a jövevényre. Mi lesz belőle, ha megéli? Muzsikus nem, annyi szent! Azt nem fogja tűrni, hogy ilyen bolondot tegyen, mint ő!

Háborogva ismételtette magában: „Muzsikus? Nem, nem, azt nem.“

Hangosan gondolkozott és a szegény asszony rémülten fordult feléje:

— Mi?... Mit mondasz?

— Semmit... dehogy... semmit...

Leopold Mozart valamikor jogásznak indult. Bizony, még egyetemet is végzett! Kispolgári képzeletében akkortájt egy kancellista nyugodalmas — és ami fő, biztos — állása volt az eszményi cél, amelyre törekedni kell. De az élet bizony másként határozott és a „karrier“ félbenmaradt.

De hátha a fia! Majd ő jövöteszi, amit az apja mulasztott. Ő lesz a nagy elégtétel. És ha belőle, az augsburgi könyvkötőmester fiából csak muzsikus lett, az újszülött mezeiheri még azt a tisztességet is, hogy tanácsos lesz belőle.

Szél rázta az ereszt, fogukat csikorgatták a szélkakasok a tornyok tetején. Vihar nyögte a vén tetőket. A hó már vastag párnát rakott az ablakba, puha fehér álompárnát a fekete éjszaka és a fényes, meleg szoba közé. Sűrű örvényben kavargott odakünn a fehér pihe, amit felkapott a szél. A lázban vergődő anya fölriadt:

— Fehér... Fehérség... Nagy fehér szárny...

— Semmi, semmi, kedvesem... nyugodj meg, csak a hó.

— Kopog... Valaki kopog az ablakon...

— Éhes madár lesz, Anna Mária! Két napja, hogy nem adtál nekik kenyérmorzást, te szegény, te.

Anna Mária mindennap kirakta a verebeknek való kenyérmoradékokat az ablak párkányára ebéd után, pontosan egy óraker. Előbb csak két-három veréb járt oda ebédelni, de a jó konyhának hamar híre ment a verébtársadalomban, a vendégek egyre szaporodtak és néhány hét múlva hatalmas sereg röpődött már a párkányra rakott csemege fölé. Úgy történt ez, hogy két-három veréb röpül mindig előre, mint a huszár-portyá és megtelepedtek lesben a párkány sarkán. Mikor az ablak kinyílt és a jó Anna Mária hervadt keze kiszórta a párkányra a morzást, a patrull becsületes katona módjára viselkedett: nem vetették rá magukat a zsákmányra, hanem visszarepültek és jelentették a verebek őbesterének, hogy az elemózsia megérkezett, mire a szürke egyenruhás hadoszlopok megindultak az ablak felé. Most már napok óta szenved a szegény Anna Mária és a verebek hiába kopognak az ablakon a csőrükkel és hiába kérdezik: mi dolog ez? Meg tetszett most már feledkezni rólunk? Hát mi most már mit csináljunk? Hová menjünk télvíz idején?... A kövér Tomaselli úr ugyan nem ad nekünk enni... Csak a szegény, vékonykenyerű Anna Mária. Úgy bizony...

Az asszony elaludt. Leopold Mozart kionsot az utcai szobába. Elővette a sublóból az öreg kalendáriumot és sokáig nézte a belső lapon a keze írását, amely följegyezte a fontos családi eseményeket: születés... keresztelő... halál... Aztán megint előlrol, újra: születés... keresztelő... és újra halál... Söhajta mártotta be a lúdtollat a kalamárisba és írta: „Anno Domini 1756 tél havának 27. napja: Franciscus Christostomus Sigismundus Wolfgang Amadeus fiam születése.“

Elgondolkozott. Négy nap múlva vasárnap lesz... Tél havának, azaz hogy januáriusnak 31. napja. Ez éppen keresztelőnek való nap. Keresztelőnek pedig valami potentatum kéne... gazdag és tekintélyes személyiség. Egyik kanonok urat talán a káptalanból... Az jó lesz a kicsikének.

Behúnyta a szemét, boldog álmodozásba merült. Irodai tanácsos... valóságos tartományi irodai tanácsos...

Kitekintett az ablakon. A hóesés megállt, tiszta és fényes lett az égbolt nagyhirtelen. Leopold Mozart a csillagokat nézte.

A ház fölött nagy csillag ragyogott. Csillag, amely sokkal szebb volt és fényesebb, mint a többi. Egészen közel volt, mintha leereszkedett volna, egyenesen a tetőre. Pazarolva ontotta sugarait a havas fődélre, mely alatt Wolfgang

Amadeus Mozart pihogte földi életének első perceit...

*

Asztalt terítettek Mozart címzetes vicekarmester fölötté szerény lakásában, karácsonyi asztalt. Anna Mária virágos tányérokat rakosgatott a terítőre; még esküvőjére kapta ajándéku a paradés porcellánt. Esküvő... az esküvője... Az már borzasztó régen volt! Amint a tányérokat a kék terítőre rakta, szeme megakadt a kezén. Gyertyák fényében pihent most az örökké siető, a soha pihenést nem ismerő háziasszonyi kéz: a barnára szikkadt, munkában elhervadt asszonykéz. Anna Mária még soha sem figyelte meg így a kezét. Ijedten bámult rá, mintha most látná először, mintha most fedezné föl, hogy az ujjá görbe a hideg mosogatóléttől... Összeszorult a szíve, szemét fátýollal harmatozta be a könny. És a finom pára álmöfgyőnyén át megint párnás-puhának, ruganyosnak és rózsaszínűnek látta a kezét. Olyannak, mint valaha volt... Mozartné söhajtott egyet, mélyen, hosszan... És ezzel a söhajttással már túl is volt a lelki válságon. Derűs nyugalommal, fölszabadultan, szinte vidáman rakosgatta a tányérokat az asztalra.

Férje, a címzetes dóm-alkarmester kottákat böngészett Schachtner úrral, a vendégükkel. Schachtner úr — valóságos hercegerseki udvari trombitás! — agglégény volt. Nanerl, a nagyobbik gyermek, a pajkos kis Amadeus kergette végig a lakáson, mert Amadeus, a csintalan, a féktelen megnyergelte az ébenfa-botját és dragonyosított játszott. Össze-vissza nyargalt a lakásban, a törékeny kis porcellán-szobrocskák a halálfélelem rettegésében néztek.

A nagyok az asztalhoz léptek és elmondták az áldást, azután le akartak ülni a vacsorához. Akkor vették észre, hogy Amadeus eltűnt.

— Amadeus, Amadeus... — riadt végig a bosszus és ijedt kiáltás a második emeleti lakásban, szobáról szobára, ki a diószagú konyhára. — Amadeus, Amadeus!...

Mozart és a vendég benyitottak az udvari szobába, ahol télen át nem lakott senki. Ebben a szobában született öt évvel ezelőtt Wolfgang Amadeus... A zongora mellett, kis asztalra könyökölve, egy széken térdelt a fiúcska. Mélyen elmerült a munkában. Az asztalon árva gyertya lángja libgett, — repdesett, mint az ijedt pillangó és csak féloldalról világította meg a kerek arccskát, a kissé hajlott orrot, a húsos szájat és a fehér homlokot. A homályból kidülledő félarc titokzatos volt ebben a világításban és ijesztő: természetellenesen nagyok és domborúnak látszott. A fiúcska nem vette észre a belépőket, akik egy darabig nem merték zavarni, hanem a szoba homályába borult háttérben maradtak, lenyűgözve a látvány különöségétől.

Amadeus Wolfgang írt. A fehér lúdtoll ütögesen percegett tintafoltos kezecskéjében, szinte pengett, szakadozott pizzicatóban. A gyermek bölogatott, orra alatt dudolt valamit és parányi balkezeccékével ütötte a taktust. A tollat fenéki mártotta a kalamárisba, mintha egyszerre akarná kimeríteni a tintát, mind. Maszatos volt már az ujjá, az ökle, a ruhája és széles pocák kövéredtek a kotta-papírra rajzolt hangjegyekom-bákom furcsa, tántorgó figurái között. A fiúcska fölémelte a papírosat, maga elé tartotta, messzire, szeme kerekre nyílt, félelmesen kitágult a kis szempár, mintha örvénylett volna. Leopold Mozart óvatosan nyúlt a fia felé, hogy meg ne riassza a hangok álmövilágában elmerült gyermeket és gyöngéden vette ki kezéből a papírosat. A fiúcska megrezzent, olyan volt ebben a percben, olyan édesen megható és mulatságosan enniváló az arccskája, mint a csinyen kapott gyermeké. Az apa a papírosat nézte, sokáig, nagyon sokáig. A kottapapíros reszketni kezdett a kezében.

— Nézze, nézze, Schachtner úr... Csodálatos! De olyan nehéz, hogy nem lehet előadni. Ki tudná ezt eljátszani?

A rövidlato Schachtner úr egészen az orrához húzta a papírt, végigszaladt rajta nyugtalan kis szemé, fürgén, mozhón, mint az éger. Kerek feje csodálkozva ingott száraz körönyakán. Azután megszólalt:

— Csakugyan... Ezt senki sem tudja eljátszani.

Pillanatokig gondolkozott még, majd így szölt csöndesen:

— Csak ő! Egyedül csak ő...

Keresték a fiút, de Amadeus Wolfgang már eltűnt. E percben már nem érdekelte tovább a muzsika, nagy igyekezettel mászta meg a párnákkal tornyozott székét, amit a mama

épített vacsorázó-trónusnak a kislia számára. Nannerl néne anyáskodva kötötte a nyaka elé az asztalkendőt, mert Amadeus Wolfgang szenvedélyes kedvelője volt a csokoládés tortának és e szenvedélyének sűrű nyomait viselte már ünneplőruhája... A fucska nem törődött semmivel, szeme csillogva kereste az asztalon a finom ételeket, mintha egyszerre akarná megenni valamennyit és buzgón belemerült az étkezés gyönyörűségeibe.

Vacsora után füstölő feketekávé mellett húzódtak a sarkokba a muzsikuskok, míg a két gyermek a karácsonyfát kopasztotta meg. Schachtner és Mozart udvari zenészek arról beszélgettek, hogy nem lehet már tisztességesen megélni ebből a nyomorúságos fizetésből.

— Ha legalább volna elég tanítvány, — sopánkodott Mozart úr — de sorra elmaradnak. És aki megmarad, egyre kevesebbet fizet.

— Nehéz idők, nehéz idők, — bölintott Schachtner úr, mi alatt illatos török dohányt pöfékelt hosszú pipájából. Amadeus a pipa füstjét nézte. Milyen kacskaringós, hogy csavarodik, kigyózik, tekerőzik... Most éppen olyan, mint a kottában a G-kules.

Megrázkódott a fal, az éjszaka megzendült; a dóm öreg harangja fölbredt szenderegéséből és pihent bronznyelve éjfél misére hívogatta Salzburg lakóit. A világos ablakok egymásután hűnyták be a szemüket a Getreidegasse során, eloltották a gyertyákat, nyitlak, csukódtak a kapuk, bukdácsoló fekete árnyak húzódtak a dóm felé. Mozartné nagy sietéssel öltöztette fel Amadeust, akinek a templomba kellett mennie az apjával, mert szólót játszik az éjféli misén. Nagyombos fekete ruháját adta rá, fehér selyem „krézlivél” és ráadta a fétve örzött, anyai lehellettel tisztogatott csattos topánkát, amit csak olyankor szokott viselni, mikor a hercegérek úr ömenciája, vagy az özvegy főherceggasszony öfensége előtt játszik.

Papa és Schachtner úr kísérték Amadeust az éjféli misére. A gyermek a két férfi között lépegetett, magához szorítva kis hegedűtokját. Mama és Nannerl otthon maradtak, mert mamának fáj a torka és a kislány nem akarta egyedül hagyni az anyját.

A Régi-vásártéren fehérparókásan álldogáltak a lapostetejű házak, zöldre, kékre, pirosra pingálva, mintha mézeskalácsból volnának. A régi kút oszlopán Szent Flórián silbakolt, mint rendesen és hosszú jégfűrtök lögtak a lefelé fordított köcsögből, amit a markában tart már legalább száz éve. A szűk utcából egyre folydogált a fekete embersereg, lépésük sem hallatszott a puha hóban, olyanok voltak, mint a kísértetek. A magasban komor hangon zenelt Salzburg toronyórája: egy... kettő... három... kilenc... tizenegy... Szigorú és ünnepies harangbeszéde végiglépkedett a hóba süppedt város fölött, a tiszta téli levegőben, mintha zengő hangú óriás járkálna a tetőkön és bölesen figyelmeztetné az embereket: „az óra int, az óra mülk... nézzétek meg a percet, amely elmegy... nincs földi hatalom, mely visszahozhatna belőlük csak egyet is...”

A város mohos tornyaiban egymásután riadtak föl álmu-

ból a harangok. A dóm Rupertus-harangjának ezüst visszhang felelt a franciskánusok karsú tornyából, melabús écho az Apácák Hegyéről, harcias, éles harangbeszéd a szakállas barátok bástyás hegyéről. Üzengettek és felelgettek egymásnak, az emberek és a házak feje fölött a karácsonyéji harangok, szent és titokzatos szavakkal, emberek számára meg nem érthető mennyei beszédben. A fehérféjű hegyóriások ezerszeres, mennydörgő visszhangban zúgták vissza e csengő-bongó, dörgő-zengő harangkórust. Amadeus megállt a nagy téren, fölnézett a magasba, ahol millió csillag gyémántja szikrázott, egy pillanattig megakadt a szeme azon a kis te-reckén, balkéz felől.

Itt fog állni majd egykor a szobra!...

A gyermek úgy hallotta, hogy az ég zeng, az égből szól millió hang és egyszer majd jó lesz ebből muzsikát csinálni. Muzsika... muzsika...

A kóruson már cincogtak a hegedűk és sőhajtoztak az oboák, mikor a három muzsikusk megérkezett; a zenészek arca sápadt mosollyal nézett le a boltívek homályából a készülődő templomra. Az oltáron száz gyertya máglyatüze égett és az arany miseruhákban, szikrázó rubinttal, topázsal és smaraggal borítva olyanok voltak a papok, olyan csudaszépek, mint az arkangyalok.

A templom nagy medrében mozdulatlan, homályos anyag szorongott: az embertömeg. Amadeus magához szorította a hegedűt és néma izgalommal várta az ő percét, amely közeleg. Szórakozottan bámulta a gyertyák fényében fölremlő, majd megint elhomályosodó muzsikusk-arcokat, a figyelő és áhíthatba révült arcokat. Az összeszorított ajkakat, a begőrbült ujjakat, sovány és párnás kővér, rugalmas és halotti sápadtra sárgult kezeket, a szürke parókákat. Messner úrnak, a prímhegedűsnek milyen mély ránc van a szája körül... Azt sem vette még soha észre, hogy Oberhammer úrnak, a klarinétosnak olyan az arca, mint egy öreg madaré...

Nyugtalanul repdeső pillantása most alászállt a mélységbe. Odalent gyertyák hullattak könnyeiket, megvilágítva egy mártír alabástrom-sárga arcát. Az ismeretlen fekete mélységből hirtelen merült föl a meggyötört vértanú-arc. Mindjárt mellette megpillantotta a bronz keresztelő-medencét. Az édes Jézus alakja áll a nehéz fődön. Mama mondta, hogy őt is ebből keresztelték. „Különös, — gondolta a gyermek — mama mindig azt mondja, hogy ez csak tegnap volt, leg-följebb tegnapelőtt...” Egy pillanatra átsuhant az agyán, hogy ő még csak gyermek, öt éves és a többi öt évesek fogcsokát játszanak és selypítenek. De azután elszakadt ettől a gondolatától, idegenkedve. Nem, nem, ő művész! Ő más... A vonók és fuvók himnusza egy decrescendo fuvalmában enyészett el, az ének távoli sőhajba halkult, mintha angyalok lélegzenének a templom boltja fölött. Már itt volt a perc és Mozart Amadeus még egyszer körültekintett: az ablakok üvegcsentjei beburkolóztak az éj fekete leplébe, alakjuk elenyészett, de egy gyertya föllobbanó fényében fölremlt néha fehér szemlemarok és izzani kezdett bihor-ruhájuk. Mintha lidércfény bolyongana a dóm ablakai mögött...

Amadeus Wolfgang még látta egy pillanatra a karmester cikázó palcáját, azután lehúnta a szemét, minden elmerült, vonója ráborult a négy hurra és a bájoló hegedű énekleni kezdett. Minden megdermedt körülötte: a zsolozsmázó ének, a fuvók és vonók beszéde, az orgona ezerhangú keble is visszafojtotta most a léleketét és csak ő beszélt, egyedül ő: Amadeus Wolfgang Mozart. Szemét azért hűnta le, hogy bezárkózzon a sötétségbe. Mikor újra kinyílt a pillák selyemfüggőnye, halvány arcot látott a homályban, derengő arcot, amely rámosolyog, biztatóan, szomorúan, édesen. „Mama, mama...” — suttogetta ott belül valami. De ha ez mégsem ő... mégsem a mama, hanem... hanem a Szűzanya... Valóban Ő az! Ő hallgatja a hegedűjét... A kupola széjjelnyílt fölötte, csillagos ég-sátor borult a templomra és egy bús száj suttogetta a fülébe, nem földi száj: „Fiam... Fiacskám...”

A karmester szeme előtt táncoltak a kottafejek, kezében ájultan hanyatlott le a pálcá. Üristen, Üristen, kicsoda bosszorkányság ez?... Mi történik itt? Az ördög tréfál velem? Veritékes homloka mögött kuszán kergetőztek a szavak és gondolatok. A kis Mozart... Ez az ördög... Ez a megbabomázott nem azt hegedűli, ami a kottában van, nem a Pa-

lestrina nagymiséjének hegedűszólóját. Ismeretlen, soha nem hallott dallam ez... A karmester hátán hideg fuvalom futott végig, foga összekocodott, homályos szeme előtt számonkérő, szigorú arcokká változtak a kóták. De Amadeus hegedült. A húrok az ő új karácsonyi énekét dalolták az égi Asszonyhoz, aki a magasból mosolygott rá. Apja az orgona mellett ült, ráborult a billentyűkre és sírt. Szívét megmagyarázhatatlan gyönyörűség és félelem töltötte be. Odalent ezer lélek hallgatott átszellemült boldogságban. Az egyszerű, hétköznapi emberek lelkében fölborzongott a sejtelm, hogy valami rendkívülinek lettek a tanúi és részesei. A pohos kávéfőző, a városi írnök, a pénzváltó, a sovány ékszerész, meg a többiek is mind a boldogság mennyországában érezték magukat. Egyszerre olyan könnyű volt testük-lelkük, elfelejtették minden gondjukat, el még a kőszvényüket is. Soha nem érzett, magasztos öröm töltötte be lényüket. Azután elmúlt, vége volt, nagy csoszogás hallatszott odalenn, a kapuk csikorogtak, a gyertyákat oltogatták, lépések kopogtak és kulcsok csörögtek. Az idősebb Mozart a karmestert kísérte le, valamit magyarázott neki, izdadtan, remegve és bocsánatkérően. A muzikusok is lefelé kocogtak a lépcsőn, messze elkerülve a gyermeket, de néha babonás félelemmel pislogtak feléje. Ők többre muzikusok voltak, bármily sze-

rény, egyszerű muzikusok, tucatbéliek, de mégis csak azok. Elégge zenészek ahhoz, hogy ösztönük megérezze: valami félelmetesen szép volt ez! És ha elhallgatott is a hegedű, még csak most kezdődött az isteni dallam. Amadeus egyelőre otfelejtették a kóruson. A templomra ráhajolt az éjszaka csöndje és sötétsége, csak az örök mécses lángolt odalenn. Pirosan izzott, mint a Krisztus szívéből kibuggyanó vér. A hegedű szárazfája újra kinyitotta csodálatos ajkát. A gyermek tovább hegedült az elhagyatott templomban. Most már egyedül volt a Szűz Anyával, aki olyan szépen mosolygott rá. Most már csak neki hegedült. De a karácsonyi énekbe siető léptek kopogása tolakodott bele, a kóruson megjelent az apa, aki gyermekét kereste, mögötte a sekrestyés, kezében kézi lámpással. A lámpa fényugára ráhullott a gyermek homlokára. Olyan volt most Amadeus Wolfgang, mint a testetlen látomás... A sekrestyés térdre borult, durva paraszti kezeivel gyorsan keresztet vetett. Idősb Mozart muzikus szeméből sós nedvesség csordult ki és végigfolydogni arcának korai barzdái között. A gyermek nem vette észre őket. Önkívületben hegedült tovább, a sötét templom fölött imbolyogva és könnyes szemét a Szent Szűz halovány arcára függesztette. Ezt az arcot csak ő látta, egyedül csak ő. (Folytatjuk)

Alvás

éjjel előtt
éjjel után és
ébredés után

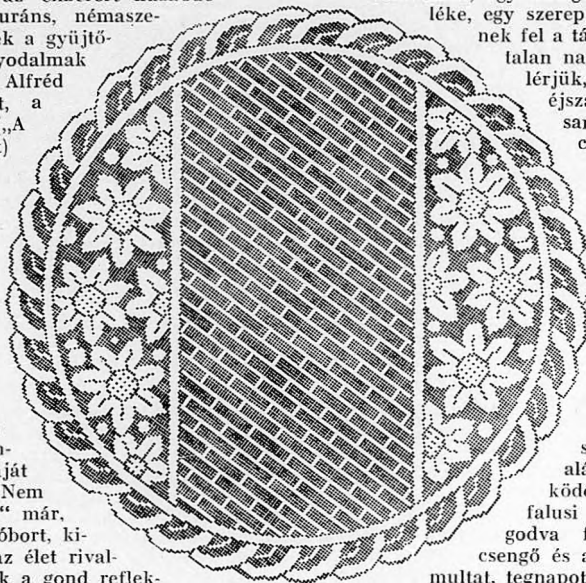
Az a legjobb alvás, amely olyan erős és mély, hogy külső behatások nem képesek az alvót megzavarni. Az alvás mélységét a kísérleti orvostudomány oly módon állapítja meg, hogy az alvó ágyának fejénél ferde fa-lapot helyez el, amelyre különböző nagyságú és súlyú fémgolyókat ejtenek. Minél hosszabb idő múlva következik be az ébredés, minél nehezebb fémgolyók kellenek, vagyis: minél erősebb ébresztő hangra van szükség, vagy pedig minél többször kell megismételni a golyók leejtését, annál mélyebb és erősebb volt az alvás.

A kísérleti orvostudomány ezen az alapon megállapította, hogy minden alvás nagyon gyorsan kezd mélyebb és mélyebb lenni. Az általános törvényszerűség szerint az elalvás után másfél-két óra múlva éri el legmélyebb fokát. Aztán gyorsabban, majd egyre lassabban vesztí erősségéből. A fölébredés előtt néhány órával már egyformán kicsi és változatlan az alvás mélysége. Nagyjából ugyanígy van ez a gyermekeknél is, akiknél azonban az elalvás után ötödik-hatodik órában éri el mélypontját. A reggeli órában megegyezzen eléri az alvás ugyanezt az erősségi fokot. Ez a második mélypont körülbelül a kilencedik, vagy tizedik órában következik be. A mély és erős alvás többet használ a szervezetnek, mint a hosszú ideig tartó. Az alvás első és mély periódusa pedig egyenesen életszükséglet. Az utána következő periódusban történik ugyanis a szervezet felrészülése, az idegek kipihenése és az értortálék újból való megerősödése. Aki tíz órákor lefekszik, annak legmélyebb alvása közvetlenül éjjel előtt és után következik be. Erre alapozódik az a bölcs, népies megállapítás, hogy „az éjjel előtti alvás kétszer annyit ér...“ Akik foglalkozásuk miatt csak késő éjszaka, vagy korán reggel kerülnek ágyba, azoknak alvási mélypontja sokkal később következik be és még így is csak kevésbé lesz mély, mert a nappali élet beszűremlő lármaja állandóan zavarni fogja. Azok az emberek, akik megszokták a rendszeres esti lefekvést: gyorsan elalszanak, az alváskor rövidesen eléri a mélypontot és korán, felrészülve, újult munkaerővel ébrednek fel. Ezért tudnak a legjobban dolgozni éppen a reggeli órákban. Az éjszakai emberek ezzel szemben este frissek és munkaképesek, a késő éjszakai órákban fáradnak el, első alváskor nyugtalan és csak a reggeli órákban alszanak mélyen. Ha azonban foglalkozásuk mégis korai felkelésre kényszeríti őket, hosszabb időre van szükség, amíg visszanyerik munkaképességüket. Természetes, hogy belső adottságok is befolyásolhatják az alvást. Az ideges emberek fáradtan és lehaglottan ébrednek, annak

dacára, hogy sokáig aludtak. Sok ember úgy érzi, hogy föltétlen szüksége van ébredés után rövid, ha csak néhány percig tartó alváásra is. Ha ez valami miatt nem történhetik meg, mogorvák és rosszkedvűek lesznek és szinte ülőhelyükben elszunyókálnak. Mások véleménye szerint viszont az ébredutáni alvás csak rossz szokás és lustálkodás iránti előszeretet. Nézzük, kinek van igaza? Általában véve az ébredutáni alvás nem más, mint megszokás, főként a felnőttéknél, a gyermekeknél viszont egyenesen szükségesség. A magyarázata abban van, hogy az emésztés tartalma alatt a vér az egész testből az emésztőszervek felé tódul, az izmok és az agy vérhiányban szenvednek, miért is nem rendelkezik akkora életkedvvel, mint egyébkor. Ennek aztán természetes következménye a fáradtság és az alvás utáni vágy. Azonban az ébredés után fellépő pihenés és alvás utáni vágy könnyen leküzdhető és semmi esetre sem káros és az egészségre nem ártalmas. Ez a vágy csak rövid ideig tart és azonnal alábbhagy, amikor az emésztés erőte tetőfokát és a vérkeringés újult erővel megindul. Ettől kezdve természetesen az alvás is egyszerű szunyókálással változik. Ezt bizonyítja az a tudatos vágy is, hogy ébredés után mindenki csak rövid ideig kíván aludni. A felébredés úgyszólván gépies pontossággal tíz perc múlva, húsz perc múlva, vagy legfeljebb félóra múlva következik be. Egyébként az ébredés utáni alvás mélysége legalább háromszor kisebb, mint az éjszakai alvásé. Ebben a nappali világosságának is fontos szerepe van, mert az éjszaka mélységes sötétje az álom mélységét is fokozza. Aki azonban megszokta az ébredés utáni alvást, annak idegeregét és munkaképességét ez a rövid alvás is felrészíti. Feltétlenül bizonyos, hogy az ébredés utáni alvás (szunyókálás) a legeszkélyebb mértékben sem csökkenti az éjszakai alvás lehetőségét és intenzitását. Ez csak akkor következhet be, ha valaki ébredés után több órát aludna... amire azonban a dolgozó és hivatását betöltő embernek ideje nincsen. Ezzel szemben viszont orvostudományilag megállapított nyert, hogy az ilyen rövid, délutáni szunyókálás valóságos elősegíti az éjszakai alvás minél gyorsabb bekövetkezését és erősségét. A nagyon kifáradt és agyondolgozott szervezet ugyanis képtelen arra, hogy este, lefekvés után, azonnal, vagy legalábbis rövid idő múlva álomba merüljön. A délutáni rövid pihenés és szunyókálás a kiegyenlítés és előkészítés szerepét tölti be, főként a gyöngé és beteges egyéneknek, akiknek egyenesen szükséges van erre, éjszakai alváskor megmentése és ennek révén szervezetük és munkaképességük felrészítése érdekében.

Abban a küzdő, napi életben, amelyet ma már — Európá-szerre — egyre kevésbé ragyog be az álmok és az élethivatás napugara, a vágyaknak és reménységnek holnapbavésző részegsége: a mai színház életében meghúzódik egy furcsa típus: különös keveréke a színésznek, az ősi kórdé mellett kallódó ripacsnak és az éhbéért kiűzködő páriának, — a statisztá. Figuráns, némaszemély, tömeg, külső-zaj: — ezek a gyűjtőnevei. Oh, nem a vidám bonyodalmak közt hányódó életsors, amiből Alfréd Savoir mulatságos bohózatát, a „Figurant de la Gaîté”-t („A Gaîté színház statisztájá”-t) írta, akit bukfencező véletlenek vetnek az oroszlanzéldítő, maharádzsa és bíboros ruhatári kosztümjeivel együtt ezeknek az életpályáknak a szituációiba, hogy groteszk sorsa happy ending-ben olvadjon fel; nem mulatságos sors viselője: szomorú ember, műhelyproletár, sőt a legtöbbszor pálya és élet munkanélkülije, akiből a ma rettenetes kedve egyre inkább léleknélkülit csinál s éheskeserű száját legfeljebb saját sorsa fölött torzítja mosolyra. Nem Déryné korának „lelkes ifja” már, műzsák meg szállottja, szent hóbort, kilendülő életvágy hordozója; az élet rivaldája kialudt az, arca alól, csak a gond reflektora mélyíti és keseríti vonásait, az illúziók sminkje az elfogyott, akárcsak az egykori színészszakodtá hősé, aki a lefetésre szolgáló zsirt, arca helyett a kenyérré kenve, megette. A statisztá ma bús sorsot és égett szívet, szomorú nyomot hordoz Richard vértje alatt. Vajjon gondol-e a közönségből valaki az ő rogyant életükre, amikor a színházi újságok a primadonna spájzának izgalmas lelki szenzációit tálalják mindennaposan? Egy néhány fajtát hadd rajzoljunk meg ebből a nagyon is mai, élő, emberi műfajból... Ne hidd, elszánt és kedves Olvasó, hogy a színház légköréből kinövő általános lelki sajátosságok, — ne nevezük őket betegségeknek, pedig milyen jól hangzana: psychosis theatraica! — bizonyos kasztoknál megállanak. A színpad életét jellemző emberi tüneteknek általános törvénye éppen az, hogy mindenkire nézve egyöntetűen érvényesek. Hiszen ha a díszletmunkástól a sztárig, a második brácsástól a komikusig, a sűgőtől a zsinórmesterig nem fűtené át őket, — legalább az adott (végzetserűen legadottabb) pillanatban ugyanaz a láz, idegfejtés, a kockázat és aktivitás egyazon lendülete, — lehetne-e bárhol is, bármikor is egyetlen igazi sikert produkálni? (Hiszen hovatovább már csak ez az egy szépsége marad meg a mesterségnek, s az az egy előnye — természet — a telegkönyvezetői hivatással szemben.) Nincs kasztkülönbség abban, ahogyan két első színész nő vetekszik — s veszekszik — az öltözőjéért, s ahogyan a versengés és konkurrencia érzése ugyanebben a kérdésben a figuránsok közt mutatkozik. Csúpan helykülönbség van: a közös statisztáöltöző kaszárnyaszerű szobájának jelentéktelenül, de szokásjog és presztizs, előjog és kor-, meg rangkülönbség folytán, az idők folyamán (itt is van tradíció) előnyösebbé vált pontjai, egy fiók, egy tükör, egy frissebb villanykörte között, amelyért évhosszat tartó vagy életreszóló harag, gyűlölség hull két hintóvivő vagy Portia két udvarhölgye közé. S hányszor látni groteskségében már tragikomikusan két, hatvanadik évéhez közelgő, — együtt 120 éves — létevédt, egykori csilgát a vidéknek, amint feldultan harcolnak, öltöztetőt átkozva s gázolva, egyazon piros szoknyáért, mert az — egy árnyalattal fiatalosabb a másiknál. Elvesztették már a nyilvánosságot: színpadon sincs a nevük, elvesztették már

fogaik javát, a szöveget is legfeljebb egy-egy egyéni mozdulat pótolja, — egyetlen kis mozgás, — amiben kiválnak, elkülönülnek öntömögüktől, a statiszták — szívük mélyén mindig lenézett — mamájától, egy kis külön is, amiben a régi élet, a múlt sikerei, a békeidő vidéki diákhegyeinek tombolása, egy szolgabírói vacsora lampionos emléke, egy szerep lánának holt kontúrjai zengenek fel a távolból, hogy megalázzák, garas-talan napjaink éhbérelt is kevesebb fil-lérjük, reménytelen „tömeg”-sorsuk éjszakájára egy csöpp — mámorosan kárpótló — fény, egy kis önszaló csillogás ragyogjon rá. Ez az illúzió — a színház életének színészre, közönségre, minden elemére nézve ösmagva és lelki csírja — tartja őket a színpadon, hogy nem egyszer ott is haljanak meg (jó pár évvel ezelőtt Pesti László Lajos, híres magyar színigazgató és nem sokkal rá egy híres énekes-dinasztia szeniora így vonultak át a halottasház egyénibb pompájába, a sors kegyetlenségéből, szintén néma, de legalább fűszerepben) és hogy küzdő életük vergődését ne egy kis falusi ambitus csendjében, elnyugodva felejtessék, hanem a 7 órai csengő és a színpad kegyetlen, — kort, multat, tegnapot nem ismerő, — a pillanatért minden energiát kisajtoló üzemből égjenek el, a hivatás e megpróbáltató purgatóriumában. Trianon, hadikölcsön, elszegényedés: — az ő kényerüket is felette, az állami színészeknek kívül talán egy sincs, aki havi nyugdíjkiát egy hétre is elégséges összeget kapna. Így kényserül Falstaff hadserege, bús karneváli haláláncha, szomorúan s könnytelen fáradtsággal, napi 1 (egy!) pengő hatvanért, két pengőért, amiből a legtöbbszor önmagukon kívül még családát is el kell tartaniok. S még ezek a morza-fillekek sem biztosak. Tudja-e — tudhatja-e? — a közönség, amikor a rivalda mögött jóformán észre sem veszi őket, hogy a 16 alabárdos és a 6 udvarhölgy helyéért milyen életküzdélemserű, szinte véres harc folyik? Hogy a rendezőt a jelentkezők milyen tömege ostromolja ügyelőn, színészprojektorokon, leveleken keresztül, már hetekkel egy-egy új darab próbái előtt?! Színházi rendező legszomorúbb emlékei lehetnek ezek a kérelmek, a nyomor és gond, vergődő öregség feljajdulásai, amíhez az élet kegyetlen árnyéka von tragikus függőnyt, a folytonosan le- és leépítendő költségvetések sorompóival, amikor a 16 alabárdos létszáma kényserűen apad s még az egypengőhatvanas tételek ígértföldjére is olyan keveset engedhet a régi Juliák, Finum Rózsik és Othellók közül. Nem a bohémvőr kiütözése ma már a középiskolás diák színpadi rajongása: ismertem egyet — nem is egyet, — aki gyerekkora óta, az iskola padjai mellől céltudatosan szánta magát a színpadra, statisztált és érettségizett, hogy érettségi után a színiakadémiát járja, mint növendék statisztáljon és közben — egyetemet végezhesen. Egy-egy példa, ami néha kedvet és erőt ad: még ilyen is van. S az élet furcsa paródiájaként, a gépkorszak s az üzemesített ember megrétfalásaként hat, hogy amíg egy juhászkatya, a színpadi parasztneményszág fehér Bodrija 3 pengőért keres esténként, — a „Nebántsvirág” egykori híres primadonnája alig kap többet, mint ennek a felét. A felét, szörnyű morzsáját és emlélmáját a mai gazdasági idők színházi nyomorúságának, s a lelki gyöttrődés tudatos vagy tudatalan hasogatásait: hogy már mások játszanak, az ő életük eltűnt; ők már utolsó sorba állítva, uniformizáltan, az el nem zenelt élet, az el nem játszott szerep örök sajtásával egy elmúlt, jobb világ után élik alkonyuló napjaikat. Szomorú rájuk gondolni,

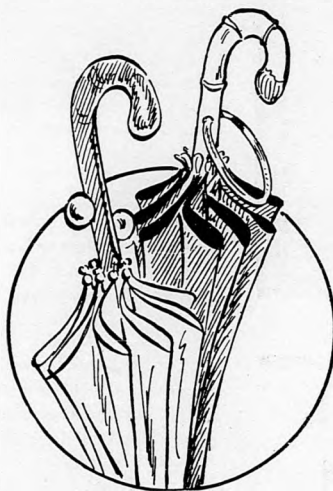
szomorú őket sajnálni, a mások karácsonyfája alatt látni karácsonykor, ahol kétszeresen idegen tűz alatt melegszeknek s emlékek hamvadnak a boldog rugaszkodások, a hódító nekiszaladások, amik belebotlottak a rettenetes maritímetébe. Vajjon gondolnak-e erre azok a fiatal színiiskolások lányok és fiúk, akik, — statiszták, s most nincs dolguk a

színpadon, — összebujnak a nézőtérrel s miután egy kicsit kritizálták a színpadon próbáló nagy művészeket és feldobog bennük a „majd mi...” gögös-kedves-kamasz reménysege, — most egymásba boruló szemmel élik fiatal tavaszuk lázait és Gyertyaszentelő sajtató hidegét előtti bennük az ifjúság diadalmas, feszülő, boldogságot ígérő májusa.

A halálos parolától a francia négyesig

Ismerszök, ha találkoznak, kézfogással üdvözlik egymást, de előbb kezükről lehúzzák a kesztyűt. A társasági asszony elé hódoló kézcsókkal járul a vendég. Boldog szerelmese karonfogva sétálnak az alkonyi utcán, a jegyepárok pedig meghitt csókkal búcsúznak egymástól. Vajjon, gondolkozik-e azon valaki: honnan erednek az üdvözlésnek ezek a formái? Mert a társasérintkezésnek és a bizalmas együttlétnek említett megnyilvánulásai már évszázadokkal ezelőtt szokásban voltak s kialakulásukat nem ritkán célszerűségi okok idézték elő. Hogy a kézfogás előtt le kell húzni a kesztyűt: egyszerű illendőségi kérdésnek tartja a mai ember. Pedig nem új-sütetű találmány ez és eredete nem is a jó modorra vezethető vissza. Alkalmassint mindenki hallott arról, hogy voltak idők, amikor kézfogással tettek el valakit láb alól. A halálos parolát a mérgezett gyűrűk közvetítették. A Borgiák gyűrűi különösen ismertek. A középkorban az volt a divat, hogy a gyűrűt nem a kesztyű alatt, hanem a kesztyű fölött viselték. A gyűrűben mérgezett-hegyű tűt rejtettek el s akivel kezét szorították, a halál fia volt. Természetesen idővel bizalmatlanokká váltak az emberek a kézszorítás illetően módja iránt s a parolát ajánlók kénytelenek voltak a gyűrűt kesztyűjük alá húzni. Mivel azonban az eldugott gyűrű is továbbszedte áldozatait, azok, akik egyenes úton jártak, bizonyágtétel céljából lerántották jobbjukról a kesztyűt.

Akkor honosodott meg, hogy a kesztyűt kézfogás előtt le szokták húzni az egymás üdvözlésére sietők. A kézcsóknak is érdekes története van. Évszázadokkal ezelőtt, ha Spanyolor-

szágban királynőt koronáztak, a fényes szertartáshoz tartozott, hogy az ifjú király-asszonynak felsőleges férjéhez kellett fordulnia, mondván:

— Baso las manos de Vuestra Mayestad!

Ami magyarul azt jelenti, hogy «csókolom felsőleges uram kezét». Vagyis kézcsókkal eredetien a megkoronázandó királynő illette a spanyol uralkodót. Innen, a spanyol udvari etikettnak ebből az előírásából eredt a kézcsókolás, amely tiszteletnyilvánítás azóta nagy változáson ment keresztül. Ma már nem a királynők és még csak nem is az egyszerű polgárasszonyok csókolnak kezét a férfiaknak, hanem megfordítva: az urak hajolnak hódoló csókkal a dámák patyolatkezeire. A szerep fölcserélését pedig nyilván a nők emancipálódása hozta magával.

A karonfogás szokása a kézenfogásból fejlődött ki. A férfiak a francia négyes egyik táncfigurájánál tudvalevően vállmagasságig emelik a hölgyek kezét és úgy tartják. Annak előtte táncban kívül is ez volt az etikettszerű kézenfogás. A hölgyeket lovagjaik föntfogott kézzel vezették át az utcán, pocsolókon és úgy segítették föl őket a hintók lépcsőjén. Ez a módszer azonban mind a férfiak, mind a nők előtt terhesnek és farsztónak tűnt. Lassan-lassan félrevetettek hát minden illemszabályt és áttértek a kényelmesebb és bensőségesebb karonfogásra. A karonfogás szokását ilyenformán a franciák honosították meg.

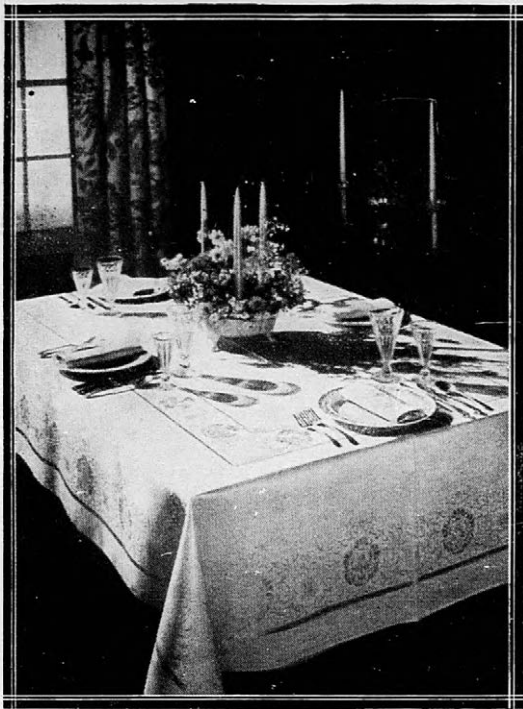
Marad végül a csók. A csók első nyomát a legújabb kutatás a Tűzföldön találja meg. A tűzföldi anyák ugyanúgy a szájukból etették csecsemőiket, mint ahogyan a madár a csőréből eteti fiókáit. A tudósok szerint a két ajakuk ebből az érintkezéséből keletkezett a csók, ami azóta az emberiség «legédesebb» vívmányává vált.

A legősibb írott történelemkönyv, a Biblia évezredek néhány csókról tesz tanúságot. A csók már akkor az érzelem megnyilatkozása volt. Lábán szeretettel csókolta meg Jákobot, aki hét évig szolgált nagynénje leányáért, Ráchelért; és az eladott József, amikor Putifárné házában leleplezte magát testvérei előtt, meghatótt szívvel csókolta sorban a tizenegy fiút. Ugyancsak a Biblia beszél az áruló Júdás-csókról, amivel iskarióti Júdás szolgáltatta a zsidó tanács szolgáira harminc ezüstpénzért az elárult Názáretit.

A csókról szólva, érdekes megemlíteni, hogy vannak népek, amelyek még ma sem ismerik. A japánok például egyáltalán nem tudják, mi fán terem. A Földelő Nap országában évezredekken keresztül sem csókolóztott senki. Az eszkimók viszont kissé különleges módon csókolják egymást: az orrukot dörzsölik össze. Ez az ő csókjuk. Nem adunk azonban neki hosszú időt és japánok is, eszkimók is nyilván rá fognak jönni az igazi csók «ízére».

Ime: a kézfogás, a karonfogás, a kézcsók és a csók története. Huray István

T e r í t e t t a s z t a l

Ne mérgeledjék a szeplői miatt

Itt van teljes pompájában a tavasz és a legszebb évszaki a virágokon, a zöldelő faleveleken és az új tavaszi kosztümökön kívül még egy ajándékkal kedveskedett nekünk: a szeplőkkel.

Igen, eljött a szeplő szezonja is. Vannak szerény és toladók szeplők. A szerények az arc hét-nyolc helyén mutatkoznak, a toladók ellepik az arcot. És a hölgyek, akik egyáltalán nem örülnek a csöpp barna foltoknak, még a szeplő kisszámú jelentkezésének sem örülnek. Pedig boldogok lehetnének, hogy szeplőt ajándékozott nekik a természet.

Merész állítás ez, de *dr. Erich Bergmann*, a világ-hírű német orvosprofesszor szeplő-tanulmánya világosan kimutatja, hogy a szeplő egyenesen áldás mindazokra, akiknek arcán jelentkeznek.

Mi a szeplő? — kérdezi *Bergmann* professzor. És mindjárt válaszol is erre a kérdésre. A szeplő apró barna vagy sárga pontocska, amely festékanyagával a bőr alatt terem meg és legszívesebben az orron mutatkozik. Néha gombostűfej nagyságú, néha azonban megközelíti a lenese nagyságát is. Megszületésének egyetlen kelléke az erős tavaszi és nyári napsütés.

És most jön a szeplő hasznos voltának méltatása. A szeplő festékanyaga, mint valami villámhárító, magához húzza a nap erős sugarait. Részben felszívja, részben visszaveri, részben pedig útjába áll az erős sugaraknak. És ezzel hatalmas szolgálatot tesz a szervezetnek. A nap sugarainak hatása nem jut el a véredényekig és nem idéz elő káros behatást az idegre sem.

Mindenki tapasztalhatja, akinek sok a szeplője, hogy nem kap fejfájást még az erősen tűző napon sem. És valamennyien szenvedünk már (ha a természet nem ajándékozott meg bennünket szeplőkkel) a napsugaraktól. Néha napernyővel, néha az árnyékos oldalal védekeztünk, de mindezt nem lett volna szükség, ha a legideálisabb ernyőt, a szeplőt állíthattuk volna oda védekezésül a napsugarak ellen.

És a szeplő az orvosság szerepét is betölti. Orvosi statisztika mutatja ki, hogy a szeplős emberek nem hajlamosak a fertőző betegségekre. A szeplő nem engedi a szervezethez a bacillusokat. *Dr. Bergmann* orvosi tanulmánya szakszerűen mutatja ki a szeplő védős szerepét.

A szőkék a szeplők frontján is előnyben vannak. A szőkék rendszerint világos bőrűek és nagy szükségük van valamire, ami megővja őket a napsugarak káros hatásától. Sőt, a világosbőrűek legtöbb esetben vérszegények és nincs meg az az ellenállóképességük, mint a barnabőrűeknek. És ezeknél a szőkehajú, fehérbőrű embereknél tesz legnagyobb számban látogatást a szeplő. A természet igazságos. A fehérbőrűek bőre alatt levő idegszálak a legérzékenyebbek a napsugarak hatására. Védekezni nem tudnak, de jön a természet öre, a szeplő és elvégzi mentőakcióját.

Sokan azt hiszik, hogy a szeplős szülők gyermekei szeplősök lesznek. *Dr. Bergmann* évek hosszú során megfigyelte, hogy a szeplős szülők gyermekei egyáltalán nem szeplősök. Vagy csak a legeslegritkább esetben. A szeplő tehát nem öröklött «betegség». Vagy jobban mondva, a szeplő nem öröklött «gyógyszer».

Természetesen, a túlságosan sok szeplő ellen védekezni kell. Mert a napsugaraknak nemcsak káros, de gyógyító hatásuk is van és a szeplővel borított arc egyáltalán nem engedi át a nap sugarait. Rizspor és speciális krém a legjobb védekező eszköz. Viszont vigyázni kell a kuruzőlókra, akik káros szereket adnak el a szeplő eltüntetésére. Ezek a szerek ideig-óráig hatnak, de néhány hét múlva megduplázódnak az apró barna pontok az arcon.

Bergmann professzor szózata egy érdekes eset ismertetésével fejeződik be. Amerikában történt, a korlátlan lehetőségek hazájában. Egy férj válókeresetet nyújtott be felesége ellen, mert az asszony arcát ellepték a szeplők. A válmi akaró férj keresetében előadta, hogy felesége segítségül vette a kozmetika vívmányait és az esküvő előtti hetekben sikerült szeplőit eltüntetni. De a házasság után már nem fordított gondot magára és arcát, orrát ellepték a szeplők. A férj kijelentette, hogy felesége elvesztette vonzóerejét, mert ő egyáltalán nem szereti a szeplős arcot. A bírő helyt adott a válókereset indokainak és felbontotta a házasságot. Állítólag azért, mert «bíróné asszonyom» is rettenetesen szeplős volt és a bírő együttértett a szenvedő férjjel.

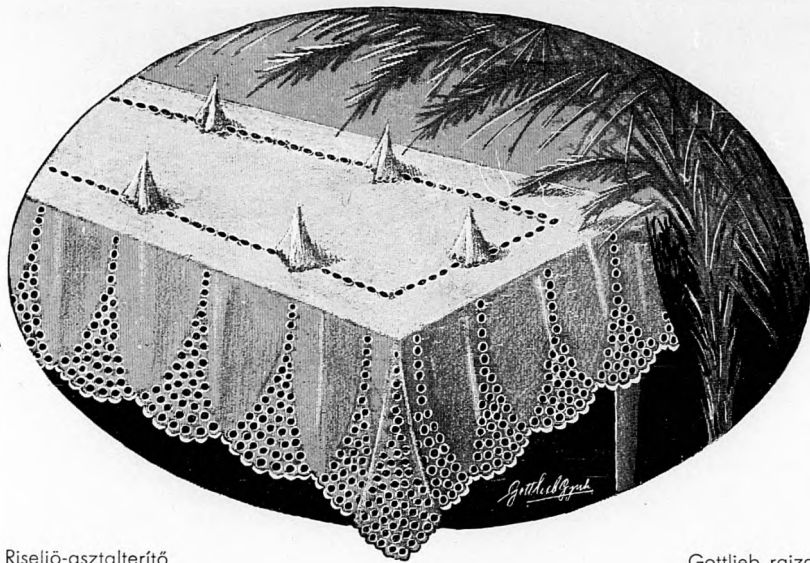
Ez a kis eset azt mutatja, hogy néha mégis bajt okoz a szeplő. De szerény véleményünk szerint a szeplő csak Amerikában válóok. Ezt mutatja a törvénytörési gyakorlat. Eddig nem emlíkezett meg a krónika olyan európai válóperről, ahol a bontóok a szeplő lett volna.

Tehát ne féljünk a szeplőktől.

Palásti László

Modern ezüst kávékészlet

Riseliő-asztalterítő

Gottlieb rajza

Furcsa foglalkozások

A „gólyalábú“ ember. Mr. Philips Glenn tulajdonképpen úgynevezett reklámszínész és ebben a minőségében egyike New-York legnépszerűbb figuráinak. Nem is nevezik másként, mint „gólyalábú“ embernek. Ezek a fából készült „gólyalábak“ az utolsó tíz év alatt több mint ötvenezer dollárt jövedelmeztek neki. Ha egy newyorki színház valami pazar kiállítású revüt akar bemutatni és elhatározza, hogy a siker érdekében fantasztikus reklámot csap: felhívja telefonon Mr. Glenn-t és felkéri, hogy jöjjön el. Másnap Glenn meg is jelenik, két fából készült gólyalábbal felszerelve. Megkapja az óriási nagy plakátot, felkötö a mellére és így kiöltözve sétálni kezd New-York utcáin. Természetes, hogy a gólyalábak jóvoltából négy méter magas ember, a kétméteres plakátokkal óriási feltűnést kelt, ami a reklámnak egyik legkitűnőbb módja. A Schubert-színházak legutóbb is nyolc hétre szerződtek ezt a kitűnő férfit, pedig elég sokat kér: óránként húsz dollárt. Szívesen megadják neki ezt az összeget, mert Mr. Glenn az egyetlen „gólyalábú“ ember, aki kitűnően érti a módját, hogy a newyorki utcák örült hajszájában is akadálytalanul végezze feltűnően magas „sétáját“.

Az „integető“. Mr. William Stone, aki nemrég húnyt el Angliában, Liverpool városában, életének harminc évét töltötte el ilyen minőségben. 1903-ban kezdte, amikor 28 éves volt és munka nélkül lézengett a kikötőben. Apró alkalmi szolgáltatásokat vállalt és ezekből tengette keserves életét. Egy napon, amikor a legnagyobb nyomorban volt, egy elegáns úr megszólította és ezt az ajánlatot tette neki: — Akar ön tíz shillinget keresni? — William barátunk hogyne akart volna, mire az elegáns úr ezt mondta neki: — Hát akkor figyeljen ide! Az a hajó éppen indulásra készen áll. Maga tehát itt marad és amikor a hajó elindul, mindkét kezével búcsút fog integetni. Nekem ugyanis sürgős dolgom van és azonnal távoznom kell. — William úgy cselekedett, ahogy az elegáns úr megparancsolta és a búcsúintegetés közben jutott eszébe a nagyszerű ötlet: mi lenne, ha felajánlaná szolgálatait, búcsúintegetői minőségben, Liverpool polgárainak? A gondolatot valóra is váltotta. Rövidesen olyan ismert lett, hogy állandóan elhalmozták ajánlatokkal. Az üzlet annyira fellendült, hogy nevető örökösre, 30 év után, tízezer fontot hagyományozott.

Az „emlékeztető“. Chikágóban, de máshol is, nagyon sok ezer olyan ember van, akiknek ha jó is az emlékezőtehetségük, de rendkívül feledékenyek. Ez a feledékenység elsősorban a születésnapok és ehhez hasonló dátumára vonat-

kozik. Három év előtt az embereknek ezt a gyöngéjét felismerte Mr. Boylen, egy koldusszegény ifjú és kitalálta magának egy kitűnően jövedelmező foglalkozást, amit „emlékeztető“-nek nevezhetünk. Erre az ötletre egész különös módon jött rá. Egy nap találkozott egy ismerősével, aki önmagából kikelve közölte vele: — Ó, én állat!... Tegnap volt az én gazdag nagybácsim születésnapja s én egészen elfeledkeztem erről! Pedig ha felkerestem volna szerencsekívánataimmal, legalább száz dollár ütötte volna a markomat! — A barát tovább ment, valósággal elrohant, de Mr. Boylen már tudta, hogy mihez kell kezdenie. Elhatározta, hogy ő lesz az a bizonyos „emlékeztető“. A cél érdekében előbb néhány gazdag ismerősét kereste fel és fölajánlotta nekik szolgálatait. Minden fontos dátumot följegyzett és bizonyos összeg ellenében előfizetőit a kellő időben figyelmeztette ezekre a fontos napokra. Az üzlet rövid idő alatt oly mértékben fellendült, hogy Mr. Boylen hatalmas irodát volt kénytelen szervezni. Ma, három év után, dúsgazdag ember és előfizetőinek száma sokszázezerre rúg. Mindezt pedig, a saját bevétele alapján, a saját bevétele alapján, hogy találkozzon azzal a barátjával, aki elfelejtette jókívánataival felkeresni nagybácsiját.

Lapp, anya gyermekével

Kutya-kedvencek és tulajdonosaik

(Filozófiai szaktanulmány)

1.

A kutyákról

Két általános törvény van, amely a kutyák egész társadalmára vonatkozik.

1. **Minden fiatal kutya tökéletesen egyforma.** Ugyanazokkal a megszokásokkal születnek és teljesen egyformák a játék-törvényeik. Mindenütt ott lábatlanok, ahol semmi szükség nincs rájuk. Naponta hetvenhétszer bukfenecnek, harisnyákat tépnek szét, megesznek mindent, amit nem volna szabad, a legszívesebben a frissen mosott és szépen vasalt fehérneműt szeretnek aludni, minden öt percben segítségért vakkantanak, rendületlenül gyakorolják magukat az ugatás művészetében és csak akkor nyugoznak meg, ha soha többé jóvá nem tehető kárt okoztak. Ezzel szemben:

2. **minden fiatal kutyának már születésénél fogva más a pofája és a külseje, mások a képességei és más az úgynevezett lelki habitusa.** Az egyik magabizalmú és gondolkodó teremtménynek születik. A másik már az első nap diadalmal zsarnok. A harmadik állandóan üvöltő és szobzott érzékenységgel egoista. A negyedik jószándékú és nyugodt kölyök. Vannak epés, melankólikus, vérmes és flegmatikus kutyák. Jóakaratauk és állandóan kételkedők, hősök és bizonytalan jelleműek. Az egyik forró temperamentumú, a másik jég hideg kedélyű. Az egyik önmagának él, a másik társas lény. Minden fiatal kutya ugyanúgy cselekszik, de mindenik — más-képen cselekszi ugyanazt. Mert minden fiatal teremtménynek örök az egyformasága és végtelen a sokrétűsége.

2.

A tulajdonosaikról

Az **első** stádiumban, amikor még vak a kis kölyök-kutya és anyja nélkül mozogni is képtelen: gazdája (vagy úrnője) részéről nem élvez mást, mint nagyon is futó látogatást és néhány oda-vetett, de jóakarató szót.

A **második** stádiumban az érdeklődés hírtelen a magasba lendül. Gazdája (nevelőapja, vagy anyja) büszkén és boldogan jelenti ki, hogy ilyen elragadó teremtés még nem fordult elő az emberiség történetében és hogy ez a drága kutyuska örökké az ő lakásában fog maradni.

A **harmadik** stádiumban sürgős levél, vagy telefonértesítés megy annak a tulajdonosnak a címére, akinek odaigért a kutyuskát, persze még akkor, amikor életének első stádiumában vaksimód botor-kált anyja mellett. Az értesítés arról szól, hogy vigye el a kutyácskát azonnal, de azonnal, mert olyan iszonyúan kedves és szeretetreméltó, hogy egyetlen órai késedelem az ígéretet tárgyatlanná teheti.

A kutya új tulajdonosán is meghatározott fejlődési irányok észlelhetők, amint az a sors könyvében elő van írva.

Az **első** napon egyenesen oda van a boldogságtól.

— Mindnyájan imádjuk ezt a pompás kis állatot, — közli a kutya volt tulajdonosával. — Annnyira megszokott már minket, hogy nem akar máshol aludni, csak az ágyban. Odaadtam neki a papucsaimat, hadd jöjtszék velük. Es milyen édesen harap! Minden zilik neki! Nagyon-nagyon hálásak vagyunk önnek!

Tizennégy nappal később:

— Mindig az ágyban akar aludni. Ha ki akarom kergetni, megharap. Néha meg szeretném fenyeíteni, de nem hagyja magát... Azt hiszem azonban, rövidesen megszokja a rendet. Nem gondolja?...

Újabb **tizennégy** nap múlva pedig már efféle megállapítást hagyja el az új tulajdonos száját:

— Nem tudjuk, hogy mit kezdünk el ezzel az állattal!... Már ilyen nagy és azt csinál, ami neki tetszik. Ha el akarom verni, attól tartok, hogy összeharap. A gyerekek állandóan rettegnek tőle. A drága, nagy szőnyegünket már darabokra tépte. Büntetésből a kutya-ólhoz láncoltuk. A kutya-ólat nem falta fel ugyan, de egy hatalmas lyukat harapott beléje... Mértéktelenül, hihetetlenül vérmes kutya! Valóságos vadállat!...

*

Újabb **tizennégy** nap múlva pedig már csak azért nem siránkozik az édes kutyuska új tulajdonosa, mert kedves kutyuskája már a — legújabb tulajdonosánál van.

Ott aztán előlről kezdődik minden!

Hiába, az emberek nem bírják megérteni, hogy a kutyák mégis csak — kutyák és így lesz szegény kutyuskák sorsa igazi — kutyasors!

A pénz elnevezései

Különösnek fogják találni sokan, hogy éppen most foglalkozunk a pénz különféle elnevezéseinek magyarázatával. Szó sincs róla, van abban valami groteszk, hogy éppen az etimológiájuk, ami — nincs, vagy pedig csak nagyon kis mennyiségben van a birtokunkban. Ha azonban arra gondolunk, hogy már a mi életünkben is hányféle elnevezéssel kellett megbarátkoznunk — a valamikori forinttól, a koronán keresztül, a mai pengőig —, mindenki be fogja látni, hogy nem lesz egészen érdektelen, ha egy kissé utánanézzünk az elnevezések eredetének.

Etimológiai érdekesség már az is, hogy magának a pénz szócikának idegen nyelvű meghatározásai rávilágítanak arra a csereeszközre, amivel az illető nép egykor a kereskedelmet lebonyolította, tehát: amivel fizetett. A pénz latinul pecunia, ami egész nyilvánvalóvá teszi, hogy az ókori Itáliában fizetési eszközként a pecus = szarvasmarha szolgált. A régi szláv szó: fizetni = platiti visszavezethető a platno = lenvászon szóra, ami azt bizonyítja, hogy ezek a népek csereeszközüket a lenvásznak használták. Az indiai repee eredete szintén latin: rupa = nyáj. A régi oroszoknál a pénz kuna jelentette, ami magyarul: nyest. Abban az időben ugyanis nyest-pérmel fizettek, helyesebben nyest-fejekkel, amiket a hatóságok bélyegzővel is láttak el. A későbbi orosz pénz: a rubel viszont a latin rubit szóból származik és annyit jelent: szédarából. A fizetési eszköz minőségére vonatkozott, minthogy erre a célra ezüsttörmelék, ékszerdarabokat, edényeket és más hasonlókat használtak. A pénzfajták elnevezésének nagy része valamikor súlymértéket jelentett és abból az időből származik, amikor még nem vert pénzzel, hanem bizonyos súlyú nyersfémrel fizettek. Ide tartozik a bibliai sél, az ókori görögök talentuma és miná-ja, a rómaiak as-a, továbbá a francia livre, az angol font — amit még nálunk is használtak súlymértékeknek —, de ide tartozik a német marka is, ami eredetileg szintén súlymérték volt és csak a Hansa-kereskedelem megindulása után jelentette a súlymértéknek megfelelő pénz értékét.

A pengő etimológizálását elhagyhatjuk, minthogy ez a szó önmagában is teljes magyarázattal szolgál. A fillér viszont a német Heller-ből lett, amely eredeti helyesírással Häller volt, minthogy egy Schwäbisch-Hall nevű városkából indult hódító útjára. A krajcár szintén német eredetű szó, Kreuzer elnevezését pedig onnan nyerte, hogy ezen a pénzen kereszt = Kreuz-díszítés volt. Hasonló a magyarázata a korona szónak, amit eredeti formájában az uralkodó koronája ékesített. A régi magyar tallér elnevezés az úgynevezett Mária Terézia-tallér után maradt fenn. Némétül: Thaler, kiegészítve: Joachims-thaler, minthogy ebben a helységben verték az első példányokat. A garas a német Groschen-ből származik. Ez a kissé gúnyos megjelölés a pénz nem vastagságára vonatkozott. A régi német nyelvből ugyanis gúnyos értelemben a gross jelzőt használták a „dick“ = vastag helyett.

NÉPEK, SZOKÁSOK

Minden népnek, minden nemzetnek vannak hagyományos szokásai, amelyek ősrégi legendákhoz fűződnek és amelyek évente könnymetek, ünnepségek és népi játékok formájában fölvirradnak. Ezekhez a hagyományokhoz a konzervatív John Bull országa ragaszkodik a leghűségesebben. Anglia, ahol ma is egész sereg város örökdió féltékenyen évszázados szokásai fölött.

A Bálint-napot, február 14-ét, Európa több országában is megünnepelték, de a hagyomány a legelőkeltebben a brit nép körében tartja magát. Ez a nap Angliában a szerelmesek napja, amelynek fölvirradását szivdobogva és reménykedve várják az ifjú párok. Ilyenkor derül ki, hogy valóban komoly érzelem fűzi-e a szíveket egymáshoz, meri akik igazán szeretik egymást, február 14-én kölesönösen szerelmeslevelek, úgynevezett „Bálintok” küldésével szereznek imádottnak örömet. A Bálint-nap hagyományos ös-
idők óta divék Angliában, ahol a boldog párok régen te ebédrel vendégelték meg jutalmul a póstást. A londoni lelvélhordóknak ma sincs okuk panaszra. Ezen a napon a szerelmeslevelek gigászi tömegét kézbesítik és fáradságukért külön ajándékokkal halmozzák el őket a címzetek.

Sajátságos hagyománya van egyik-másik angol helységnek is. Hungerford, angliai község arról nevezetes, hogy minden március első vasárnapján — szabad a csók. Ilyenkor a nők sikongásától, kuncogásától visszhangzik reggeltől-estig a község. A csókszabadságnak ezen a hagyományos ünnepén túlközlő és csörgőtrázó férfiak toppannak a lányosházakba és minden fehéreseledtől egy-egy pennyt kérnek a szegények számára. Aki netalán megtagadná az obulus lerovását, annak ajka prédául esik egy csók erejéig. Persze, a gyöngébb nem rendszerint eleget tesz emberbaráti kötelességének, mert különben az a lálszatot keltenék, mintha bizony csokoláni akarnának. Nem lehetetlen, hogy vannak, akik fájó szívvel váltják meg az eszedékes csókot egy-egy pennnyel, de az bizonyos, hogy amire a nap leszál, a szegények csinos kis summa birtokába jutnak. Minden esztendőben fölelevenítik a ködös Albionban a sárkányölő barlanglakó legendáját is. A hagyományos jelenetet érdeklődő nagy tömeg nézi állandóan végig. A sárkányjelmezbe öltözöttek elé cdatelesnek zsákmányul egy-egy fiatal hajadont, akit a barlanglakónak megmentenie a szörny karmaiból. A sárkány és az ősember között heves küzdelem indul meg a leányért. Az ádáz tusa, természetesen, a sárkány legyőztetésével végződik és a hős a leányt hosszú hajánál fogva vonszolja magával a barlangba. A félmeztelen és csak állati bőrről fődött, buzogánnyal küzdő barlanglakó a legenda megjatszása után nagy tapsban részesül az ünnepség közönségétől.

Még ennél is érdekesebb az a hagyományos szokás, ami több mint nyolcszáz éve, az 1111-ik esztendeje óta él Dumnov városában. Itt augusztus 5-én minden évben leányokból és agglégényekből álló bizottság ül össze, hogy ítéljen a legpéldásabban viselkedő házaspár fölött. A házaspároknak szavahihető tanúkkal kell bizonyítaniok, hogy egy évig és egy napig sem nem civakodtak, sem nem sértették meg egymást, hanem a legeszményibb egyetértésben éltek. Tanúsítanuk kell azt is, hogy házaságkötésük napját soha nem átkozták el, sőt — ha sor került rá — mindig hangoztatták, hogy életük párjával meg vannak elégedve és nála jobbat nem is kívánhatnak maguknak. Aki mindezt igazolni tudja, elnyeri a pálmát — egy oldalszalonna alakjában. A leányok és agglégények zsűrije szalonával jutalmazza meg a ritka házaspárt. Ha már a szerelmespárok után áttértünk a házaspárokra, joggal beszélhetünk arról a labdarugómérkőzésről, amit a nőknek vívnak a nőlelnekre Scone skót faluban. A hagyományos mérkőzés minden évben lezajlik és délután két órától alkotmányig tart, ami a sötétség be nem áll. A győzelmet bármelyik ellenfél három gólja jelenti. Vagy a nőlelnekek kell a labdát háromszor bevágnok a folyó partján egy megjelölt helyre, vagy a nőknek, ugyancsak háromszor, az árokba.

A horgászás eredménye (L. Wood rajza „The Sketch”-ből)

Amelyik csapatnak előbb kedvez a szerencse, vagy a tudás, azé a győzelem és azé a labda. Megesik persze, hogy a nők és a nőlelnek egyaránt jól készülnek föl a küzdelemre, tehát a napszállat döntetlenül veti végét a nagy rugdalózásnak. Ilyen esetben a döntetlenség jelképekül kettévágják és mindkét csapat a felét-felét kapja. Egyébként, ha az imént a mérkőzés „nagy rugdalózásnak” merészeltük nevezni, joggal tettük, mert ezek a skót labdarugók egyáltalán nem ragaszkodnak a labdarugás merev szabályaihoz és formáságaihoz. «A scone-i játéknak minden meg van engedve» — ez a mottója ennek a vidám túlekedésnek, futballos közelharcnak. A hagyomány különben minden nőt és minden nőllent kötelez arra, hogy a labdarugásban résztvegyen. A falunak tehát minden férfia személyesen élvezi az ádáz tusát.

Franciaország hasonlóan ismeri a hagyományos ünnepségeket és fölönulásokat. Régi szokás például, hogy november 25-én, Katalin napján az összes párisi masamódok, midinetek fölönulnak karöltve, cilinderrel a fejükön és csengő kacajuktól,

vidám nótájuktól hangosak a boulevardok. Az övék ilyenkor a város, a fény fővárosa; van tánc, van zenésző, vigasság kivilágos kivirradtig.

Ennél sokkal komolyabb hagyományt őriz a francia Provence, a „tenger két Máriaja” ünnepét. Még a középkorban történt, hogy két nő, Marie Jacob és Marie Salome bátran vallomást tett hite mellett s ezért kitelték őket a tengerre egy bárkában, amelyen sem vitorla, sem evező nem volt. A sorsára hagyott két asszony sokáig hanyódtok a tengeren, míg nem a bárkát Provencebán partravetették a hullámok. A hitükért szenvedett asszonyok azonban, a legenda szerint, abban a percben, amikor partraszálltak, holtan estek össze. Holttestükre provençei franciák és vándorregiónyok bukkantak rá, akik azóta a két Mária emlékeztére minden esztendőben ünnepélyes körmenetet tartanak. A szent nők tengeri hanyódását jelképesen, érdekes külsőségek között mutatják be: Templomi zászlók alatt két női szoboralakot visznek egy bárkát a városon keresztül: a tenger két Máriaját, a két vértanút, akiknek emlékét kegyelettel őrzi a francia nép.

A hagyományos szokások megbecsülésétől nem mentes a szabadgondolkozású Amerika sem. Burlington amerikai városban minden tavasszal nyilvános versenyhazudozást rendeznek. A hazugsági versenyt szigorú szabályokhoz kötik. A kitűzött díjra csak a hetvenéves kort megért emberek pályázhatnak. A pálmát az viszi el, akinek a nyilvánosság előtt háromszor sikerült olyan nagyot mondania, hogy a hallgatóságnak a füle is szétáll tőle. Azon a napon a pályadíjas öreg hazudozó a nap hőse. Washington államában almászüret idején minden évben Almakirályt és Almakirálynőt választ a polgárság. A választás régi szertartások közepette megy végbe, Almakirály és Almakirálynő testére palástot borítanak, trónraültetik őket és ékes koronát helyeznek a fejükre.

Az olaszországi Nemi várost is kötelezi egy ősrégi szokás. A város körül tuzvalvően dús szamócaültetvények vannak, amelyeknek érése szép ünnepséggel jár. A városka gyermekei felöltik nemzeti viselüket s szamócakosárral a fejükön az első termést a templomba viszik megszenteltetni. Ugyanolyan ünnepség ez, mint Japánban a rizsét, amikor az első termés maga a császár áldja meg, vagy mint nálunk, Magyarországon a búza és az új kenyér megszentelése. Különben nekünk ezenkívül is van igen szép és hagyományos fényes ünnepünk: a Szent Jobb-körmenet augusztus 20-án, amikor az egész vidék fölzarándokol Budapestre s amikor ünnepély és tűzijáték követi a szertartást.

KÉK SOROK

IRJA: EGYED ZOLTÁN

(Dunszkörső, Buchwald-székek. Gyönyörű veré-
gessenek a vá, mellettem két úriasszony ül,
halkan beszélgetnek. Sokáig nem figyelek oda,
valami Panniról van szó, aki későn jött hozzá,
azt hittem, hogy egy szobalányról beszélnek.
Váratlan fordulattal azonban meg kellett tud-
nom, hogy Panni az egyik úriasszony —
leánya. Innét kezdve már érdekelt a beszél-
getés...)

A Panni mamája: ... szóval kérlek azt
mondta, hogy moziban volt. Az apja nem
szólt semmit, dühösen fölkel az asztaltól,
kiment a szobából és becsapta maga után
az ajtót. De ahogy rám nézett, abban
minden benne volt: „Így neveled a leány-
odat.” És nem használ semmi sem.
Hiába fenyegetem meg, hogy megpofozom,
hiába nem szól hozzá az apja nap-
pokig, — este, ha hazajön az irodából,
átöltözik s elmegy. Azt mondja, hogy neki
programja van. Meg se mondja, hogy
milyen...

A másik: De kérlek, miért akadtok fenn
ezen. Ma más világ van, mint a mi idők-
ben; pláne, a gyerek dolgozik és keres is.
Ma ez az egész világon így van: a gyer-
mekek, akik önállóan keresnek, több
szabadságot követelnek a maguk számára,
mint azelőtt — s hidd el, nem kell mind-
járt a legrosszabbra gondolni. Nézd meg,
hogy Amerikában mi van. Nem hallottad
még hírt az amerikai petting partyknak?
Lányok és fiúk együtt elmennek lumpho-
lóni.

A Panni mamája: Pfuj! Csak ne légy na-
gyon modern. Könnyű neked, neked nincs
leányod. Szeretném tudni, ha neked is
volna egy tizenéves leányod, hogy
akkor is ilyen könnyen vennéd-e a dolgot?

A másik: Nézd — kérlek —, nem tudom.
Biztosan nem. De arra feltétlenül ügyel-
nék, hogy rossz vagy méltatlan társaságba

ne kerüljön, de hogy olyan nagyon meg
akarnám kötni a kezeit, arra talán nem
is volna hatalmam! Ezek a gyermekek,
sajnos, úgy nőnek fel, hogy együtt strand-
olnak, együtt csónakáznak, együtt teni-
szeznek a fiúkkal s mindig egyedül van-
nak egymás között, nem úgy, mint a mi
időkben, komoly felügyelet mellett. Ezek
többet tudnak, többet mernek, többet is
engednek meg maguknak talán, de valami
ösztönöm azt súgja nekem, hogy ez
a szabadság automatikusan kifejleszt be-
nünk valami önkormányt, ellenőrzést is,
ami megakadályozza, hogy valami komisz
otostaságot csináljanak...

A Panni mamája: És ha nem akadályozza
meg?

A másik: Hja — hát ez is lehetséges.
Ez — legelőszörben, de végeredményben
is — nevelés kérdése. Annak a leánynak
tudnia kell, hogy mit szabad és mit nem
szabad tennie s ha nem tudja, akkor
vigyázhatni rá akár csendőrről is, otthon
tarthatod zár alatt, a négy fal között,
akkor is elköveheti az otostaságot.
Inkább az a baj valahogy, hogy mi, szü-
lők vagyunk gyávák az egész kérdésben.

A Panni mamája: Nem igaz, nem vagyunk
gyávák. Ez a vacillálás inkább azért van,
mert az ember érzi, hogy ennek az utolsó
korszaknak ha akarja sem tudna hat-
hatósan ellentállni. Kérlek, jutott egy
leánynak a háború előtt eszébe, hogy
delután, vagy pláne este egyedül menjen
egy fiúval a moziba? Komolyan mondom,
elpirulok. Arra nem gondolsz, hogy
Panninak férjhez is kell menni? Azt his-
zed, hogy a leendő vőlegénye úgy el
lenne ragadtatva, ha megtudná, hogy
Panni nyolctól tízig moziba járt leány-
korában a fiúkkal?

A másik: Ha szeretni fogja, nem nagyon
fog törődni vele. Azonkívül pedig Panni
— ha ő is szeretni fogja — maga fogja
elmondani neki. Nem emlékszel már,

hogy amikor a komoly férfi megjött, mi
is meggyőntünk minden fölött neki?

Panni mamája: Flörtölt... Azt akkor nem
is úgy hívták...

A másik: Mindegy az, hogy hívták.
Akkor másképp hívták, ma így hívják.
En csak azt tanácsolhatom neked, hogy
ne ígérj a leányodnak pofokat, az urad-
nak is mondd meg, hogy ne csapja rátok
az ajtót, mert ezzel csak elvadtjátok
a helyzetet. Ehelyett inkább ülj le a le-
ánnyal egyszer ebéd után és magyarázd
meg neki szépen, okosan, szelíden a nő
tisztaságát és tisztességét. Magyarázd el:
ha az egyiket feltéri, akkor tisztátalan
lesz a másik is. Magyarázd meg neki,
hogy akármilyen szabadlevű is lett a vil-
lág s akármilyen szerények is lettek
a férfiak a nőekkel szemben támasztott
igényeikben, a lelke mélyén azért vala-
mennyiben egyetlen ábránd él: hogy úgy
vegyen feleségül egy leányt, mint ahogy
a pohárszékűl kiemelt tündöklő tiszta
kristálypohárból inni szeret. A te Pannid
okos kislány, hinni fog neked. El fogja
hinni, hogy a mi konzervatívizmusunk
nem maradásig, nem középkori butaság,
hanem olyan komoly bölcsesség, amelyet
ha követ s amelynek ha szót fogad, ő is
élvezni fogja a szépségeit és az örömeit...

A Panni mamája: De kérlek szépen...
Ezt mondom, azt magyarázzam én
neki... amikor... amikor — színész-
nő, táncosnő szeretne lenni?!

A másik: Színész- nő szeretne lenni?! Úgy!
Táncosnő?! Akkor — akkor csak pofozd
meg, fiam, jól — jól — de minél előbb!
A Panni mamája: Na látod...

(A beszélgetések itt vége szakad. A két mama
most már némán ül egymás mellett, egyik sem
szól többet egy szót sem, kis idő múlva fel is
kelnek és szótlanul távoznak. Már-már azt hit-
tem, hogy meglátok valamit a mai leányneve-
lés módjairól. Nem változott ez a mód-szer,
ünpölszki, szikrámit sem: a vénén mégis csak
a jó öreg családifonban állapottak meg
mind a ketten. A konzervatív mama és a no-
vern is. Feltétlenül haláza lesz.)

„Minden házasság: - lutri!”

Angliában és főként Amerikában a legna-
gyobb bűnök közé sorozódik, ha a jegyes-
párok széjelválnak. Az a férfi, aki el-
hagyja menyasszonyát, biztosra veheti,
hogy nagyon súlyos kártérítési összegre
ítéli a bíróság. Már az egyszerű házassági
igéret is efféle következményekkel jár.

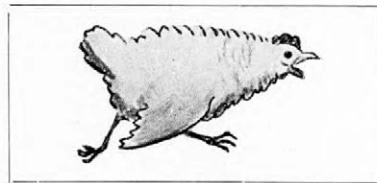
Most azonban — legalább Angliában —
úgy látszik, hogy valami változás követke-
zett be. Aláírók lehet olvasni a külön-
böző londoni lapokban ilyen híradásokat:
„Mr. ... és Miss ... között ...-re kitűzött
házasságkötés elmarad.”

Két-három évvel ezelőtt még alig jelent
meg ilyen híradást. De most már egyre vi-
lágosabban látszik, hogy az eljegyzések tö-
meges felbontásáról van szó. Ezért tartotta
szükségnek az Angol Asszonyok Szövet-
sége, hogy állást foglaljon ebben a kér-
désben. Egyik ülésén Westmorland grófné
a következő kijelentést tette:

— Ezt a ma nagyon időszerű problémát
higgadtan és tárgyilagosan kell vizsgáló-
dás alá venni. Alapjában véve, ha sem-
mit sem tehetünk az ellen, hogy a házás-
ságok fel ne bontassanak, nem csodálkoz-
hatunk azon sem, ha az olyan jegyespárok,
amelyek nem illenek össze, szétválnak.
Vizsgáljuk meg közelebbről azokat az oka-
kat, amelyek a jegyespárok válásához ve-
zetnek. Az esetek 99 százalékában azt fog-
juk tapasztalni, hogy az eljegyzés maga
meggondolatlan és elsietett lépés volt,
amely felületes ismeretség után következ-
tett be. Gyakran megtörténik, hogy az a
fiatal lány, aki egy este sokat táncol egy

rokonszenves fiatalemberrel, már a házás-
ságra gondol és másnap jegyet is váltanak
egymással. Egyáltalán nem gondolnak arra,
hogy alig ismerik egymást és mindenféle
meglepetésre számíthatnak. Tulajdonké-
pen csak az eljegyzés után kezdik egymást
megismerni. De akkor aztán annál inkább
talál hibákat a menyasszony a vőlegényé-
ben és a vőlegény a menyasszonyában. Így
tehát — fejezte be előadását a grófné —
csak helyesebb elhárítani, ha az ilyen, egymás-
hoz nem illő jegyespárok különválnak.
Ezután egy gazdag, híres gyáros felesége
emlekedett szólagára.

— Sokszor — mondta — egész lehetetlen
körülmények között történnek a jegyváltá-
sok. Én is ismerek egy hasonló esetet.
Egy tizenhét- és egy tizenéves leány,
egy nagyiparos leánykái, jóbárátnok vol-
tak. Egy szép napon a tizenhétéves elje-
gyezte magát. Amint erről értesült a tizen-
éves leány, megérlelődött benne az
elhatározás: „Lehetetlen, hogy én, az
idősebb, még mindig hajadon legyek, am-
kor ő, a fiatalabb, már régen férjhez ment.
Tehát: gyorsan férjhez kell mennem!” El-

határozását végre is hajtotta. Egy hét
mulva már bemutatta szüleinek a vőlegé-
nyét, akinek személye egyáltalán nem volt
megfelelő és kívánatos. A szülők energi-
kusan tiltakoztak, de a leány keresztül-
vitte akaratát, mert diadalmasan és he-
neceni akart eljegyzésével. A házasság-
kötés is megtörtént, de két hónap mulva
már megindult a válópör. Ebben az eset-
ben — fejezte be előadását — nem lett
volna-e helyesebb, ha a jegyesek váltak
volna idejében külön?

Ezekután vitatkozás indult meg a fölött a
kérdés fölött: mennyi idő szükséges ahhoz,
hogy két szerelmes megismerje egymást?
Az általános vélemény az volt, hogy leg-
alább hat hónapnak kell elmúlnia, amíg
az eljegyzést nyilvánosságra hozzák. Ebben
az esetben — állapították meg a jelenlevő
hölygek — a válások száma jelentősen
csökkenne.

Marjorie Hume filmszínésznő azonban kö-
lönvéleményt jelentett be. Szerinte két
ember — hat hónap alatt sem ismerheti
meg egymást. Ez csak a házasságban kö-
vetkezhetik be. A házasságkötés napjáig
ugyanis a másik félnek mindig csak a szép
oldalait és jó tulajdonságait látják. Éppen
azért minden házasság: lutri! Néhányan
megnyerik a főnyereményt, sokan kisebb
nyereményeket, de a nagy többség csak —
tapasztalatokat.

— Az én véleményem szerint tehát —
mondta a filmdiva — a szerelmesek minél
gyorsabban házassodjanak össze. Ha aztán
úgy látják, hogy helytelenül eszelekedtek,
még mindig helyre lehet hozni a hibát: a
— válással!

Vajon melyik asszonynak van igaza?...

J. 57045. Elegáns strandkosztüm zöld esikós selyemanyagból. A felsőrész pántokból áll, a nadrág bő herangos szabású. Anyagszükséglet 4,85 m.
J. 57046. Kabátka zöld selyemanyagból az előbbi strandruhához. 80 cm széles anyagból 2 m anyag szükséges.

J. 57047. Strandkosztüm citromsárga vászonból és fehér gyapjúanyagból. A rövid, bő nadrágot vágótt zsebek díszítik. Derékön rávarrott öv vállpántokkal. A blúz szabása sima, bubi-gallerral és

rövid puffos ujjakkal. 80 cm széles anyagból, 2,70 m. sárga vászonanyag és 2,15 m fehér gyapjúanyag szükséges hozzá.

J. 57048. Strandruha fehér vászonanyagból. A teljesen sima ruha szabása baloldalon színes gombokkal zárul és a vállon pánt tartja. A ruha alatt könnyű anyagból pasztelszínű nadrág van. A fehér anyagból 2 m, a nadrág anyagából 1,20 m, mindkettő 80 cm széles.

J. 57049. Elegáns strandruha gyapjú-krepp anyagból. (Nem tévesztendő össze a fürdőtrikóruhával, mert ezt csak szárazon hordják.) A felsőrész mintás anyagból, a nadrág a mintás anyag alapszínével azonos egyszínű gyapjú krepp trikóanyagból való. A felsőrészt a nyak körül piros szalag tartja és a hátat szabadon hagyja. Anyagszükséglet: 80 cm mintás, 80 cm egyszínű gyapjú-krepp, mindkettő 80 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J.57051

J.57053

J.57052

J.57054

J.57055

J. 57050. Elegáns tavaszi ruha sötétkék és piros mintás marokénből. A ruha díszé a kombinált felsőrész és a kombinált ujjak. Az alj vágott, hangszabású. Anyagszükséglet: 3 m a kék anyagból és 80 cm a piros mintás 100 cm anyagból.

J. 57051. Sötétkék pelerin az előbbi kombinált ruhához, 100 cm széles anyagból 1 m szükséges.

J. 57052. Elegáns nyári komple piros mintás crépe de chine anyagból. A ruha szabása sima, a felsőrész kissé visszaeső. Halványsárga organdin anyagból széles kerek gallér, három keskeny

fodorral, elől két piros gombbal zárul. Az ujjak rövidek, kissé puffosak. A derekon keskeny öv piros csatt-díszrel. A ruha alját három keskeny fodor díszíti. Anyagszükséglet: 100 cm széles anyagból 3.50 m piros mintás és 75 cm organdin.

J. 57053. Kabátka az előbbi ruhához. Az egyenes, sima szabású rövid kabátka nyaka körül keskeny sál, mely elől csokorban végződik. Az ujjak felső részén három keskeny fodordíszítés. Anyagszükséglet 2.40 m 100 m széles anyagból.

J. 57055. Könnyű nyári sportruha kockás vászonanyagból. A raglanszabású felsőrész kihajtott, és elől piros gombdíszekkel. Az alj különleges szabású, derekon keskeny piros öv. Anyagszükséglet a ruhához 3.90 m 80 cm széles anyagból.

J. 57054. Pelerinszerű gallér előbbi ruhához ugyanazon színű anyagból, mint a ruha öve. A kettős vállgallérból lenyuló egyenes részt gombok díszítik. Anyagszükséglet: 1.10 m 80 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap m ulva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 57104. Elegáns zöld d'agonál gyapjú-anyagból világos zöld blúzzal, mely raglán szabású. Az alj sima, magas, zsebrésszel. Anyagszükséglet az aljhoz 2 m. blúzhoz 90 cm 130 cm széles anyagból.

J. 57105. Elölbi ruhához való háromnegyedes kabát ugyanazon anyagból. A raglánszerű ujjak tölcészerűen bővülnek és manzsettában végződnek. A nyak körül gallér. Anyagszükséglet: 2.60 m 130 cm széles anyagból.

J. 57107. Elegáns heige színű kockás kasha-komplé fiatal leány részére. A különleges blúz elől legyezőszerű díszítéssel. Az alj sima, elől és hátul két-két berakással. Derekon keskeny öv a sötétebb színű kabát anyagából. Anyagszükséglet: 2.60 m kasha anyag 130 cm széles anyagból.

J. 57106. Elölbi ruha fahéjszínű kasha-anyagból készítenő háromnegyedes kabátja. Anyagszükséglet: 2.25 m 130 cm széles anyagból.

J. 57108/9. Tavaszi kosztüm levendulaszínű krepp-

anyagból, hozzá ugyanilyen minőségű zöldszínű blúz. A blúzt vállon keresztl gallér díszíti, mely elől csokorban végződik. A blúz az alj fölött keskeny övvel hordandó. Az alj elől és hátul legyezőberakással bővíti. Anyagszükséglet: a blúzhoz 1.55, a kosztümhöz kabáttal együtt 4.30 m 130 cm széles anyagból.

J. 57109. Kabát az előbbi ruhához. A háromnegyedes kabát felsőrészet két széles gallér díszíti.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 57110. Nyári délutáni, vagy estélyi ruha fehér bat'szt anyagból fiatal leány részére. Széles hullámos gallér díszíti, mely elöl csokorban zárul. A blúz visszaeső. Az alj rátűzött cakkozott, alól harangos részekből áll. Anyagszükséglet: 5,85 m 80 cm széles anyagból.

J. 57111. Elegáns estélyi ruha fehér csipke-anyagból georgette-diszítéssel fiatal hölgyek részére. A ruha felsőrése kissé bő és visszaeső. Nyak körül széles gallér, mely georgette-pántban végződik.

Az ujj szűk, rövid és szintén georgette-pántban ér véget. Derékon széles öv georgette anyagból, hátul nagy csokor-diszítéssel. Az alj elől ékszerűen vágott szabású, alól bő, harangos és georgette-pántban végződik. Anyagszükséglet: 4 m 90 cm széles csipkeanyag és 65 cm georgette 100 cm széles anyagból.

J. 57112. Különleges színű estélyi ruha crépe-satin anyagból. A ruha vállrészén többszörösen húzott, az ujjakat széles fodor helyettesíti. A blúz

kissé bő és visszaeső. Derékon szintén húzott széles öv, hátul csokordíszéssel. Az alj hosszú, vágott szabású. Elöl és hátul ékszerű húzott betétréssel. Anyagszükséglet: 5,60 m 100 cm széles anyagból.

J. 57113. Halvány orgonallá kék mintás muszlin nyári estélyi ruha, sima, kissé bő és visszahulló derekrésszel, bő, húzott, rövid ujjakkal. Vágott szabású, bő harangalji, teljesen hosszú. Derékon öv, mely hátul csokorban végződik. Anyagszükséglet: 7,10 m 100 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

A szerelem lépcsőfokai

Kezdjük alulról, egészen alulról. Melyik a szerelem legalsó lépcsőfoka? A jóhiszeműség félrevezetése, egy érzelme csalódása, röviden: a hazugság. Talán egy példával illusztrálhatjuk: a jó lélek azt hiszi, hogy te is szereted, mert ő szeret téged. Ő azt hiszi, hogy viszonzásra talál, te azonban tudod, hogy nem szereted őt. Te azonban hallgatsz, okos és tapintatos vagy és nem mondd ezt meg neki. Megcsalod, vagy legalább is nem vagy őszinte. Partnerednek (vagy partnernődnek) valódi szerelmet hazudol. Ez volna a szerelem legalsó lépcsőfoka, ha ugyan ez a szó: szerelem illik reá. *Dante* egyébként a „Pokol”-ban megfelelő helyet jelölt ki az ilyen hazug képmutatók számára

A szerelem halála nagyon gyakran a gyűlölet lángjaiban következik be. „A gyűlölet drága nedű” — írja *Baudelaire*, — drágább, mint a Borgiák mérge, mert a mi vérünkben párolódik, a mi egészségünkben, a mi álmainkban és kétharmadrészben a mi szerelmünkben.” A gonoszság tevékenyebb és energikusabb gyűlölet, de főalkotó eleme mégis a hízélgés, ez a gúnyosan kacagó, szívtelen hölgy. A gyűlölet pedig, a szerelem ellentéte, titkosan lánghó ellen-szenv valaki ellen, akinek minden rosszat kíván, akinek nyomorúságát látni szeretné, akinek elbukása pokoli örömmel töltene el. Ő, te szegény, szánandó emberlélek, akit megmérgezett és szétmarta a gyűlölet, menekülj legalább az egykedvűség barlangjába! Az egykedvűségbe: abba az állapotba, amikor legalább mindegy neked, hogy a másik mit csinál, vagy mi történik vele. Amikor legalább se jót, se rosszat

nem kívánsz neki. Így legalább azok az emberek, akik valamikor szerették egymást, nagyon szerették: közönyösek lesznek egymás számára és legalább élni tudnak egymás mellett. Úgy élni, hogy sem a másikat, sem sajátmagukat nem teszik boldogtalanná.

Olyan szerelem is van, amely nem más, mint állhatatlanság. Ha szerelmese mel-

magunkra vonatkozó szerelemből fakadó boldogság — nagyon sok és nagyon súlyos feltételeket követel meg. Mint kísértő, azt súgja a fülbe: „A világ minden pompáját és kincsét neked adom, ha enyém leszel!” Állandóan a nyomodban van és állandóan hajszol, ha akaratát nem teljesíted. Ez a szerelem sebez és gyilkol, ha csalódás éri, mert nem bír megbocsátani.

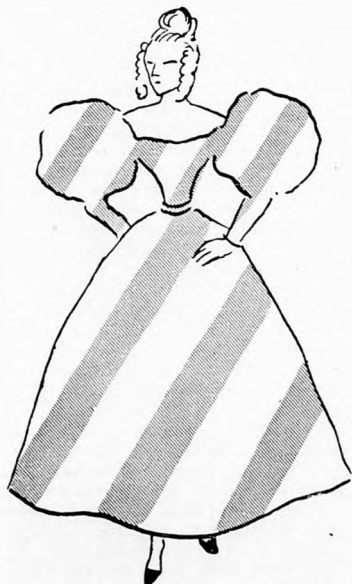
Aztán itt van a hősi szerelem! A szerelem, amely azért szeret, mert nem akar és nem is akarhat mást, mint a feltétlen odaadást, szolgálatot és önfeláldozást. Ez a szerelem az elérhető legnagyobb boldogság, ha viszonzásra talál. Ellenkező esetben, vagy ha méltatlanra pazarlódik: a legnagyobb tragédia. Csak a földfeletti erők képesek arra, hogy tisztaságot, világosságot teremtsenek benne. Máskülönben ez az érzés elönti az értelmet és katasztrófává válik.

Minden szerelem legmagasabb lépcsőfoka pedig a sajátmagától megszabadult, az én alól felszabadult szerelem, amely másért szenved, másért tevékenykedik, másnak jólétét és boldogságát munkálja. Ez a szerelem az, amelyről *Szent Pál* a korinthusiakhoz írt egyik levelében beszél. A legnagyobb szerelem. Itt közeledik az ember az Istenhez, itt lesz a Mindenható képére teremtett földi lélek. Ez a szerelem lánghó Jézus szívében. Ez az angyalok és a boldogok szereleme és — néha-néha, nagyritkán — egy férfi és egy nő szereleme. Ezt a szerelmet „emberfölötti”-nek is nevezhetjük, pedig az ember számára is elérhető. Mert minden ember képes arra, hogy gondoljon rá, hogy higgyen ebben a szerelemben és hogy igyekezék el is érní.

lette van: szereti. Kellemesnek, szeretetreméltónak, sőt még ennél is többnek érzi. Ha azonban nincs jelen: elfeledkezik róla. Ha azonban nincs jelen: elfeledkezik róla. Vannak emberek is vannak, akiket csak akkor lehet szeretni, ha nagyon messze vannak tőlünk. Hány olyan költő és muzsikos élt, akik számukra elérhetetlen asszonyokba voltak szerelmesek. Halhatatlan alkotásokat köszönhetünk ezeknek a reményből és álomból szőtt szerelmeknek. Mennyi csodaszép szonett nem született volna meg, ha *Laura* véletlenül *Petrarca* élettársa lett volna.

A szerelem az égből száll alá, a megfoghatatlanból válik valósággá, a lélekfölből a lélekbe. Finom láncsal bilincseli meg a lelket és ilymódon készíti elő a testi egyesülést. A földön elhervad a virág, a tengeri rózsza azonban az iszap sötét mélyén álmodik. A szenvedély fellángol, de ki is alszik. A szerelem, az igazi szerelem megmarad. Olyan mint az örökzöld, olyan mint az örökkévalóság virága.

Vannak asszonyok, akik urukat bizonyos politikainak nevezhető szerelemmel veszik körül. Figyelnek reá, alkalmazkodnak hozzá és azon fáradoznak, hogy mindent a kívánsága szerint cselekedjenek. Ez is szerelem. Elsősorban ugyan az intelligencia megnyilatkozása, de még mindig jobb és több, mint a semilyen szerelem. Az önmagunk iránti szerelem — az ön-

Nyári divat-hiradó

Költők, gyermekek s a velük egy kategóriába tartozó ifjú szerelmek elragadtatva üdvözlik a tavaszt.

Jól teszük!

Nekik csak szépet hoz a tündéri május.

Nekünk nőknak azonban — akkor lesz csak kedvünk szívből nevetni, ha megoldottuk minden évben felújuló problémánkat: a «ruhagond»-ot. Ne aggódjunk miatta túlságosan! A bölcs párizsiai észbekaptak idén. Beállították, hogy világkrízis közepette csakis annak az új ruhának lehet sikere, amelyet régitől is előállíthatunk.

Igy történt, hogy az 1934-es modell édes unokatestvére az 1933-asnak. Egy kis találékonyság, ügyesség s legéberebb barátónknak se ismeri fel az ideai csodáiban a tavalyit.

Amíg egy fehér vászonruha eljut odáig...

hogy úgy nézzen ki, mintha ő lenne az utolsó, a «legeslegutolsó kiáltás» — nem is kell túlságosan fáradságos útat tennie. Vásárolunk hozzá egy kis barna, fehérpetytes crêpe de chinét, lefúrta, a selyemből egyszerű, öt centiméter széles, angolos övet és háromszögletes kendőcskét készítünk. Kendő a nyakra, öv a derékre — s már futhat is a tavalyi kis fehér a divat versenyében!

Hatásos fiatalító szer a sottis taftszalag is. Vászonruhád gallérja alá nem köthetsz akkora maslit, nyájas olvasó, hogy az divatos ne legyen. Óriási szalagszokrokat viselnek Párizsban.

Szemmeláthatólag felüdül a tavalyi spárgaszínű kosztüm is némi kis barna-fehér, piros-fehér kockás gallértól, manzsettától, övtől. Aki még egy pepita reitkült is megreszkíroz — mosolyogva nézhet a jövő elébe.

Nincs baj a tavalyi nyakkivágásokkal sem. Rövid, rossz álom volt a nyakig-magásított téli ruha. Elfújta az első tavaszi szellő s maradt minden a régiiben.

Karton, batizst és organdin a csillagok alatt.

Tizennyolc- és húszéves nagyvilági dámák nem szívesen hiszik el az öregebbeknek, hogy legszebb dísz a fiataltság.

Idén el fogják hinni. Nem azért, mert a mamájuk és a nagymamájuk mondja, hanem, mert a divat is ezt állítja. Olyannyira állítja, hogy a nőket (a divat végtelenül udvarias gavallér: elvből csak szép nőt és fiatalit ismer) a legprimitívebb anyagokba öltözteti estére.

Nézz körül jól a lakásban, nyájas olvasó. Nézz körül, nem lóg-e valamelyik ablakon csikós grenadinfüggöny. Ha igen, vágd le gyorsan, gyorsan! Nincs divatosabb anyag a piros-fehér, kék-fehér, zöld-fehér geometriánál, melyet, mint tudjuk, remekül helyettesít a grenadin, különösen, ha tizennyolcéves divathölgy majálisdárlól van szó!

Ugyanilyen kedvence a divatnak a sottis-mintás organdin. Különösen a fehér-fekete. Váldán piros virággal.

Gyermekkorunk nagy favoritja, a svájci hímezéses batizst is nagyon szerepel. Főleg pasztel-színekben. Párizsban a cipőt is ugyanolyan színű és hímezésű vászonzól készítik, amilyen a batizst estélyi ruha.

Nagymama taftja.

Padlás sarkában, láda mélyén megmozdult a nagymama taftjuhója is. Nyújtózik egyet. Napvilágra készül.

Csak jöjjen, jöjjen! Belőle kradálják a legtündéribb kis kepeket idén. Könyökgig érő; derékgig érő, térdig érő gallérokat.

Ezek az ünnepélyes, suhógó, fekete selymek pikáns kiegészítői a póriás anyagokból készült estélyi-ruháknak.

Olyan csinosok, hogy elirigyelték őket a nappali ruhák is. A fűstkék délutáni selyemruha csak akkor boldog, ha szilvakék kepp nyugszik vállán s kibékül sorsával a tavalyi drapp, ha megajándékozzuk egy derékgig érő barna gallérkával.

Színek.

Valamennyi szín közül legkedveltebb idén a kék.

Tündéri új árnyalatjai jelentek meg. Az alkonyattól, a hajnaltól, eső utáni ködöktől kérte kölcsön a divat ideai kékeit, amelyek szürkések, levendulások s íriszre, ibolyára emlékeztetőek. Időnként rózsaszínnel házasodnak. Íriszkék petty-alakban halvány-rózsaszín ruhán. Divatos a lazacszín is. No meg a kukorica-sárga, amely kitűnően áll barna nőknél. Nem rossz a banán-zöld sem, különösen, ha szinfoltként — gallér, szabó, blúz — szerepel fekete kosztümön vagy ruhán.

Néhány picit rémhír.

Nem lennék lelkiismeretes divattudósító, ha úgy állítanám be a dolgot, mintha a divatban a legrözsásabb lenne minden. Néhány kedves kis rémhírt is hoz a kora-nyári szellő. Ime: Vera Boréa (aki olasz grófnő léteére két év alatt a vezető szabók közé rukkolt) feléleszti: álmából a stuart-gallért, mely száz nő közül tudvalevőleg csak tíznek áll jól. Fehér csipkezsabó közeleg (nem lehet eleget mosni, vasalni), továbbá óriási kalap plisszébe rakott túll- és mollikarimával. Az ilyen kalapot úgy szeretik a nyári felhők, hogy szakadni kezd az eső, amint fejünkre tesszük.

Feiks Magda

Kínai madárszínház

A világ nagyon sok fővárosában vannak úgynevezett kínai negyedek és ha fehér ember ezekbe téved, a kínai fantázia különös virágaiban gyönyörködhetik. New-Yorkban például kínai madár-operaház is van, amelynek szereplői nagyszerűen idomított, emberi ruhába öltöztetett madarak. A kínai színpadművészetnek ez a különös produkciója a kínai negyedből került ki és a Fifth-avenue dűsgazdag gyermekeinek tomboló tetszését érdemelte ki. A színpad olyanforma, mint egy bábszínház, a neve pedig: „Sweetie's Bird Opera“. Itt jelennek meg a „szereplők“, akik között bagoly, papagáj és más exotikus madarak láthatók. Pompásan mozognak és úgy gesztikulálnak, ahogy azt a színrekerülő „darab“ követeli meg. Mögöttük — a kulisszák között — áll meghajolva egy kínai, aki a szöveget és a dialógusokat mondja, miáltal egy másik kínai azzal van elfoglalva, hogy a soron következő színpadi sztár fellépését készíti elő.

Minden madár-művésznek külön kalitkája van, amely sokban hasonlít a rendes színházi öltözőkhöz. Tükör, púder, festék szükséges, hogy a drámai effektusok érvényre jussanak. Különös gondossággal kezelik a kosztümöket és a nézőtérben levő gyermekek viharos tapsban törnek ki, amikor egy bagoly divatos női kalapban jelenik meg és egy cilinderszerű papagáj-úrral hangos veszekedést rögtönöz.

Két nagyon kis természetű kínai: Sve és Ti volt az, akik ezzel a madár-operaházzal kimerészkedtek a szűk, rossz szagú kínai negyedből. A gigászi New-Yorkban, ahol csak annak van kézzelfogható sikere, aki hatalmas reklámmal dolgozik, ez a két kis kínai az ő jelentéktelen madárszínházával egészen meghódította a fiataliságot. És éppen azt a fiataliságot, amely idejében kitanulja a motorok technikáját, a részvények árfolyamairól szakszerűen beszélget és az élet minden jelenőségét úgy szólván csak számokban bírja elképzelni.

A szárnyas énekművészek és a színház két igazgatója a legbizalmasabb viszonyban vannak egymással. Nyugodtan türik, hogy felöltöztessék őket és csöndesen várnak a jelenésükre. Ezek a madarak kitűnően értik az úgynevezett instrukciókat, amiket egész halk hangon mondanak nekik és a következő pillanatban már teljesítik is. A jegyek ára nevésgélesen csekély, aminek következtében ez a madár-operaház állandóan táblás-házak mellett játszik és a gyermekek olyan taposásokat rendeznek, hogy ezt a sikert világhírű sztárok is megirigyelhetik.

PAPP JENŐ: Anyám,

most, hogy egy percre egyedül maradtunk, annyi mindent szeretnék elmondani. Tavaly ilyenkor panaszkodtam ugye utójára és szégyeltem is egy kicsit, hogy férfi létemre anynyira elérzékenyedtem egy nő előtt. De mikor ez a nő az édesanyám!.. Mit tudják azt a többi nők, hogy ki nekünk az az asszony, akit ennek a két szónak dicsfénye vesz körül, hogy: édesanya. Elítélt-e valaha is ő bennünket? ... Ugye, hogy nem. Kért-e tőlünk valaha is olyat, ami nehéz, ami káros, ami nagy fáradságba kerül? Soha veszélybe nem sodort, nem kívánta a lehetetlent, megelégedett egy levéllel, elmaradt tőlünk messzire, távol élt, csendben és szerényen és számontartotta azokat a jóhíreket, amelyeket a dicsőség ségíttet hozzája az ő gyermekéről. Soha nem hallottam, hogy követelődött volna. Legfeljebb az unokák szemárván nem volt megelégedve, még többet akart, itt-ott sürgette is a friss utódokat és mindegyikről pontosan megállapította, hogy melyik kire hasonlít s hogy ennek az orra az anyjé, amonak a hangja lesz olyan, mint az apjé. A divatban átpártolt a múlthoz, színben a feketéhez, gallérban a sárguló csipkékhez s rá kellett erőszakolni egy-egy új cipőt, amelyik komótosabb, vagy egy új télikabátot, amelyikben dupla a vattabélés. Mi szedtük le galambosz fejről a régi kalapot, amelyik már a letűnt századot szimbolizálta, délbén be kellett zánni előtte a konyhát, hogy ne rontsa már ott a lábait s föl kellett erőszakolnunk a konyhát, hogy elutazzék és a gyógyfürdőben játssza egy kicsit a fájós lábú öregasszonyt. Mert még ott is tagadta, hogy ő beteg és megmagyarázta az orvosoknak, hogy csak a fiai fogják rá a kimerültséget, ezek a modern fiai, akik Karlsbadba futkosnak a gymrukkal és dialhermiával akarják visszazerezni ruganyos léptüket. Keze csak simogatóra nyúlt ki, s ha ránk néz, rögtön mosolyog, mintha állandóan öröme telne bennünk, a szeme bíztat, a hangja megnyugtató s a legváltóságosabb pillanatban is talál egy szót, talál egy ígét, amelyik lecsönnesíti a vihart és amelyik ráirányítja a figyelmet erre az igénytelen

és jóságos asszonyra, aki ezért a gyógyításért még csak köszönetet se vár. Ingyen ad mindent környezetének, mintha neki már soha semmire se volna szüksége és olyan kimeríthetetlen gazdagság övezi, mintha az anyai szívet az Isten a jóság forrásává tette volna. Ha messziről megérkezel, első kérdése, hogy éhes vagy-e, fiam. Ha sokáig mellette ülsz, leomlik rólad a világ rengőtegel bilincse, merevségből, pőzből, zárkózottságból semmi se marad meg, beszélni kezdesz önfelédten, egyszerűen és őszintén, mintha egy halhatatlan szobor lábainál ülnél egy kis zsámolyon. Vallasz az életről, elsőről az álmaidat, dicsékszel és vádolsz, igazolod magad, mintha ő kérdezett volna, pedig semmit se tett, csak mosolygott és megsímogatta a fejedet. Ifélelet vársz tőle és ő mindenre azt feleli, hogy jól tetted, fiam. Védekezel egy varázs ellen, amelyet megkívánsz, a nevét se tudod, csak érzed, hogy amíg ott ülsz a lábainál, visszakerültél az anyai öl, a két ősi ringató kar és az első édes táplálék, az anyai mell hófehér birodalmába. Ahonnan elindultál, ahonnan a szádat, szemedet, szívedet és a szárnyaló képzeletedet kaptad. Köszönöm, anyám, hogy olykor visszafogad ebbe a szűzi birodalomba, köszönöm, hogy itt mindig puha a fészek, köszönöm, hogy innen mindig boldogan mehet el az ember. Ahányszor anyámmal találkozom, mindig úgy érzem, hogy újjászülettem. Nem tudom, hogy miképpen hajítja végre ő ezt a misztériumot, nem ismerem, nem látom erőit és eszközeit, azt se tudom, hogy honnan szerzi be a csodákhoz szükséges hitet, de nem is kutatom, mert úgyse jönnék rá. Megadom magam, elfogadom tőle ezt a fenséges ajándékot, megcsokolom érte mind a két kedves kezét és minden hálomat ebbe a két szöbba tudom csak összefoglalni, hogy: édesanyám.

Tudományos érdekességek

A lepkéknek kitűnő orruk van, — erről számol be J. H. Fabre, a híres természet-tudós, „Souvenirs Entomologiques” című munkájában. Az ő tapasztalatai szerint ugyanis egy fogságban tartott női pillangó naponta számos olyan férfi-pillangó látogatott meg, amely lepkéfej azon a tájékon úgyszólván teljesen ismeretlen volt. Ez a megfigyelés még érdekesebb lett, amikor egy két kilométer távolságban szabadon engedett, de a kísérlet céljaira megjelölt férfi-pillangó, amit messzi vidékről hoztak ide, tehát sejtelve sem lehetett a nő-pillangó létezéséről: alig egy felóra időtartam alatt rátalált társnőjére. Miután el kellett vetni azt a lehetőséget, hogy ez a felismerés a szem és a fül segítségével történhetett, Fabre lefűtöte a nő-pillangó testének azokat a részecskéit, amelyek illatos anyagokat szolgáltathattak. Ebben az esetben az illat olyan gyöngye lehetett, hogy emberi orr képtelen volt annak érzéklésére, a férfi-pillangó mégis több ezer méter távolságból tudomást vett arról. Ennek megállapítása után Fabre a pillangó illatképző szervét egyszerűen kivágta és azt a kertben, egy üres csészében helyezte el. Rövid időn belül újra megjelentek a férfi-pillangók. A nő-pillangót azonban, aki az operáció következtében alig szenvedett és aki alig három méter távolságban volt tőlük: most már figyelmükre se mertették. További hasonló kísérletezések aztán teljes bizonyosságot nyújtottak arról, hogy a lepkék szaglószerve az emberekénél milliószor finomabb és érzékenyebb.

A fatörzs égvyrüi, mint kalendárium. A természetudósok régi vesszőparipája, hogy megállapítsák a napfoltok és az időjárás és az időjárás közötti összefüggést és ily módon határozzák meg az elmúlt idők időjárási viszonyait. Annyi már bizonyossá vált, hogy a napfoltok szoros összefüggésben állanak azzal a melegmennyiséggel, amelyet a nap sugároz a föld négyzetcentiméternyi területére egy bizonyos időtartam alatt. Ennek változásai azután befolyásolják az időjárást, a növények növekedését, sőt az egész geológiai fejlődést. A Carnegie-intézet meteorológusokból, botanikusokból és csillagászokból álló külön bizottsága dolgozik azon, hogy ezt a problémát teljesen megoldja. A legérdekesebb eredményt eddig A. C. Douglas érte el, aki a fák úgynevezett égvyrüit tanulmányozta és ezeket valóságos csalhatatlan naptárként használta föl. A fa ugyanis élő lény, amelynek táplálékfelvétele és az időjárás behatásai pontosan leolvashatók az égvyrük naplójából. Ezek a gyűrűk épp úgy beszámolnak a kövér és sovány esztendőkről, mint a nedves és száraz időszakokról, de ezenfelül minden egyéb természeti behatásról. Douglas 3000 esztendő kaliforniai mammutfákat tanulmányozott és leolvasta belőlük a napfoltok változásait, valamint a közepes temperatúrájú időjárásokat. Az ő véleménye szerint ez a „faptár” pontosan beszámol mindenről, a fa 3000 év előtti születésétől kezdve. „Virágoknak és fák törzseinek több mint 5000 metszete áll rendelkezésemre, — írja a tudós részletes beszámolójában —, amely úgyszólván páratlan értékű és hitelességű képet ad az elmúlt esztendők klimatikus változásairól, amelyek az utolsó 1200 esztendő időjárásáról pontosabban számolnak be, mint a legrégebb, elsárgult krónikák.” Douglas most dolgozza fel azt a rengeteg anyagot számtalan munkatársával, amelyből azután a tudományos világ meg fogja tudni az elmúlt évszázadok időjárásának pontos történetét.

Néhány levél és még valami

Günther a diványon feküdt és a mennyezetet bámulta. Kurt fel-alá sétált és legalább percenként újabb és újabb kérdésekkel támadta meg a barátját.

— Hát mondd, mi bajod van tulajdonképpen? Beteg vagy? Életunt vagy? Meguntál minket? Házasodni készülsz talán? Vagy mi az Isten csodája történt veled?... Sápadt vagy, rancos vagy, alig vonszolod magadat és ami még ijesztőbb, három hete nem voltál a klubban... Öregem, ennek valami nagyon komoly oka lehet... Megmondod, vagy nem mondod meg? Utoljára kértem... ha megint csak dűnnyögsz és morogsz egyet, úgy íthagylak, hogy no...

Günther nem felelt, csak a szája huzódott egy félig bánatos, félig kelletlen fintorra, majd mintha óriási erőfeszítésébe kerülne, nagynehezen felkőnyökölt a diványon és előkotorászott a zsebéből néhány halvány ibolyaszínű gyűrött papírost és odanyomta Kurt kezébe:

— Nesze, olvasd... ebből megtudsz mindent... nyomorult, szerencsétlen flótás vagyok... mondd meg a fiuknak, várj... mit is mondj nekik? Igen, mondd meg nekik, hogy nem érdekelnek, te se érdekel, senkise érdekel, gyűlölöm az egész világot... brrr...

Hirtelen előtölte az indulat, mint egy dühös párdúc, úgy ugrott fel a diványról és csakúgy döngött lába alatt a padló, ahogy hatalmas léptekkel fel-alá sétált...

Kurt meg leült az összegyűrt vánkosok közé a diványra és kíváncsian kezdte bontogatni, simítgatni az ibolyaszínű és mitsukó-illatú levélpapírokat.

«Szerelmem!

Megnéztem a menetrendet: pontosan kétszáz kilométernyire vagyok tőled és ez a szörnyű távolság percről-percre nő, reggelre már talán ötszáz kilométerre leszek tőled és holnap délnben megérkezem valahová, ahol senkise vár, senkise szeret!... Látod, milyen furcsa az élet, eddig sohasem jutott eszembe, hogy ismeretlen helyre megyek és talán örültem is, hogy idegenek körülöttem az emberek.

Szerettem az új benyomásokat, mámorosan kőszálltam az idegen utcákon és mohó kíváncsisággal bámultam be idegen házak kapuján, kerestem, mindig kerestem... lázas voltam valami furcsa, ostoba várakozástól... Most már tudtam, mire vártam és most már nem várok semmit... tegnap este óta!... Bevalom neked, hogy nem érdekel az a világhírű hely, ahová me-

gyek! Már előre tudom, hogy naphosszat a szobámban ülök majd és újra meg újra átélem azt az estét, amelyen összetalálkoztam veled!

Különös volt... táncoltunk, egyetlen szót sem szoltunk egymáshoz... de én néha rád emeltem a szememet, te visszanézted rám és már tudtuk, hogy valami csodálatos dolog történt: két ember megtalálta egymást.

Éjfélt után a télikertben megragadtad a két csuklómát és keményen, parancsolóan azt mondtad:

— Jöjjön... elmegyünk innét...

— Nem, én táncolni akarok, — mondtam dacosan és te megragadtad a karomat, bevittél a terembe és tovább táncoltattál. Hajnalban a bárban újra megszólaltál:

— Gyere... elviszlek innét...

Nevettem és azt feleltem:

— Nem, én pezsgőzni akarok...

— Jó, hát pezsgőzzünk, — mondtad és töltötted nekem a gyönyöző italt... én csak éppen az ajkamat nedvesítettem meg, te pedig egyetlen hajtásra kiürítetted a poharat. Egyszer csak felálltam és egy perc alatt eltűntem előled a tarka sokaságban... bevallom, azért mentem el, mert féltem tőled, féltem önmagamtól... Tudom, hogy igazottnan kerestél... félőrülként szaladtál le s föl a lépcsőn és én ezalatt az autóban ültem és fölgyújtott lélekkel tereád vártam... Jöttél... az autó elindult és furcsa, mégcsak meg sem csókolált, csak néztél rám kíváncsian, én pedig beszélni kezdtem és te is megszólaltál... Sok mindent elmondtunk magunkról... A multunkról beszélgettünk, a gyermekkorunk is szóba került. Sokszor mohón egymás szavába vágunk, úgy éreztük, egy életen át vártunk arra, hogy végre kibeszélhessük egymással magunkat... És egyszer csak azt sem tudom, hogyan kerültem oda, ott ülünk a szobámban egymás mellett a vörös pamlogon, elfogyott a mondanivalónk és... és már szürkült odakinn az éjszaka és én kitéptem magamat a karodból és megmondtam, hogy reggel nyolckor indul a vonatom. Te azt mondtad, hogy ne menjek el és bohó föllángolásodban kérted, hogy legyek a feleséged... Én nem feleltem, csak kiszaladtam és szürke utiruhámban tértem vissza. Egyszerű kézfogással bucsúztam el tőled és a saját kocsimon hajtottam ki az állomásra.

Most rohan velem a vonat... száz kilométeres sebességgel rohan... száz kilométeres sebességgel menekülök tőled, előled, a szerelem elől és hiába menekülök, velem jössz, itt vagy mellettem, ott leszel velem a hotelszobámban, nagyon félek, hogy nem fog elmulni ez az érzés és még a végén feleségül megyek hozzád... csókol... Tiéd.»

Kurt maga mellé tette a levelet és a következő után nyult:

«Günther, drágám, szerelmem!

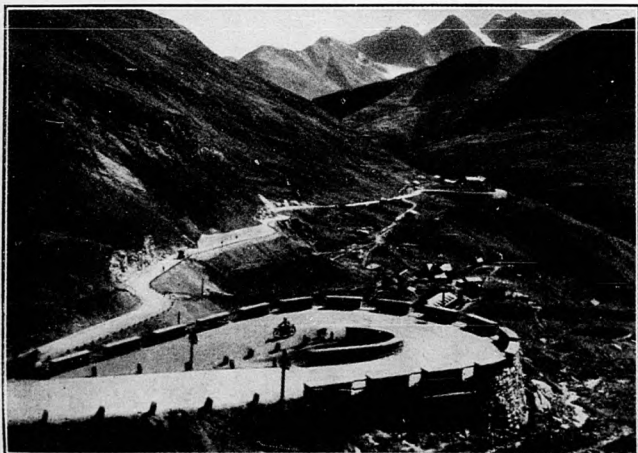
Itt ülök a hotelszobámban és azon gondolkozom, hogy milyen szegény ostoba teremtés is vagyok én, eljövök a világ egyik legszebb sporthelyére, hogy úgy istenigazában kisportoljam magamat és ehelyett ülök a fűtött szobában s mint egy szerelmes fruska, lesem a postát... Két napja teszem ezt, a szállóban már elterjedt a hír, hogy beteg vagyok, vagy esetleg búskomor... persze azt senkitem lételez fel rólam, hogy szerelmes vagyok... és félek, ha holnap sem érkezik hír rólad, csakugyan beteg és búskomor leszek és kiderül, hogy ami számomra nagy élmény volt, az számodra csak mindennapos kaland... csókol, aki téged oly nagyon szeret...»

Most egy sürgöny következett:

«Günther! Mi van veled? Még egy sort se kaptam! Tele vagyok aggodalommal. Milliő csókkal Tiéd...»

Ezután egy levelet bontott ki újra Kurt. A vonásokon látszott, hogy a levél írója fáradt, talán szomorú is volt:

Ideális autó-út az Alpeseekben

«Kedves Günther! Nem érdemled meg, mégis írok még egyszer neked. Olyan ügyetlen voltam, bevallottam neked, hogy szeretlek és kiszolgáltattam összes fegyveremet. Ha igaz, hogy nektek férfiaknak öröm és diadal, ha tudjátok, hogy egy asszonyi szív megrepedt miattatok, akkor, most te boldog és büszke lehetsz, Günther, az önbizalmaid csak nyert ezel... izé... a mi kis esetünkkel! De egyet még kérek tőled, írd meg két-három szóval, hogy vége, hogy nem szeretsz, hogy kaland volt az egész és könnyelmű tréfa a feleségülkérés... Nem akarok mást, csak egy sort tőled, amely lezárja az egészet és járhatom tovább a világot könnyű lélekkel, kíváncsian, mint régen... ez az utolsó kérésem és még valami... nem szükséges, hogy tegezzük egymást... Baby.»

Már csak egyetlen lap volt Kurt kezében, kíváncsian, szinte mohón kezdte bögöngészi:

«Günther! Két héttel ezelőtt írtam utolsó levelemet, három szót kértem magától, csak annyit «Nem szeretem többé». Vagy úgy is megértettem volna, ha a fehér lapra ennyit ír: «Vége». Ezt sem tette meg. Most már én is itt vagyok Berlinben és tegnap az autója elsuhan az enyém mellett... tudom, hogy ezennel ez többször is meg fog ismétlődni és remélem, rövidesen eljön majd az idő, amikor meg sem dobban ilyenkor hangosabban a szívem. Azt akarom még mondani, hogyha találkozni kíváncsian, ne köszönjön nekem... rám sem kell néznie és én is keresztnézek majd magán... üdvözlő Antonia.»

Kurt lecsapta a levelet és nem is kérdezte, de valósággal ordította:

— Te... te örült... hát miért nem feleltél ezekre az édes, elbájoló levelekre?

— Hogy miért nem feleltem? Hát hiszen éppen ez a probléma! Hát mit gondolsz, mit szenvedtem azért, hogy nem felelhettem? Két hónapon keresztül a pokol szörnyű kínjait álltam ki, tele volt a szívem, napról-napra szerelmesebb voltam és még sem írhattam neki...

— Nem értem... ezt már igazán nem értem.

— Ejnye Kurt, de nehéz felfogású vagy! Hát nem látod, hogy nincs a leveleken aláírás... Három levélén semmi, csak annyi, hogy «Tied»... meg annyi, hogy «Aki téged nagyon szeret»... a negyedik alá odaírta, hogy Baby... az utolsón meg az áll, «Antonia»... Baby... Antonia... Tied... mondd, hogyan írjak egy levelet valakinek, akinek számomra nincs más neve, csak annyi, hogy Baby... nyomoztam utána, kerestem, kutattam... de borzasztó baj volt, mert mégcsak rendes személyleírást se tudtam adni róla... Most sem tudom, hogy barna volt-e vagy vörös és azt sem tudom, hogy Marlene Dietrichre, vagy Magda Schneiderre hasonlított-e. Az az emlék, ami megmaradt számomra belőle, azt szavakkal kifejezni képtelen vagyok... nem tudom, szép volt-e vagy csúnya... csak azt tudom róla, hogy ő maga volt a boldogság... Valóságos ígézet alatt voltam azon az éjszakán... ott voltam a lakásán, ott ültem a pamlagján... és foglalom sincs, hogy merre volt a lakás...

— Günther, szegény öregem... ne busulj... ez... ez a nő még utadba fog kerülni... és ha nem is találkoztok többé, akkor is megmarad egy nagyon szép emlék! Talán a sors sem akarja, hogy összekerüljete... van annyi nő, akivel boldog lehetnél... nézd a kis Hildegard Hartmann olyan szerelmes beléd, jó és szelíd asszony lenne belőle... Hidd el, egyik szerelem ellen legjobb orvosság a másik...

— Tudom, Kurt, én is gondoltam erre és hogy mennyire gondoltam rá, idén... tegnap este el is jegyeztem magamat... azóta még szomorúbb és betegebb vagyok...

Halkan, fáradtan mondta az utolsó szavakat és a teste erőteljesen összecsukszott a párnázott fotelben. Kurt elgondolkozva nézte... arcára volt írva a részvétel... pár percig hallgatott, majd megszólalt:

— Te... Günther... látom, hogy nagyon odavagy, el kell

mondanom neked valamit. Én ismerem azt az asszonyt, ezt a Babyt... Antoniát. Egy nagyon gazdag öregember felesége... unatkozik, mániája a levélírás... sohasem írja alá a nevét... megismerkedik valakivel... aztán elárasztja levelekkel... bevallom neked, én is megjártam vele... azóta találkoztam már többször vele, hidd el, nincsen semmi abban a nőben... Hildegard sokkal különb nála...

Günther felkapta a fejét:

— Hogyan? Hát tréfa volt az egész? Hát ezért kínlódtam én két hónapig?... Köszönöm, Kurt, hogy megmondta ezt nekem, mindjárt könnyébb lélekkel megyek Hildegardhoz... most már talán meg is tudom majd szeretni szegény kisleányt... várj csak öregem... felöltözöm és elmegyünk együtt hozzájuk... téged nagyon kedvel Hildegard...

Günther arcára a megnyugvás szelíd mosolya ült. Barátja szavai úgy hatottak reá, mint a vigasztalás csöppjei. Ha első pillanatban lázadott is férfias önrzete és büszkesége, de rögtön belátta, hogy Kurtnak van igaza... A kis Hildegard mégis sokkal különb teremtés...

* * *

Günther már javában öltözködött, amikor megszólalt a telefon. Kurt leakasztotta a kagylót.

— Hallo... hallo Günther? Itt... itt Antonia Gert... nem lánom, ha kinevet, ha megvet... de beszélni akarok magával... tudni akarom, mi volt az oka, hogy még egy szóval sem felelt... Nem szeretem a befejezetlen mondatokat, a felelet nélküli kérdéseket... ez az egész ügy zavarja az életemet, szeretném tudni, mi van magával, szeretném a saját szájából hallani, hogy nem szeret...

— Bocsánat, asszonyom... itt nem Günther beszél... a barátja vagyok... Günther elment...

Most egy pillanatra gondolkodott... már sajnálta, hogy hazudott Günthernek, hiszen az a história a gazdag ember unatkozó feleségéről csak mese volt... az is eszébe jutott hirtelen, hogy egy ilyen szerelem talán megérné, hogy miatta felbontsanak egy eljegyzést, már éppen azon volt, hogy hívja Günther, de az éppen átkialtott a fürdőszobából:

— Te Kurt... nem is hiszed, milyen másképpen érzem most magamat, mindjárt más szemmel nézem az egész dolgot és csak most kezdek örülni, hogy eljegyeztem Hildegardot...

Kurt nem felelt, vont egyet a vállán és bement a telefonba:

— Günther nincs itthon, a menyasszonyához ment...

Semmi válasz... valami zúgott odaát... talán csendes zokogás volt...

Írta: Kurt J. Braun

Fordította: K. Lányi Piroska

Sportoló angol egyetemi hallgató lányok

SZÍNHÁZ

A TÁRSASÁGBÓL

„NAPOLEON ÁGYA.“ Halász Imrénék, a színműrőgárda igen tehetséges, nyiregü-lázai származású szerencsefának vígjáté-
kát mutatta be a Belvárosi Színház. Ezút-
tal a szerencse hiúllen lett hozzá. Thália
lovagja elfelejtette feljelteni a szellemesség
színes, csillogó ruháját. Lomposan, hanyag-
ul lépett a művészet hajlékába, ami
olyan hiba, hogy bűnnek is nevezhet-
ném. Pályaudvaron kezdődik a darab. Egy
fiatal pár indul nászútra Párizsba. Moder-
nek. Négyheti alapos weekend-ismeretség
után ígérletet tesznek egymásnak, hogy hű
vezető- és sí-rajongó pájtások maradnak.
Elindul a vonat és a cselekmény is kezd
tempósabb vágányra futni. A széleslyes
asszonyka egymásután követeli férjétől a
hajmeresztőbbnél-hajmeresztőbb bizonyít-
ékokat, szeretete igazolására. Meghúztatja
férjével a veszféket, s Párizsba megyér-
kezne, szelíd óhajtása, hogy a Louvreban
leöv Napoleon ágyában pihenjen nász-
szakáján. Lehetetlen ötleteivel kellemetlen
szituációba sodorja a nyugalom és harmo-
nia után áhító férjét. A párizsi rend-
őrnökségen fejeződik be a darab. Ide
juttatja mindkettőjüket a fiatal asszony
hisztérikus kalandúgya és egy ékszerrel-
lás véletlen összetalálkozása. Komikus, le
sújtó, botrányos és foltos-pettyes életké-
pet kapunk egy fiatal pár első huszonegy
órájáról. A férj gyorsan kijózanodik a
weekend-szerelomből és visszatér az elha-
gyott, jószágos kis polgárlányhoz, aki
imádja, s követi nászútja minden lépését
és igyekszik enyhíteni a családott férj
szomorúságát. E fundamentum nélküli
szindarabéptémény akkor is összedülne,
ha az író nem silány malterrel ragasztotta
volna össze az egyes szerepeket. Néhány
napusgaras rész villan fel itt-ott, mint
helyzetkomikum. Egy-egy eltalált alak,
mint amilyen Dénes György szerelmes
rendőrfőnöke, nevetelő humorral és víg
derűvel injekciózza életre a harmadik fel-
vonást. A Belvárosi Színház komoly tö-
rekvésű gárdája jóhiszemű akarattal —
zökkenőkön át váltva tolja a darabot. A
főszínlészek több ambícióval sekédtek
a darabnak, mint a hölgyek. Dénes
György, Páger Antal és Nagy György tríoja
teljesen tökéletes és elismeréreméltó.
Dayka Margit temperamentumos. Muráti
Lili nem találta el a megfelelő hangot.

„TISZTELTE HÁZ!“ Furcsán hangzó szin-
darab-, illetve operettcím. Mintha színházi
naplárnak a szezon végét mutatóna, mert
prózaí színházaink egymásután készülnek
operettbemutatókra. A Magyar Színház is
zenés vígjáték előadására határozta el ma-
gát, hogy elfelejtse a balszerencse által kí-
sért prózaí darabok bukását. Az új tér
meg is hozta a régen várt és óhajtott sí-
kert. Vadnai László, az ismert kabaré-
humorista tollából került ki ez az épke-
z-láb bohózat, amely a parlamentből indul
el és a komikum szolgálatba állított ősz-
szes válfaján keresztül jut el a sikerhez.
Tréfát-tréfrá halmoz, s a sikert telő-
pontra fokoza, állandóan heületben
tartja Márkus Alfréd, a jazz-mester, jülbe-
mászó melódiákkal. A darab főerőssége a
Hollywoodból visszatért Biller Irén, akinek
előnyére vált az amerikai kirándulás. Já-
téka öntudatosabb, hangja csiszoltabb,
mozdulatai frissebbek lettek. Ráday Imre
szimpatikus férfassága, Kabos Gyula pá-
rallan humor, Gózon és Z. Molnár vidám
alakításai egyaránt tökéletesek. Bródy
Pál rendező munkája lendületes. Remél-
jük, hogy a „Tisztelt Ház“ a nagy nyári
szünet előtt nem rekeszti be üléseit.

KERTÉSZ ELEK

Kedves hölgyeim,

Egy gyárvalalat igazgatójával történt,
akifez nemrég beállított egy fiatal-
ember és állást kért.

— Mit tud? — kérdezte az igazgató.

— Én kérem mindent tudok, mindenhez
értek, mindenben tudok tanácsot adni...
Tessék engem alkalmazni, mint tanács-
adót. — Az igazgatónak megtetszett a
fiatalember magabizó felelete és így
szólt:

— Rendben van!...

És a fiatalember napokig ott volt és nem
csinált semmit. Az igazgató is tudomást
szerezett erről, behívatta magához és
így szólt:

— Nézze, kérem, maga az én tanács-
adóm, úgy-e?

— Igenis igazgató úr.

— No látja, most nekem egy jó ta-
nácsra volna szükségem!— Tessék velem parancsolni, igazgató
úr.

— Hát adjon nekem, fiatalember, most
egy jó tanácsot, hogyan tudnék én ma-
gától megszabadulni?

A Kormányzó Úr

Öfóméltósága dr. Fekete László bpesti
kir. közjegyzőnek a kormányfőtanácsosi
címet adományozta. — Kistelek nagy-
község képviselőtestülete dr. Farkas
Bélat, Csongrád-vármegye főispánját
diszpolgárává választotta. — Karbuczy
Károly szomaomi plébánost húszéves
ottani működése alkalmából meleg ün-
neplésben részesítették. — Csomakörö-
sön, Körösi Csoma Sándor szülőfalujá-
ban, ünnepi keretek között emlékeztek
meg arról, hogy a nagy tudóst 150 év
előtt a falu ősi templomában keresztel-
ték meg. — A Pro Hungaria ünneplés-
ben részesítette Jeszenszkyne T. Irén
ügyvezető elnököt, hetvenedik születés-
napja alkalmából. — A hangverseny-
szerezon eseményei közül kiemelkedett
Kodály «Psalmus Hungaricus»-ának elő-
adása a Filharmónia, az Egyetemi
Énekkar, a Palestrina-kórus és dr. Szé-
kelyhidy Ferenc közreműködésével,
Vaszy Viktornak a briliáns zenekari mű-
szépségeiben teljesen elmélyedő ve-
zenyletével, valamint a Huberman köz-
reműködésével az Operában rendezett
filharmóniai zenekari jótékonycélú
hangverseny, amelynek műsorán Mo-
zart, Beethoven és Csajkovszky művei
szerepeltek.

Falusi történet.

János gazda beállít a falusi borbély-
hoz, hogy kihúzza a fájós fogát. A bor-
bély nekigyürkőzik és jó félórás hú-
zigálás után sikerül neki a fog koroná-
ját letörni.

Diadalmas göggel nyújtja át János gaz-
dának a letört fogkoronát és így szól:
— Itt van! Most pedig menjen be
gazduram a városba, oszt keressen fel
egy fogorvos... Az alját már az is
ki tudja piszkálni!

Hímen-hírek.

Dr. Miklay József kir. várkapitány és
neje László Erzsébet leányát: Babost el-
jegyezte nagybányai Nagy Zoltán sz-
főv. rajztanár, festőművész, néhai dr.
nagybányai Nagy Zoltán orvos és neje
néh. Lisznyay Szabó Blanka fia. — Dr.
Madarász Ilona, a Kispesti Szülőiöthon
alorvosa és dr. Matolcsi Gábor, Kún-

szentmiklósi községi orvos, házasságot
kötött. — Kastner Miklós ny. kir. bíró-
sági alelnök és neje Huszovszky Eta
leányát: Máriát, kedves előfizetőnkét el-
jegyezte Alföldy Antal m. kir. százados
Győrött. — Bedross Ilonka érsekudvarkerti
gazd. sktatanító, kedves előfizetőnké-
né Bartók Ferenc, kiskundorozsmai mérnök
jegyet váltott egymással. — Péczér
Mirkó somogyzobi kedves előfizetőn-
ket oltrárhoz vezette Katona Ferenc máv.
riszt. — Vasas Erzsike ceglédi kedves
előfizetőnkét eljegyezte bonyi Iványos
László. — Wickhardt Erzsébet úpesti
kedves előfizetőnké és Handl Gyula je-
gyet váltott egymással. — Mikei dr.
Mike Lajos kir. közjegyző és neje Já-
nosi Anna leányát, Bazsát (Esztergom)
eljegyezte nagyajtai dr. Nyiredy István,
m. kir. állatorvos (Budapest), néh. nagy-
ajtai dr. Nyiredy Jenő ny. gazdasági
akadémiai igazgató és neje, Csanády
Elza fia. — Földi Irmuska, Abony és
Varga Károly, Szolnok, jegyesek. — Pén-
zes László és neje néh. Mizsey Ilona
leányát, Magdoi:at (Jászberény) el-
jegyezte dr. Krompecher István orvos,
egyet. magántanár, Krompecher Szil-
árd és neje, Günther Elza fia. —
Monch Ily, szombathelyi kedves előfize-
tőnkét eljegyezte Bendeffy Benda Sán-
dor. — Bécsy Katalin, világios kedves elő-
fizetőnké és Krausz Endre, a Bánáti Bank-
egyésület tisztviselője Mária-Radnán há-
zasságot kötött. — A jegyes- és ház-
pároknak szívből jövő, őszinte szeren-
ceskívánatainkat küldjük.

Szülői íóslat

Gelbnétől, akinek nagyon rosszul tanul
a fia, megkérdezi valaki:

— Mondja, nagysáád, mi lesz a fiából,
mikorára leérettségizik?

Gelbné sóhajtva feleli:

— Hogy mi lesz?... Egy öreg izroelita!...

Jelentem még:

A Kormányzó Úr Horváth Imre 12 éves
kisdíakót, aki tavaly egy 10 éves csepe-
rgy kisdényt kimentett a Répcéből, a
magyar bronz érdeméremmel tüntette
ki. — A Magyar Szülők Szövetsége ál-
tal rendezett Szülők Iskolájában Berta
Ilona főigazgatónő a takaréksórágról,
Muraközy Gyula felkész pedig a hitel-
len gyermekről tartott magasanívű és
megszívlelendő előadást. — A III. ker.
keresztyény társasór tisztelbelbi tagjává
választotta Sagmüller József préletust,
Kontra Aladár kormányfőtanácsost és
Szente Miklós székesfővárosi tanácsno-
kot. — Az Országos Liszt Ferenc-
társaság kitűnően sikerült művészetét
rendezett a Zeneművészeti Főiskola ka-
maratermében, Molnár Imre, M. Hir
Sári és Laurisín Miklós közreműködésé-
vel. — Kitűnően sikerült és nagyszámú
közönség jelenlétében zajlott le a Zene-
akadémián a spanyol díshangverseny,
emelynek műsorán Arbos vezényletével
és Kentner Lajos közreműködésével a
legújabb spanyol zeneköltők alkotásai
szerepeltek. — A Collegium Musicum
hangversenyén Kodály felolvasása után
Bartók «Kékszakállú herceg»-ét hallat-
tuk, a nagy magyar zeneszerző zseni-
jéhez tökéletesen alkalmazkodó inter-
pretálásban. — Felhívom a figyelmet
várhegyi Székely András «Falu ébre-
dése» címen összegyűjtött és kiadott

második verseskötetére, amelyben oly páratlanul értékes, a magyar nép leg-lelkéből kifakadt költői egyéniségeket ismertünk meg, hogy joggal várhatjuk és remélhetjük tőle a hamis vágányra siklott, teljesen elvárosiasodott magyar lírának a népi őstalajból való újjászülését. — Gosztanyi Adám, aki hosszabb időt töltött Amerikában, «Horoszkóp» című regényében derős és mindvégig érdekes történetben számol be impreszióiról, természetesen nem útleírás, hanem egy levegősen amerikai ízű kitűnő, regényes történet keretében.

Igaz?

*Mosollyal kelek minden reggel
S napközben dúdolni szeretek
És este is mosollyal fekszem,
Mondják is, hogy boldog lehetek.*

*Igaz... Hiszen csak egy bajom:
Néha túl hosszúk a nappalok
S oly rövidke a csendes éjszakák,
Amikor kedvemre sírhatok!
Lénárt Ilona*

Házi kozmetika

A ráncosodásról

Írta: Dr. Földes Miklósné.

Amíg lesznek nemzetek, addig lesz háború is, hangoztatják korunk pesszímista nagyságai. És ha a fegyverek zaja el is hallgat, ott van a női nem örök, vértelen, de annál elszántabb harca a szépségért, a fiatalságért. Ebben a harcban nincs béke, vagy fegyverszünet, ez a harc a végkimerülésig tart. Itt a cél nem nagyobb terület, hanem kisebb ránc, nem egy-egy város, hanem egy-egy irigykedő pillantás, mohó tekintet.

Na de gyerünk a frontra, lássuk a színteret.

Ahhoz, hogy az arc üdének, fiatalosnak tessenék, szükséges, hogy a bőr feszesen, rugalmasan helyezkedjék el az izomzaton. Szükséges, hogy megfelelő mennyiségű zsírszövet táplálja a bőrt, továbbá kell, hogy a véredények megfelelően telítve működjenek.

Az emberi szervezet fiziológiája szerint az arcon leghamarabb a bőralatti kötőszövet merül ki, azaz bizonyos mértékben összezsugorodik. Ennélfogva a fölötte elhelyezkedő bőrt megfosztja leglényegesebb támasztékától és így az besüpped. Ez magyarázza, hogy a ráncok legelőbb ott keletkeznek, ahol a bőr alatt elsősorban kötőszövet van, így tehát a szem alatt. Az arc azon részein,

ahol izmok vannak, ameddig az izmok teltek és rugalmasak, addig a bőrt is kifeszítik. Azonban amint az izmok fonyadnak, térfogatuk csökken és a keletkező hézagokban a bőr behúzódik. Kívülről pedig egy mély ránc válik láthatóvá.

Igen sok hölgnél a túlzott és hirtelen lefogyás folytán keletkeznek ráncok. Ennek egyszerű és nyilvánvaló oka, hogy a zsírpárnák által jól kifejlesztett bőrt ha megfosztjuk támasztékaitól, az nem képes térbelileg hirtelen azt a természetellenes állapotot követni. Tehát hölgyeim csinján bánjanak a rohamos és erőltetett fogyókúrákkal.

A túl száraz arc bőr magától is húzódik és erősen hajlamos a ráncok képződésére. Tehát igyekezzünk az arc szárazságát lehetőség szerint csökkenteni. Rengeteg apró redőnek egyedüli oka az egykori rossz szokás. Gyerekkori grimaszok bizony nem egyszer a báltermekben térnek vissza szomorú emlékeként az egykori szófogatatlanságnak. Ezek ellen egyetlen módon lehet védekezni, az idejében való önrugalommal. Látjuk tehát, hogy a bőr üde simaságának feltételei: a feszes izomzat, rugal-

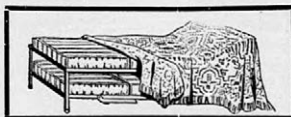
mas kötőszövet, jó vérkeringés, ép bőr, tehát a fiatalok jellegzetes kincsei. Az életkornak azonban meg van az a rossz szokása, hogy előre halad és nem hátra. Ezek az életfunkciók renyhülnek, visszaféjődnek. Hogy ez mikor következik be, az teljesen egyéni. Tökéletes működésük szoros összefüggésben áll a szervezet egyéb részeivel, tehát hibátlan működésüknek időtartama fokozható. Egyre inkább bebizonyosodik, hogy nem azok a hölgyek őrzik meg varázsukat, akiknek egész életprogramjuk központjában saját szépségük áll, hanem akik másirányú elfoglaltságuk mellett rendszeresen ügyelnek, illetve ügyelhetnek szépségükre is. Ime a szintér, hölgyeim. Harcra a fiatalságért, a szépségért. Útravalóul csak annyit: jobb most a rendszeres ápolás, mint később két mély ránc.

Kozmetikai üzenet.

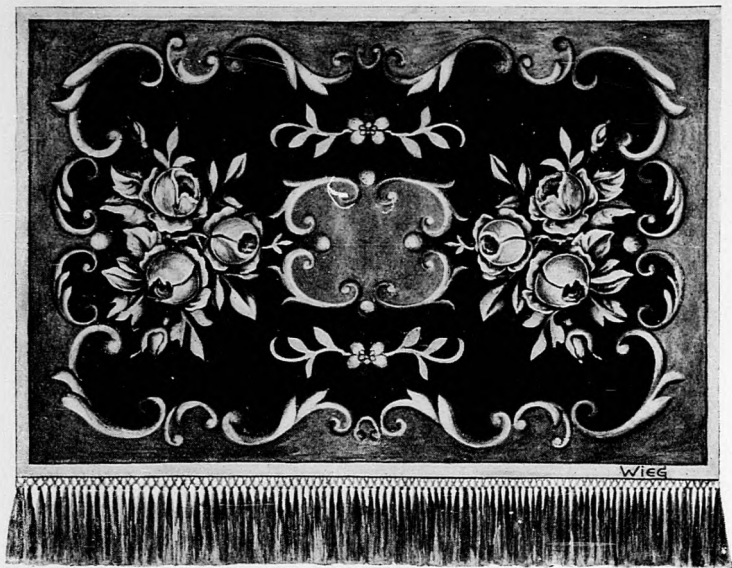
«Szegedi 34.» A túlságos hónaljzudást Röntgen-besugárással lehet véglegesen megszüntetni. Egyénenként 2–3 besugárást kell megfelelő időközökben végezni, hogy a kezelés eredményes legyen.

Haidekker - acélbutor

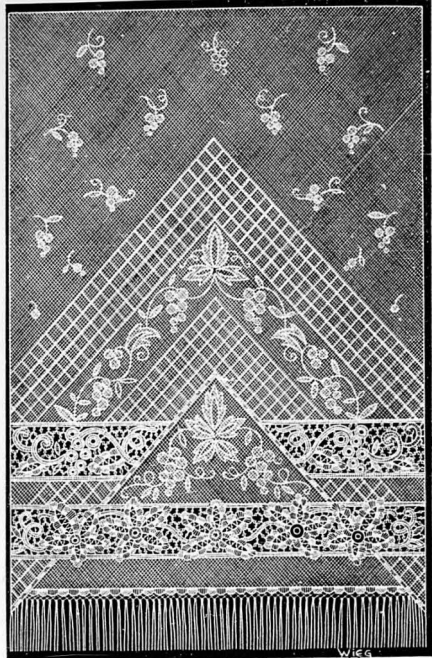
Kettős heverő P 59.—
Matracos ágy P 52.—
Kerti butorok

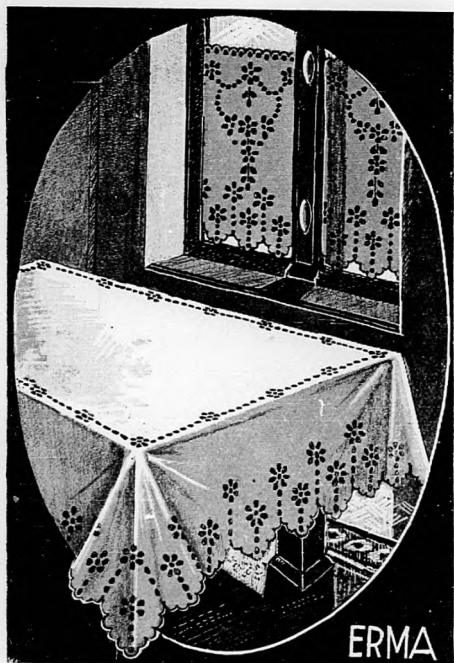
Haidekker Rt
kerítés és butorgyár
Budapest, Üllői-út 73

1. Keresztöltéses falvédő. Wieg Testvérek terve. Vastag perzsa kanavára szudán pamuttal készíthető. 90×180 cm méretben, festve P 20. Szudánfonal kg-ja P 17. Perzsa-szőnyegnek is készíthető. Ehhez való pamut kg-ja P 13.50. A középrész alapszíne fekete, vagy négerbarna, a széle világos drapp, a rózsák szép sárga és frész színűek. Leszámolható mintája, melyről bármely méretben elkészíthető, P 3. Előhúzva is megrendelhető. Kívánatra megkezdve szállítjuk.

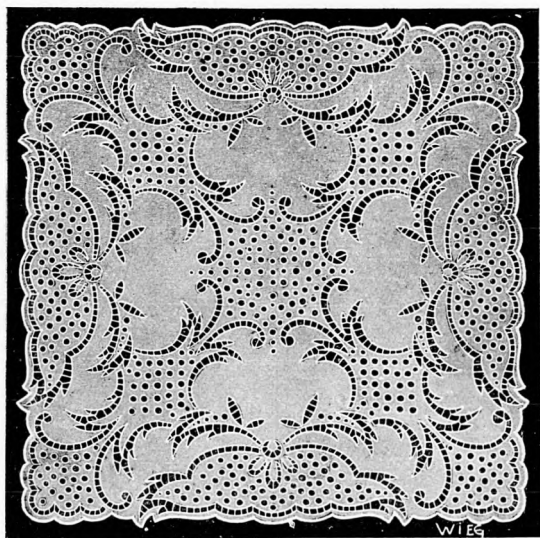

2. Sztór klüni esipkével, Wieg Testvérek terve. Vastagszálú tüllre, behúzással himezzük vastag gyöngyfonállal. A függöny túllre előrajzolva 150×280 cm méretben és hozzá a klüni-betét vászonrajza összesen P 20. Himzéshez való anyag és a betéthez való szalagok külön lesznek felszámítva. Bármely méretben kapható és kívánatra megkezdve szállítjuk.

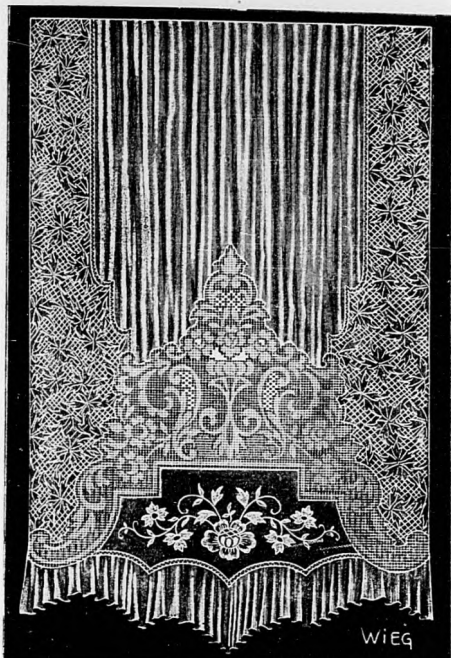
3. Madeira himzéssel készíthető abrosz és vitrázs. ERMA terve. A terítő mérete 156×156 cm, szalvéták mérete 25 cm. A terítő és 6 szalvéta vászonra előrajzolva P 14. Szűrőablonya P 2. Rajzolásához anyagra P 1.50. Vitrázs mérete 50×75 cm, teher opál batiztra rajzolva darabja P 1.60. Szűrőablonya P 1.20. Hozott anyagra előrajzolás díja 60 fillér.

KÉZIMUNKÁINK

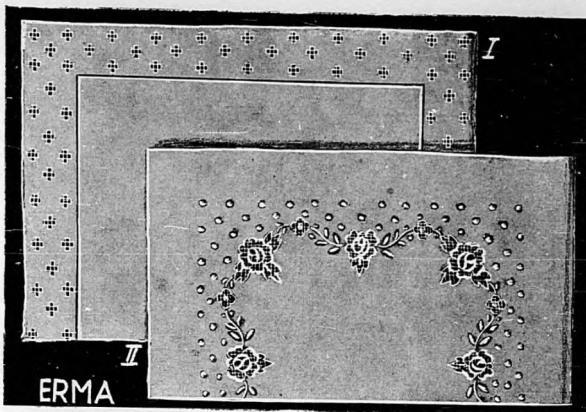

4. Madeira milió. Wieg Testvérek terve. Jó minőségű pamuvászonra előrajzolva, 75×75 cm méretben, P 2.20, szűrőablonya P 1.20. Hozott anyagra előrajzolás díja 80 fillér.

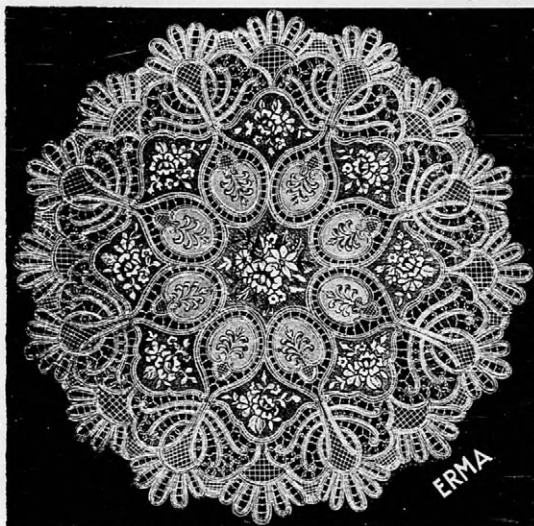
Fenti kézimunkák a rajzokat készítő kézimunkacégnél rendelhetők meg. Rendelés alkalmával kérjük közvetlenül az illető céghez fordulni. Érdeklődés esetén 20 fillér, rendelés alkalmával 50 fillér portódíj küldendő. ERMA kézimunkaház címe: Budapest, VIII., József-körút 11. WIEG TESTVÉREK kézimunkaház címe: Budapest, IV., ker., Deák Ferenc-utca 19. szám.

5. Szűrő filével. Wieg Testvérek terve. Alapanyaga csipkeszővet és tüll. Alsó részén a himzés tüllre dolgozandó. A filé leszámolható mintája P 3.50. A himzés szűrőablónja P 1.60. Ezen függöny bármely méretben is készíthető. Csipkeszővetek, tüllök, filéhez való alapanyag olcsó napiáron kaphatók.

6. Toledóval készíthető ágyszatok. ERMA terve. Az I-el jelölt mintával 2 nagy párna, 1 kis párna, 2 paplanlepedő, finom batizsifibonból teljesen készen varrva és hímözve P 49. A II. mintával készíthető ágyszat P 52, szűrő-sablónja darabonként P 1.20. Előrajzolása hozott anyagra darabonként 40 fillér.

7. ERMA varrott küni-terítő gobelinnel és tüllhímzéssel. ERMA terve. Mérete 160x160 cm. Csipkéjének felelőse, vászonra rajzolja, P 6. Hozzávaló szalaganyag ára P 2.20. Nyolc darab tüllre rajzolt motív P 3. Kilenc darab gobelinnmotív, festve P 10. Tüllmotívokhoz szükséges hímző-perlé dekája 11 fillér. Gobelinnmotívokhoz szükséges hímzőfonal dekája 35 fillér.

8. Tüllbeszűvéses szűrő. ERMA terve. Mérete 150x250 cm., tüllanyag P 6.90, papírra rajzolt mintája eredeti nagyságban P 4.-. Hozzávaló perlté dekája 38 f, nemet perlé 22 f, vagy 11 fillér.

KÜNI-TERÍTŐ GÖBELINNEL ÉS TÜLLHÍMZÉSSEL

9. Gobelin csendélet. Wieg Testvérek terve. Előfestve, 40x60 cm méretben, P 7.50. 50x80 cm méretben P 12.50. Hozzávaló mulliné motringja 16 fillér. Előhúzza bármely méretben is megrendelhető.

Fenti kézimunkák a rajzokat készítő kézimunkacégnél rendelhetők meg. Rendelés alkalmával kérjük közvetlenül az illető céghez fordulni. Érdeklődés esetén 20 fillér, rendelés alkalmával 50 fillér portódíj küldendő. ERMA kézimunkaház címe: Budapest, VIII., József-körút 11. WIEG TESTVÉREK kézimunkaház címe: Budapest, IV., ker., Deák Ferenc-utca 19. szám.

H A Z T A R T A S

Paradicsomos spárgaleves. Paradicsomot megfőzünk, lehetőleg húslevesben, ízesítőül egy hagymát, 5 deka sonkát, sőt ízlés szerint is 5 deka vajot adunk hozzá. Jól megfőzzük, szitán áttörjük, kevés liszttel feleresztjük és apróra vágott spárgát főzünk bele.

Derelye gombával töltve (előétel). Fél fej hagymát megvagdunkuk finomra, 30 deka gombát megtisztítunk, megmossuk, forró vízzel leforrázzuk, a vizet jól lecsurgatjuk, azután apróra vágjuk. 5 deka zsírt megforrósítunk, a hagymát bele tesszük, kissé pároljuk, beleadjuk a vagdalt gombát, kissé sózzuk, puhára pároljuk, hűlni tesszük. Ezalatt derelyetészta készítenek egy tojással, liszttel, szokott módon, a derelyéket megtöltjük és sós vízben kifőzzük, leszűrjük, egy ruhára szétrakjuk, hogy kissé szikkadjon. Ha eléggé megszikkadt, forró zsírban ropogósra pirítjuk, azután sajttal jól meghintjük és forrón tálaljuk.

Sárgarépa-főzelék. 6–8 répát megtisztítunk, megmossuk, előbb karikára, azután metéltre vágjuk s lábosban, egy jó kanál zsírban puhára pároljuk, mindig csak kevés vizet öntve hozzá, hogy ne égjen oda. Kevés petrezselymet finomra vágunk, a répára szórjuk, egy kanál liszttel elkeverjük, tetszés szerint sózzuk és cukrozzuk és tejjel feleresztjük. Jó félóraig főzzük, mindig egy kevés tejet öntünk hozzá, hogy nagyon sűrű ne legyen.

Borjúpástétom. 35 deka borjúhúst párolunk és megdaraljuk. Hozzáadunk 3 tojás sárgáját, három tojás habját, két szardellát, káprít, zsemlyemorzsát és egy áztatott zsemlyét. Kikent formában kifőzzük és hidek majonézal tálaljuk.

Balatonai süllő tartármártással. A süllőt megtisztítjuk, belső részeit kivesszük, a kopolytűk belsőrészeit is, az uszonyokat levágjuk, úgyszintén a farkak végeit is, jól megmossuk és törővel megszáritjuk. Éles késsel mindkét oldalon bevágásokat csinálunk, kívül-belül megszózzuk és kívül behintjük finom zsemlyemorzsával. Megfelelő nagyságú tepsibe, vagy lábosba kevés zsírt forrósítunk és a halat bele téve, mindkét oldalán szép világosra sütjük, időnként vajjal öntözzük, azután sütőbe téve pár percig tovább sütjük. Ha a villa a vastagabb részekben könnyen behatol, akkor kész van. Meleg tálra helyezzük és zöldségszemes burgonyát adunk körítésnek. Tartármártás: két tojás sárgáját kevés sóval eldörzsölünk, hozzáteszünk folytonos kavarással mellett percenként három deci jó táblaolajat, belekeverjük egy citromnak a levét, egy deci fehér bort,

egy deci tejfellt, kevés finomra tört borst, kevés cukrot és ha nem eléggé savanykás, még egy kis ecetet is.

Angol roszbif. Megfelelő nagyságú roszbifet jól besózzuk, zsineggel szorosan körülkötözzük és forró sütőben zsír és víz nélkül sütjük. Ha angolosan akarjuk, másfél óráig tart a sütés, ha fél angolosan: két óra hosszat sütjük. Forró tálra tesszük és azon felvágjuk.

Olasz csirke. Ehhez kis csirkét használunk. A megtisztított csirkét félbe vágjuk, deszkán jól megverjük, kissé sóval behintjük, azután olajjal bekenjük és vajban gyorsan kisütjük. A levét zöld petrezselyemmel és kis citromlével ízesítjük. Rizskörítéssel tálaljuk.

Pulykamell. A pulykamellét a csontjáról lefejtjük, ha nem elég nagy, úgy a comb búsát is hozzávesszük, hűsöröln át daráljuk, adunk bele egy tejbéartott zsemlyét, kis májat, egy-két gombát, hagymás zsírt és egy tojást. Jól eldolgozzuk, a mellesontra visszarakjuk, tojásfehérjével bekenjük és sütőben pirosra sütjük.

Húsmaradékok felhasználása. 25 deka lisztből omlás tésztát készítenek és egy kicent lábos vékonyan kibélelünk vele. 6 burgonyát megfőzünk, átpaszírozzuk, keverünk hozzá vajot, sőt, meleg tejet, hogy kenhető legyen, de nem híg. Ebből a krumplipüréből ujjnyi vastagon teszünk a tésztára és zsírban apróra vágott hagymát megpirítva, meghintjük vele a krumplipürét. Azután tesszünk rá mindenféle maradék húst laskára vágva, mindent a csontrol lefejtve, pl. marhahús, sonka, nyelv, szárnyas, stb. Erre újra egy ujjnyi vastag krumplipüré jön, majd hűtőbe zsír és így tovább, míg elfogy, tetejére tésztát teszünk. Sütőcsőben szép pirosra sütjük. Fakanál nyelével lyukakat fúrunk bele és pecsenyemártást vagy valamilyen mártást tölgetünk az üregekbe. Forrón tálaljuk.

Vesés-szeletek. Borjúvesést félig megsütünk, kivesszük belőle a vesés zsíros részét és 5 deka szalonnával és egy fél vízben áztatott és kicsavart zsemlyével ledaráljuk, azután elverjük apróra vagdalt zöldségszemesmel, sóval, borssal és egy egész tojással. Egy cm. vastag zsemlyeszeletekre vastagon rákenjük, lisztben, tojásban, prézliben megmártjuk, zsírban mindkét oldalán pirosra sütjük.

Savanyú borjútüdő. Borjútüdőt vesszük a szívvel és sósvízben megfőzzük, azután kihűtjük és metéltre vágjuk. Egy fej hagymát, egy fél citrom héját, egy fél kávéskanálnyit apróra vágott zöldségszemesmel jól összevagdunk. Egy kanál zsírban 5–6 kockacukrot megmártunk, liszttel hozzákeverünk, ez is megmártjuk, a vagdalt kockákat beleadjuk, kissé lepirítjuk, sőt és késhegynyi piros paprikát teszünk bele, hideg vízzel felöntjük, jól összekeverjük. Egy babérlevelet, kevés ecetet adunk hozzá. Ezt a mártást jól elfőzzük, ak-

kor beleadjuk a tüdőt, szívet és lassú forrás mellett fél óráig főzzük. Tálaláskor citrommal savanyítjuk és tejfellel tesszük bele. A mártás se híg, se sűrű ne legyen. Adhatunk hozzá szalonnás vagy zsemlyegombócot.

Receptek

Mézes-szelet. 8 tojás fehérjéből habot verünk, hozzáadunk fél kg. cukrot, 2 deci mézet és gőzben sűrűre főzzük. 15–20 deka darabosra vágott diót kavarnak bele és töltött karlsruhi ostya közé töltjük. A leírt tömegből 2, esetleg 2½ tortát kapunk. Hidegen szeleteljük fel.

Zenpléni Gizi

Csokoládészalámi. ¼ kg. darált mandulát, ¼ kg. porcukrot, ¼ kg. reszelt csokoládét két egész tojással deszkán összegyúrunk. Hosszú, gömbölyű szalámirúd formára egyengetjük. Meghengergetjük porcukorban. Vékony szeletekre vágjuk. Pár hétig eltartható.

Zenpléni Gizi

Braziliánér. 15 deka vaj, 20 deka liszt, 10 deka cukor, 10 deka dió kell hozzá. Ezeket összegyúrjuk, azután kinyújtjuk, tepsibe tesszük és lassu tűznel megsütjük. Ha megsült, három részre vágjuk, lekvárral megkenjük és a három hosszú lapot egymásra helyezzük. Citromjéggel vonjuk be.

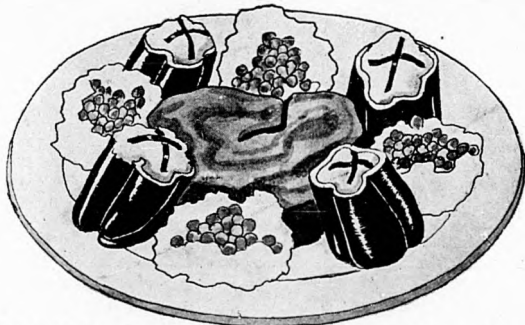
Ijj. Volent Lajosné

Turós makaróni. Sósvízben puhára főzünk apróra földelt makarónit, leszűrjük, hideg vízzel leöntjük. Egy kicent tálba összegyúrjuk, túróval rendenként meghintjük, olvasztott vajjal leöntjük, megsütjük és kiborítva tálaljuk. Ráczkevei Mária

Finom talkedli. 5 tojás sárgáját két evőkanál kukorral fél óráig keverjük. Egy ¼ liter lisztet, egy nyolcad liter tejet hozzákeverünk s végül 5 tojás habját tesszük bele, hogy a palacsintáztánál egy kissé keményebb, de azért folyékony tésztá legyen. Talkedlisütőben forró zsírban kisütjük fánkoknak és fahéjas kukorral meghintjük. Kettőt-kettőt összeragasztunk ízzel.

Koroj Vilmosné

Zsemlyefánk borral. A zsemlyehéját kissé lereszeljük, szeletekre vágjuk borban kissé megáztatjuk és kettőt-kettőt barack-ízzel összeragasztunk. Tojásban, prézliben megforgatjuk és kisütjük. Tálaláskor megcukrozzuk. Szendassy Sándorné

3

előnye van Önnek, ha butorszükségletét MÜLLER BUTORGYÁRban szerzi be. Elgondolás szerinti berendezést kap, jót és megbízható jutányosan. Újpest, Erzsébet-utca 8. Telefon: 95-0-95

Jó omlett. 5 tojás sárgáját 4 kanál tejföllel, 3 kanál cukorral jól megkavarunk, míg felne. Akkor 2 kanál lisztet az öt tojás habjával rendre könnyen belekavarunk. Palacsintásütőben vagy tepsiben megsütjük, megtöltjük és kétrétegű hajtjuk. Frissen és melegen tálaljuk. Még helyesebb úgy kavarni, hogy először fölverjük az öt tojás habját, azután belekeverjük a cukorport és utána a többi.

Halász Károlyné

Káposztás palacsinta. A palacsintatészta belekeverünk párolt édes káposztát és úgy sütjük meg a palacsintát.

Katona Andrásné

Szilvás gombóc. 3 közep nagyságú főtt krumplit megreszelünk. Ezt ugyanannyi lisztel összevegyítjük, 2 tojással és egy félkanálnyi zsírral meggyúrjuk. Kinyújtjuk, kockákat vágunk belőle. Minden kockára egy magvált szilvát teszünk, a kocka szeleit összenyomjuk, tenyereink között gömbölyítjük, forró sósvízben megfőzzük, leszűrjük, hidegvízzel leöntjük és bő zsírban pirított prézliben megforgatjuk. Ezt a tésztát lehet tölteni szilvaival vagy barackkizel. Ehből a tésztából készíül a nudli. Kisujjnyi formákat készítenk belőle, sósvízben kifőzzük, leszűrjük, hideg vízzel leöntjük, és zsírban pirított prézliben megforgatjuk.

Dr. Antal Sándorné

Rétes palacsintásütőben sütve. Rétes-tésztát készítenk, vékonyra kinyújtjuk, olvasztott zsírral vagy vajjal meglocsoljuk és kissé szikkadni hagyjuk. Ketté vágjuk és megtöltjük lekvárral vagy túróval, felsodorjuk és csigaformára felcsavarjuk. Palacsintásütőben zsír forrósitunk, a felcsavart rétest beletesszük és szép pirosra mindkét oldalát megsütjük. Kockára vágjuk, porcukorral meghintjük és forrón adjuk fel.

Juhász Balászné

Turós, kapros béles. 70 deka lisztet, 50 deka vaját vagy 40 deka zsírt, 2 tojás sárgáját, egy egész tojást, 3 evőkanál tejfölt, 3 evőkanál cukrot, egy késhegynyi sól késsel gyorsan eldolgozunk, két részre osztjuk, kinyújtjuk és a két tészta közé bármiféle töltéket tehetünk és így sütjük meg. Friss turót áttörjük, tejfellel, tojás sárgájával elkeverjük, apróra vágott zöld kaporot, kevés cukorport teszünk bele és a tojás habját.

Keresztes Károlyné

Magyar fánk. 2 deka élesztőt pár kanál langyos tejben feloldunk. Tálban egy diónyi írósvaját, 3 tojás sárgáját, egy kanál porcukrot, egy késhegynyi sót, egy ¼ liter langyos tejet, 2 tojás habját, ½ kg. finom lisztet, a feloldott élesztővel összekeverünk s kanállal hólyagosra verjük. Meglisztezzük, letakarva meleg helyre tesszük. Ha megkelt, lisztezett táblára borítjuk, ujnyai vastagra lapitjuk, fánkcsúróval kivágjuk, 10 percig kelni hagyjuk, azután lábosban forró bő zsírban pirosra sütjük.

Eperjessy Sándorné

Cseresznyetorta vajas tésztából, leöntéssel. 25 deka vajból, 13 deka cukorból, 25 deka lisztből, egy tojásból tésztát készítenk s azután 1—2 óráig állni hagyjuk. Egy tortaformát kikenünk vajjal, a tésztát beletesszük. Töltelék: fél liter édes tejfölből fél liter tejet öntünk s a túzre tesszük. 12 deka lisztet kis tejfel péppé kavarrunk s mikor a tejfel forr, hozzá kavarrjuk, azután beletesszük a 12 törött édes mandulát, 12 deka friss vaját, kevés cukrot és fahéjt. Majd leverszük a tűzről, megvárjuk míg teljesen kihűl, erre beleöntünk még 6 tojás sárgáját, eldörzöljük és kisujjnyi vastagon a vajas tésztát megtöltjük és a tetejére magvált cseresznyét hintünk és kisütjük.

Darabos Károlyné

Gyönyörűség

válogatni női ruha osztályom szebbnél-szebb darabjai között. Minden egyes ruha öröm a szemek Szövetruha, tiszta gyapjú Kashából . . . 18.— P
Délutáni ruha, gyűrhetetlen, mosható műselyem . . . . . 22.— P
Selyem komplé Marocainból . . . . . 38.— P
Kosztümök egyszínű szövetből . . . . . 40.— P
Szövet komplé, háromnegyedes kabáttal . . . . . 88.— P
Blúzok, pongyolák igen nagy választékban. Kabátok, kosztümök, komplék, ruhák mérték után. Tökéletes munka.

Gyermekruha osztályomon óriási választék, — parányi árak!

Kovácssevic Milenkó

IV., Petőfi Sándor-utca 3. Telefon: 897—03, 897—61

Mit főztek?

Május 1. Kedd: Francia burgonyaleves, száraz borsófőzelék, töltött borjúmell egybesütve, káposztás rétes. *Vacsora:* Töltött tojás uborkával, körített liptói, gyümölcs.

Május 2. Szerda: Sóskafeles pirított zsemlyével, becsinált bárány rizzsel, hájaskifli. *Vacsora:* Csirkepaprikás tarhonyával, gyümölcs.

Borjú naturszelet vajban párolt zöld-borsóval, gyümölcs.

Május 8. Kedd: Cellerleves tojással, vesepecsenye hagymával, kelkáposztafőzelék, sült egér. *Vacsora:* Borjúláb kirántva, sárgarépa vajban, gyümölcs.

Május 9. Szerda. Spárgaleves húsgombóccal, tejfellel, pulykapeccsenye, vegyes saláta, kakaószelet. *Vacsora:* Párolt borjúmáj burgonyapürével, fejes-saláta, gyümölcs.

Május 10. Csütörtök: Húsleves csigatésztával, főtt hús pirított darakörítéssel, sóskamártással, Stefánia-költes. *Vacsora:* Hideg sült kompóttal, sajt, narancs.

A nő szépségét jelenti

D'ORSAY-puder, neve Dandy
D'ORSAY-parföm földöntúli
D'ORSAY-kölni diszkrét, uri.

Minden szép nő vágya álma:

MILORD,
az új illat, márka!

Kapható mindenütt.

Május 3. Csütörtök: Céklafeles tejfellel, töltött káposzta, pozsonyi kifli. *Vacsora:* Sült töltött galamb karfiolsalátával, gyümölcs.

Május 4. Péntek: Pirított kenyérleves, hal roston sütve, karikára vágott burgonyával, mártással, túrófelfújt. *Vacsora:* Tojásomlett velővel töltve, cellersaláta, sajt, gyümölcs.

Május 5. Szombat: Borsóleves, sodrott hús parajfőzelékkel, linzi tészta. *Vacsora:* Kirántott borjúszelet káposztasalátával, gyümölcs.

Május 6. Vasárnap: Raguleves, borjúhús gombával, makaróni körítéssel, gyümölcsetorta. *Vacsora:* Májpástétom majonézsal, vegyes befőtt, sajt.

Május 7. Hétfő: Paradicsomleves, majorrannás metélt, gyümölcs. *Vacsora:*

Egyszerű étlap

Május 1. Kedd: Zöldborsóleves csipettel, fokhagymás borjúszelet burgonyakörítéssel, gyümölcs. *Vacsora:* Délről hús és gyümölcs.

Május 2. Szerda: Reszelttésztafeles, turócsusza, gyümölcs. *Vacsora:* Töltött tojás, gyümölcs.

Május 3. Csütörtök: Húsleves daragalskával, főtt hús sóskamártással. *Vacsora:* Párizsi ecetes hagymával, gyümölcs.

Május 4. Péntek: Bableves, lekváros dereglye. *Vacsora:* Ostsee-hering, gyümölcs.

Május 5. Szombat: Báránypaprikás galuskával, gyümölcs. *Vacsora:* Virsli tormával, gyümölcs.

Május 6. Vasárnap: Borjúbecsinált, kirántott bárány burgonyasalátával, rizskoch. *Vacsora:* Délről sült, tojásomlett, gyümölcs.

Május 7. Hétfő: Kőménymagfeles tejfellel, darált hús burgonyakörítéssel. *Vacsora:* Délről hús uborkával, gyümölcs.

Május 8. Kedd: Húsleves kockatésztával, főtt hús paradicsom-mártással. *Vacsora:* Főtt sonkacsilók tormával, gyümölcs.

Május 9. Szerda: Almaleves, rakottkáposzta. *Vacsora:* Rakottkáposzta délről, gyümölcs.

Május 10. Csütörtök: Zöldségleves, kirántott borjúhús burgonyapürével. *Vacsora:* Marhatokány, gyümölcs.

Tanácsot kérnek

Felvidéki, vagy dunántúli nagyobb városban lakó olvasótársnőim közül ki volna kedves 22 éves leányomat június hónapban nyaralásra elfogadni. Leányom bármely kézimunkában szívesen segít. Szíves értesítést kérek feltételek megjelölésével «Ugyvédné» jelgérére.

17—19 éves leány olvasótársnőmet kérem, kinek volna kedve cserenyaraláshoz? Május-június hónapban 2—3 hétre szeretnék hegyes vidéken nyaralni, esetleg Pesten egyszerű úri családnál. Viszonyál nálunk kellemes strandhelyen biztosítanám nyaralását. Leveleket «Cserenyaralás» jelgérére kiadható kérek.

Kedves olvasótársnőim közül ki közhíthatna lapunk útján a „Toselli szerenád” magyar szövegét? Alkalmadtán hasonlóképpen szívesen viszonzom a szíves fáradozást. Szív. üdv. «Vas megyei zenekedvelő».

Kérem kedves olvasótársnőmet, szíveskedjenek a jó háziszappan készítési receptjét közölni, továbbá hogyan lehet házilag ekrű színe színezni a függőnyt, melyet a napfény elhalványított. Szíveségüket köszöni «Miskolci fiatalasszony».

Kedves olvasótársnőim közül ki tudna évek óta tartó bőrbetegségemre orvosát ajánlani. Az orrom helyenként vörös, mely lassan mindig jobban terjeszkedik. Nagyon makacs minden kezeléssel szemben. Hálával és köszönettel venném, ha valaki tanácsot adhatna. Sz. D.-né.

Üzenetek

Igen tisztelt budapesti és budapest-környéki Előfizetőink! Sok oldalról elhangzott kívánság megfontolása után folyó évi május hó 1-től kezdődően a budapesti és budapest-környéki Előfizetőink előfizetési díjainak beszedésében új rendszert vezetünk be. Ezen új rendszerrel az a célunk, hogy Előfizetőinket megkíméljük pénzbeszedőink zaklatásától, akik önhíbijukon kívül sokszor alkalmatlanságot szerezhetnek megjelenésükkel. Ezért úgy határoztunk, hogy f. é. május hó 1-től kezdődően lapunk minden hó elsejei számához csekklapot mellékelünk azzal a tiszteletteljes kérelemmel, hogy budapesti és budapest-környéki Előfizetőink is az eszedékes előfizetési díjat ennek a csekklapnak a segítségével, posta útján szíveskedjenek hozzájuk beküldeni. Ezzel eleget teszünk sok Előfizetőink régen hangoztatott kívánságának, másrészt megkíméljük Előfizetőinket pénzbeszedőink alkalmatlan időben történő látogatásától, végül minden Előfizetőinknek módot nyújtunk arra, hogy a hónap első napjai közül a reá nézve legmegfelelőbb napon adja postára az eszedékes előfizetési díjat. Nagyon kérjük Előfizetőinket, hogy az eszedékes előfizetési díjat legfeljebb minden hó 10-ig kegyeskedjenek csekklapon beküldeni, mert csak így áll módunkban a lap zavartalan expedálását biztosítani. Azon budapesti és budapest-környéki Előfizetőinknek, akik ezentúl is ragaszkodnak az előfizetési díjnak pénzbeszedő útján való befizetéséhez, a legnagyobb készséggel állunk szolgálá-

lakra és ezentúl is kiküldjük pénzbeszedőinket. Nagyon kérjük azonban, hogy ebbeli nb. kívánságukat velünk levelezőlapon, vagy telefonon közölni szíveskedjenek, amit előjegyzünk és a kívánt módon fogjuk kezelni. Teljes tisztelettel: a kiadóhivatal.

Veres udvari és kamarai fényképész V. Harmincad-u. 3. alól V., Dorottya-u. 1. III. alá helyezte át modernül berendezett műtermét.

Hősbariton. Gramofonlemez-felvétel iránti érdeklődésével méltóztassék Reményi Mihály műhangszerészhez (Budapest, Király-utca 58.), vagy Sternberg Ármin és Testv. hangszerfarszhoz (VII. ker., Rákóczi-út 60.) fordulni, akik kimerítően tájékoztatják a szükséges tudnivalókról.

Szív. üdv. Szerk.

Öz. P. P. A.-né. A kérdézet cikkek csak lapunkban jelentek meg és azok könyv-alakban nem is kerülnek kiadásra. A lapok, melyekben megjelentek, teljesen kifogytak, sajnos, nem küldhetném meg. Szív. üdv. Szerk.

Földesné «Juno» kozmetikai intézete Rákóczi-út 6. (Pannoniánál szemben), május hó végéig a Magyar Uriasszonyok Lapja minden előfizetőjét egy díjtalan arcápolásban és kozmetikai tanácsban részesíti. Az intézet lapunk kozmetikus munkatársának vezetésére alatt áll.

Az Országos Stefánia Szövetség anyák és csecsemők védelmére fiatal anyák és leendő anyák számára gyakorlati tanfolyamot rendez a csecsemőgondozással kapcsolatos tudnivalókról. E tanfolyamokon a hallgatókat a Szövetség orvosai és gondozónői úgy elméletileg, mint gyakorlatilag kioktatják az újszülött és csecsemő helyes gondozásáról, táplálásáról és ápolásáról. Jelentkezni lehet VIII. Vas-u. 10. alatt a Szövetség központi intézetében, ahol bővebb felvilágosítás szerezhető.

Sürgős 316. Szepőlőnek elektromos úton való elmulasztása, tudomásunk szerint körülbelül 40-től 80 P-be kerül. Bővebb felvilágosításért méltóztassék közvetlenül lapunk kozmetikai rovata vezetőjéhez. Földes Miklósné kozmetikushoz fordulni (Budapest, VI., Rákóczi-út 6.), aki érdek-

Tartós hullám gép nélkül!

Piedl Kornél női-fodrász

Tökéletes! Budapest, IV.
Gyors! Váci ucca 10.
Tartós! (az udvarban)

Teléfonoszám: 82-3-53

lődésére szakszerű felvilágosítással szolgál.

Szív. üdv. Szerk.

Helyreigazításul közöljük, hogy az ápr. 1. számban a Háztartás rovatban közölt *Paradiesmos sertésborda* receptjébe nyomdahiiba csúszott be, amennyiben az 5-ik sorban «vörrel» heiyelt úzzel kell és ugyanezen számban a Receptek között a Női szeszély piskótatésztlából 10-ik sorában nem «izzel», hanem úzzel kell főzni a cukrot. Szerk.

Miskolci fiatalasszony. Jogi tanácsot igénylő kérdésre lapunk jogtanácsosa készséggel válaszol. Válaszbélyeggel el-látott levelét szerkesztőségünk címére méltóztassék küldeni. Szív. üdv. Szerk.

Milyen iskolába, melyik internátusba adjam gyermekemet? kérdésre kimerítően válaszol Erdős József szerkesztésében megjelent, 1934—35. évre szóló Tanintézetek, Internátusok Részletes Tájékoztató Címűtára, amely részletes útmutatást nyújt a hazai oktatóintézetek és nevelőintézetekről. Ezt a minden szülőnek nélkülözhetetlen, rendkívül ügyesen összeállított címűtájékoztatót kívánatra bárkinek ingyen megküldi, 20 fill. portóbélyeg beküldése ellenében Erdős József hirdetési irodája, Budapest, VI., Teréz-körút 35.

Sz. Margit úrhölgyet kérjük, aki az ápr. 1. számban «42 éves asszony» részére tanácsot adott, szíveskedjék címét akár a szerkesztőséggel, akár Takács Sárika úrléánnyal (Bácsalmás) közölni, hogy levélben kérhessen bővebb felvilágosítást. Szív. üdv. Szerk.

K. E.-né. Olajjal való főzéshez alábbiakban küldök néhány utasítást. Hús- és halfélék serpenyőben kevés olajban süthetők. Lehet előbb lisztbe hengergetni. Így készítik az olaszok a scombrít. *Hidő halmaradékok* porcellán tálban bepácolhatunk. Tesztünk bele borst, ba-

Örömmel állapítottuk meg, hogy kedves előfizetőink az általunk ajánlott és az Angol-Magyar Cérnagár által forgalomba hozott készítményeket szívesen használják és meggyőződtek a „Lánc” és „Horgony” jegyű fonalak kiváló minőségéről. Kérjük kedves előfizetőinket, hogy jövőben is használjanak horgoláshoz Coats-féle „Lánc” horgolócérnát, hímzéshez pedig Clark-féle „Horgony”-mulinét, amelyekből a legtekéletebb választék áll rendelkezésükre. Midőn ezen világhírű gyártmányokra szíves figyelmüket felhívjuk, biztosítjuk, hogy csak saját érdekükben eszeleksenek, ha ezeket a gyártmányokat kéri és állandóan használják

A k i a d ó h i v a t a l

Lohr Mária (Kronfus)

Vegytsztító-kelmefestő

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross ucca 85. szám

Calderoni és Társa látszerészek

Telefon:
81-1-48

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látszóvegek, szemüvegek, orrcsipetők. Fényképezési készületek és cikkek. Barométerek, hőmérők.

Drótszűrű foxterrierek

különböző koruk és neműk, champion és derbygyőztes szülők, tenyészőnél előzők. **MAROSI**, Budapesti 5/D. (Telefonszám: 147-72. 5-ös autóbusz, Julia-utcai megálló.)

berleveget és hideg, ecetes olajjal leöntjük. Két hétig is eláll. — **Bélszín-szeleteket** ujjnyi vastagra vágunk, só nélkül, olajjal megkenve, egymásra rakjuk, étkezés előtt néhány órával, olajban hirtelen kisisítjük és csak tálalás előtt sózzuk meg. — **Borjúszeleteket** papírvékonyra kiverve, lisztben, tojásban, morzsában megforgatjuk, serpenyőben olajban kirántjuk. — **Erdélyi olajos csirke.** A csirkét kisebb darabokra szétvágjuk, megsózzuk és megslisztezzük, serpenyőben kevés olajban kissé megpirítjuk. A főlös olajat leöntjük, csak keveset hagyunk a csirke alatt, paradicsommal feleresztjük és puhára pároljuk. Aki szereti, kevés hagymát is tehet bele. — **Olajjal készült** még a citromos rizses csirke török módon. A csirkét felaprítjuk. Kevés hagymával, egy kanál olajjal a kellő mennyiségű rizst kissé megpirítjuk, a csirkével együtt megpároljuk, levessel, vagy ha az nincs, vízzel. Tálalás előtt egy citrom levét csavarjuk bele és zöldpetrezselyemmel meghintjük. — **Olajos főzelékfélék:** töltött káposztát török módon, sőt némely magyar alföldi faluban is olajjal készítik. Olajat teszünk a lábosba a nyers káposzta alá s azzal pároljuk, tejföllel bőven locsoljuk. — **Zöld paszuly törökösen.** A zöldbabot megvágjuk, lerakjuk kevés kockára vágott borjúhússal és zöldpetrezselyemmel, megsózzuk, kevés reszelt hagymát adunk bele. Tűzálló tálba tesszük kevés olajjal és leöntjük levessel, vagy vízzel és fedő alatt tűzhely szélén keverés nélkül puhára pároljuk. Lehet jól tejfölözni. — **Burgonya olajjal.** A nyers burgonyát vékonyra felszeletelve, ruhán megszáritva kevés olajba ropogásra sütjük. — **Bubulla, azaz száraz bab.** Három deci fehér apró babot mindenféle leveshez való zöldséggel és néhány szem száraz gombával 2 liter forró vízben felteszünk főni kevés sóval, pici borsal és paprikával és 2-3 evőkanál olajjal. Lassan kell főzni. — **Mindenféle főzeléksalátát,** krumplít, cellersalátát ece-

tes olajjal, olajos majonézsal, vagy olajos tarlarmártással tálalhatunk, úgyszintén hideg húst, hideg halat, kemény tojást, vagy töltött tojást is tálalhatunk ilyen olajos mártással. — **Olajos teszta:** reszelt hagymát, apróra vágott májat, egy-két csirkezsuzát aprítva olajon párolunk, lisztrel meghintjük és paradicsommal feleresztjük. Ha megfőtt, elég sűrű legyen. Olaszországban a puhára főtt makarónit olajban megforgatják, a mártást a tetejére öntik és sajttal meghintik. — **Olajjal készült főtt tesztának** az a jó, ami dúsán be van hintve dióval, vagy mákkal. A pékek vaj helyett kevés olajat dagasztanak a kalácsba, amitől sokkal foszlósabb lesz. — **Olajjal készült sütemény.** 15 deka cukrot 3 egész tojással habosra keverünk, teszünk bele egy egész citromlevét és reszelt héját, 10 deka lisztet és 1 deci olajat. Ha megsült, narancs-, vagy citrom-dzsemmel kell megtölteni. — Örülnek, ha receptjeimmel kedves betegek étrendjét változtatásba tehettem. Üdv. P. F.-né

Ibolyának.

Fehér őszirózsa,
Temető virága!
Nincs a földön senki,
Mint mi olyan árva.
Te is egy síron nyílsz,
Halvány szép virágom,
Nékem is egy sírhalom lett
Az egész világom.
Valaki ott alszik
A temető kertbe,
Vele van a szívem
Egy sírba temetve.
Meg ne zavarj álmat,
Halkan borulj rája,
Fehér szirmú őszirózsa
Temető virága.

Göde Jenő verse. Murgács Kálmán zenéje.

M. F. „Ó az” c. versét legnagyobb sajnálatunkra nem használhatjuk. Üdv. Szerk.

M. I. „Halott anyámhoz” Legtöbbet érd versének a címe. Ha az ember nem tudja teljes mértékben adni önmagát, a siker nem szegődik szolgálatába. Jó utat választott, csak még a kezdetlen nehézségekkel küzd. Üdv. Szerk.

Z. A. „A vén zsigori”, „A gondviselés”, „Párba”, „A hetedik parancsolat” noveláival — kívánsága szerint, foglalkoztam. Sok jel mutat arra, hogy fejlődése lehetséges, aminek most még csak gyenge, fiatal hajtszáival találkozunk. Bővíben vagyunk hasonló írásknak s ezért szigorúbb mértékkel bírálunk. Művészetben is érvényesül a gyakorlat állati tökéletesedés. Ne veszítse el önbizalmát, türelemmel felismeri és különbséget fog tudni tenni, hogy mennyit ér a saját írása s ha arra a meggyőződésre jut, hogy legjobb szándéka nem vezet a siker csücskére — lemond az írásról s megelégszik a tudásnak azzal a fokával, mely a legjobb írásk élvezetére képesíti. Szív. üdv. Szerk.

Hj. F. G. S. „Farsangi maszkok” Sablonos téma, minden különösebb hatás nélkül. Nem sodor magával az írás művészet. Nem kapunk értékes hangulatokat. Impresszióknak csalódást jelent és nem

Ön Asszonyom

ismeri ezt a márkát!

ezen kiváló minőségű abszolút jó harisnyát

P 2-20-as propaganda áron árusítom. ezzel a

beszövedt márkájú harisnyával még minden vevőm meg volt elégedve

HEILIG

harisnyaház

Rákóczi-ut 26

nyugsunk bele az előre sejtett vég közeledésébe. Vigasztalan, szentimentalizmus köde lebeg gondolatai között.

Szív. üdv. Szerk.

Negropont. Legnagyobb jóindulattal is csak azt mondhatjuk, hogy banális cselekményekkel sodortatja szereplői sorsát. Stílus szabályosan fokozza az önmagától adódó helyzetek feszültségeit, de a dráma menete ennek dacára sok tekintetben nem kárpótol. Van erkölcsi morálja és megfogható. Tökéletesebb kidolgozásban elfogadható. Szív. üdv. Szerk.

Obelisk. Hogy teljesen igazságos legyek: ha fájdalmat okozok is, meg kell mondjam, hogy művészembezerhez méltó művel áldozhatunk az olyan ember emlékének, akinek minden szava muzsika hatását keltette az olvasóban. Tegye el emlékül költeményét, melyet egy igazi szívember inspirált. Különbben is nagyon későn kaptuk. Vannak sebek, melyeket nem szabad felszaggatni. Szív. üdv. Szerk.

Pattanások, szepők s az arc egyéb tisztálaltalan-ságai ellen használjon

LILI CRÉMET SZAPPANT PUDERT

Kapható mindenütt!

Készíti KORÁNYI gyógyszerész
Budapest, VIII., Népszínház-utca 22

CADEAU

CSOKOLADÉGYAR
R.-T.
KÉSZÍTMÉNYEI
A LEGJOBBAK I

BUDAPEST, VI., IZABELLA-UTCA 88.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk az OPERA ZONGORATERMET, hol tisztviselők ELŐLEG NÉLKÜL a legcélszerűbb részletre is vásárolhatnak előrendő ZONGORÁKAT, PIANÓKAT. Budapest, VII. kerület, Klausz-utca 35.

K É S Z I T S E

KÉZIMUNKÁIT

PÁRKA

védjegyű fonalakkal

Minőségben utolérhetetlen

S. Rózi. Fiatal leányok érdeklődésére számíthat lapunkhoz küldött „Levél” c. novellája. Mint ilyen kétségtelesen tehetséges író munkája, aki megfelelő rutinnal kezeli a tollat. Reméljük, hogy nekünk való novellát is kapunk az illetőtől.

Szív. üdv. Szerk.

Cinigető. Egy régebbi számban ezen rovatban értesítettük novellája sorsáról. Miután elkerülte figyelmét, újból közöljük, hogy a novellát, sajnálatunkra nem használhattuk.

Szív. üdv. Szerk.

H. Anna, Cegléd. Mély számalommal olvastuk eszedző sorait. Túlzott érzékenysége tulajdonítjuk vergődését, amit túlfinomult képzelődése még fokoz. Mindenekelőtt teljes nyugalomra és szórakozásra van szüksége, hogy gondolatait képzelődése területeiről elterelje. Eddig gyöngé, befolyásolható volt, aki nem tudott uralkodni érzéseim, amit azonban le kell küzdeni, ha meg akar szabadulni az örök feszültség alól. Feldult idegzetének lázadásait orvosa meggyógyítja és én hiszem, hogy ha a kúrát betartja, elmunk panaszai is. Gyógyulást kíván és üdvözlöli Szerk.

Z. Á. „Beszélgetés az ibolyával”. A természet romantikus, finom szövésű fátyolát lebbentette fel e kis versével. Nincs megszuehlható illata. Szajnos, későn kaptuk. Aktualitása összeesik az ibolya nyílásával. Szív. üdv. Szerk.

Vergődő lélek. Azt hiszi, egyedül viseli az élet keresztlétét és sorsában nem osztózik senki? Megdöbbenne, ha láthatná, hogy mennyivel súlyosabb keresztekkel viselnek szótlan megadással, mint a magáé. Ma idegesebbek, türelmetlenebbek és ismerjük el, önzöbök is az emberek, mint voltak néhány évtized előtt, amikor a kenyéért nem kellett véres verejtékkel dolgozni. Ma a keresztek is súlyosabbak, méretei túlnőttek az ember teherbíró képességén és ezért keserűbbek még azok is, akik egészen közel állanak egymáshoz. Nem ítéltetjük el egyiket sem, mert az egyik erősebb, ez maga, aki többet elbírt, a másik gyöngébb, aki sodortatja magát és közben sziklához ütődik, sebeket kap és nincs más vágya, mint pihenni, pihenni, az álom karjaiba menekülni. Az álom jelenli számukra a szabadulást az élet börtönéből. Normális idegzettel bíró ember nem érti meg, miért kell elzárkózniok mindentől és mindenkitől, akik körülötte élnek, mert a normális ember idegzeete nem reagál oly érzékenyen ellentétekre. Megértőbb, együttérzőbb és hívőbb is. Nincsenek, vagy ha vannak lelki válságai, nem érezeti környezetével, önmagában elintézi és úgy vezeti le, hogy arról senki nem tud meg semmit. Hiába akarná átfórnálni, az Ön józan, ép, edzett fiziku-

Keresse fel a kiváló gyógyhatású Parád gyógyfürdőt

(Heves megye) vasútállomás: Parád. Vas-tímós, arzénes fürdők. Szénasavas fürdők. Vízgyógyintézet. Új, modern strandfürdő. Kénes savanyúvíz „Csevice” forrású (Parádi víz), vasas, savanyú és lithiumtartalmú (vzn. „Clarisse” forrású). Folyóvízű ellátott, modern, kényelmes szobák. **Penziórendszer** előidényben: 5.00—7.20-ig; főtudényben: 7—9.50-ig. Kítűnő konyha, diétás étkezés. **Az előkelő közepesülly kedvenc magaslalt gyógyfürdője.** 126 hold park. Kirándulók részére turista-elzállásolás. Kényelmes MAVART-közelekedés Budapest, Gyöngyös, Kaalkápolna—Parád között. **Prospektust készségeül küld:** Fürdőigazgatóság Parád. Idény: május 14—sept. 30-ig. Főtudény: júl. 1—aug. 31-ig. Telefon: Parád 1.

mához, édesanyja ellenállásra már gyöngé, képtelen erőtlenségét. Nem szabad a saját akaratát másokra erőszakolnia. Ha nincs kedvök társaságba járn, társaságot fogadni, bizonyára akad ismerősei között, aki gardirozhatja és leány, asszony ismerőseihez egyedül is elmehet, ha szükségét érti a társaságuknak. A kétség legfőbb feltétele, hogy tiszteljük környezetünk életformáját és ne presszionáljuk csak azért, hogy hozzánk alkalmazkodjanak, mert ha önzés az ő elvonultságuk, éppen olyan önzés az is, ha ebből kikényszerítjük és reájuk oktrojáljuk a magunk akaratát. Meg vagyunk győződve, hogy igyekszünk ebből a szempontból fogni le a dolgot és talán most lepődik meg, hogy nem ismerte fel, tulajdonképpen Ön is önző, mikor kifogásol. Akik reggeltől estig együtt vannak, azok kifogynak a témákból és hallgatagon végzik napi teendőjüket, ami nem jelenti, hogy kellemetlenek egymásnak. Nem vitás, hogy az volna ideális, ahogy Ön elgondolta, de amíg mindenféle hatásra reagál az ember, soha meg nem valósul a tökéletes együttélés, mindig megzavarhatja valami összeütközött előidézö momentum. Elhíheti, hogy elkeseredése dacára, az Ön sorsát választanók, ha választanunk lehetne, mint azokat, akik megbuzva csak önmaguknak élnek. Élete tele van tartalommal, rem ismeri az unalom fáradtságát, kedveltségét. És ezt az értékes aktivitást el nem veheti, ettől meg nem foszhatja senki. Mindenki irigyelheti a boldogságot jelentö művészetét, szépségekt, lelkesedéséért, mert soha nincs elhagyva, elhanyagolva, mindig tele van gondolatokkal, érzésekkel és ha van egyéni kívánsága, saját keretével szerzi meg magának. Ami ma lehetetlenségnek tűnik, holnap lehetségessé válhat. Aki felül tud emelkedni ezeken a dolgokon, az legyözte a sorsot. Igyekezzen addig is úgy rendezni el lelki életét, mint aki tudja, hogy valaki eljön érte és elviszi a saját otthonukba. Bár megvizsgálhattuk és megérősíthetük volna lelket, hogy mosolyogva nézzen a további napok elébe és megértőbben nézze környezete életét. Nagyon örömlénk, ha legközelebb megnyugtatóbb volna levele. Szív. üdv. Szerk.

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSEI

KOSZORÚ- ÉS CSOKORKÖTÉSZEK. ESTÉLYEK, BÁLOK. DÍSZÍTÉSÉT VÁLLALOM, DÉLSZAKI NÖVÉNYEK KÖLCSÖNÉSE. AZ ORSZÁG LEGNAGYOBB NÖVÉNYLERAKATA

Budapest, VI. ker., Teréz-körút 60
Telefon 15-0-70
VI., Andrassy-út 50
Telefon 22-4-15
Újpest, Árpád-út 67
Telefon 95-6-47

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P. Jelíges hirdetésökre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át

Hollandiában élő, 26 éves, nőten magyar diploma kértés, aki a gyümölcs- és konyhakertészetben nemcsak elméletben, de gyakorlatilag is kítűnően képzett, hazra kíván jönni és uradalomban, vagy képestésnek megfelelően szerelne elhelyezkedni. Kertészetbe járulna. Vallásos nevelésben részesült, kellemes megjelenésű, szorgalmas, zenekedvelö, népköcsiszervető. Leveletet Imre Hofbauer, Utrecht, Croesestraat 58. Hollandia, kérék.

Gyermeknyaralatlás a Bakonyban Kenessey Keresse Josphine igazgatónö vezetéseül. Előjegyzés, felvillagósítás már most: Budapest, Bakáts-ter 8. Telefon: 83-1-99.

Házvezetőnének, vagy gyermekek mellé ajánlök csak magyarul beszélö fiatal leány, aki ilyen minőségben már volt alkalmazásban. Perfektül főz. Szakácsai Eszter, Budapest, VII., Czobor-u. 97.

23 éves, okl. tanító elmenne ellátásért gyermekek mellé nevelöknek, vizsgára közepiskölosoktatás és erödményesen előkészít. esetleg nyárra is vállálna gyöngébb tanulókat tanítását. Szives választ „Remény” jelígre kiadóba kérék.

Női divatszalon jutányos áron és legszében készíti női ruhákat, kabátokat stb. Szíves támogatást kér Benicsné, Podmaniczky-u. 16. II. 19.

Fügöngynt, párnát stb. készíti házaknál is, gyakorlöt iparművészö. Megkeresést „Belvárosi szalon volt” jelígre kiadóba kérék.

Jöl főzö, közepkörü nő, ki háztendöket is végez, ajánlökzik urali családok. Teljesen megbízható, r. kath. vallású, komoly. 25 évig volt alkalmazásban egy helyen és elhalálózás miatt volt kénytelen megválni. Leveletet „Ilona” jelígre kiadóba kérék.

Cigányosan, kotta nélkül zongorázni leggyorsabban megtanulhat II., Margit-körút 2.

Nyaralót Varga-penzió Reesk! Parád-fürdő mellett, Pormentes, erös levegö. Hegységel körülvett száraz, padlós villanyvillagítású szobák. Árnyas kert. Strand. Napi pénzió négyserzet étkezéssel 4 pengö. Állomás Parád.

Öreg háló-, ebédöltöbortalt jutányosan modernizálom, restaurálom, vagy új bútorok vásárlásánál fizetékkel beszámítom. Müller bútorgyár, Újpest. Erzsébet-utca 8. Telefon 950—95.

Belvárosi női divatszalon minden igénynek megfelelő ruhát, kabátot jutányosan készíti. Urinöknek szabást, varrást könnyü módszerrel tanít esti órákban is Kozma, IV., Havas-utca 2.

Ackermann József műszövö (takács) Budapest, IV., Váci-utca 19. Ajánlja kézisövésű len-, damaszt- és lenvászon áruit. Szállít teljes mennyiségű kelengyét. Frottiér-törölközök, fürdőlepedök, köpenyanyagok. Mintát, árajánlatot díjmentesen küld.

Fiatal, gyakorlöt szobalécány nagyvárúhához ajánlökzik, vidékre is. O. E. Aszódi, Szöllö-u. 4.

Felöl szerkesztö, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BELA

Szerkesztök:
tordái BÖJTHE ETELKA,
ERDÖDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Ugyvezetö igazgató:
BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kúskéket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és közlése tölös.

A Magyar Uríasszonyok Lapját a Corvina Fesztögyar R. T. festékévyel nyomta: a Hungária Hírlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34.
Felöl: SCHMIDEK GEZA

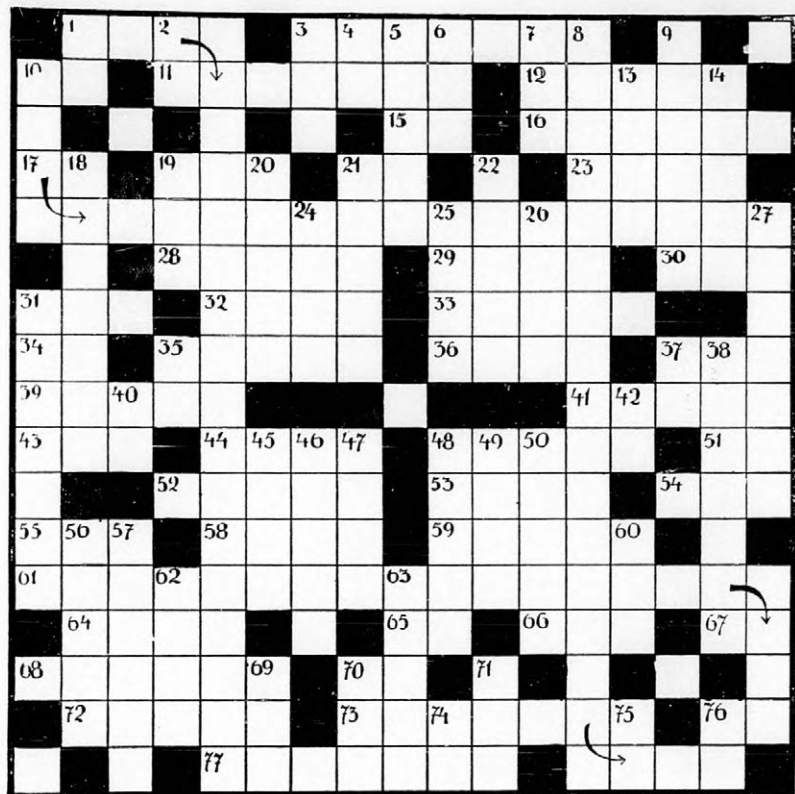
Kissé nehezebb a szokottnál

V I Z S Z I N T E S :

- Juvenalis szatirájából eredő szállóige. Annýt jelent, hogy a közállapotok annyira rosszak, hogy azokat feltétlenül ostorozni kell.
- Molnár Albert előneve.
- Nagy olasz folyó, síksága Olaszország legtermékenyebb vidéke.
- Az ilyen esőben nem kellemes esernyő nélkül járni.
- Csík, sáv.
- Ugyancsak, szintén.
- Irodában is van ilyen papíros.
- Német módhatározó.
- A filmről jólismert néni.
- B. P.
- Tartozik hitelezőjének.
- Olasz autómárka.
- Hervé operettje.
- Aztán magánhangzói nélkül.
- Építészeti stílus.
- Ugyanaz latinul.
- Átkopirozó.
- A tett rugója.
- Színpadí műfaj.
- Kifejezés — pesti argóban.
- Szént — más nyelven.
- Nézné.
- Német összetételekben esendet jelent.
- Muri.
- Tó a Szaharában.
- Az első igazán nagy sikert aratott magyar regény címe. Báró Jósika Miklós írta.
- Fonetikus betű.
- Francia prepozíció. (Között.)
- Kegyetlen római császár.
- Dagover keresztneve.
- Alfabét.
- Nyugalom — angolul.
- Magyar király. Neve előtt római számmal az is megvan, hogy hányadik volt. (1196—1204.) Több ilyenévű uralkodónk nem volt, de azért a sorszám mégis helyes.
- Fogazzaro regénye. A Franklin Társulat kiadásában jelent meg magyarul.
- Összetételekben „onnan származó”-t, „odaavaló”-t jelent.
- Görög betű.
- J-vel az elején a leggyakoribb francia keresztnev.
- A teljes abc két legelső betűje.
- Szigetsóport a Tírrén-tengerben.
- Igevégződés.
- Kemény Zsigmond „Gyulai Pál” című regényében Báthory Boldizsár hű embere, olasz komédiás.
- Mindenkit megelőz.
- Pennsylvania rövidítése.
- Figyelmeztetés.

F Ü G G Ó L E G E S :

- Felkiáltó szócska.
- Voioovich Géza elődjének névbetűi.

- Sporteszköz.
- Fordított névelő.
- Női név.
- Kérdőszó.
- Félig zsidó.
- Kölesey Vanitatum vanitas e. versének első sora. Szállóige.
- Szónokiasság.
- Bibliai idézet (Ézsaiás könyve, 40. rész, 3. vers. Innen: János evangéliumának I., 23. számú verse).
- Ismert nevű komikus.
- Rabol.
- Cseh király, akit Szent Margit kikoszorazott.
- Ibolyka.
- Zilahy Lajos „Valamit visz a víz” c. regényének hősnője.
- Felsülés, szegény.
- Loos amerikai író (Szókék előnyben) keresztneve.
- Pld. az oxigén.
- Régi néptörzs.
- Amerikai író (y = i).
- Hajat hullámosít.
- Futballfenomén.
- Éden — mássalhangzói.
- A 3. függőleges sor rövidebben kifejezve.
- Aranyesinálás.
- Te és ő.
- Pontosan ugyanaz, mint az előbbi.
- Vezérkar.
- Súlyos méreg — latinosan.
- Őz — angolul.
- A Toldi szerelmének híres nőalakja.
- Bejegyez.
- Hadsereg — más nyelven.
- Sebes, fájdalmas, — a kisgyerek nyelvén.
- Sziget neve a Dunán.
- Német határozatlan névelő.
- Lendület.
- Nagy magyar zeneszerző.
- Görög törzs.
- Sziget — franciául.
- A magyar szabadságharc lengyel hőse.
- G. E.
- Kit?
- Pénzüntézetí Központ.

M e g f e j t é s i h a t á r í d ő : 1 9 3 4 m á j u s h ó 1 5 - é n

A jutalomban részesülők névsorát 1934. évi június hó 20. számunkban közöljük.

- JUTALOMDIJAK: 1. és 2. Heilig Harisnyaház (Budapest, VII., Rákóczi-út 26.) egy-egy pár selyemharisnya ajándéka. 3. és 4. díj: Földesné „JUNO” kozmetikai intézete (Budapest, VII., Rákóczi-út 6.) arckrém-, puder- és szappan-ajándéka. 5. és 6. díj: Korányi-gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.) egy-egy „Lili”-krém-, szappan- és puderajándéka. 7. és 8. díj: Cadeau Csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-utca 38.) negyedkilogramos, díszdobozos bonbon-ajándéka. 9. és 10. díj: Lázár István egy-egy regénye. 11., 12., 13. és 14. díj: Lapunk ajándéka: egy-egy előfestett gobelin-retikül. 15. és 16. díj: Palásti László egy-egy regénye. 17. és 18. díj: Lapunk egy-egy burett millió ajándéka. 19. és 20. díj: Lapunk egy-egy gobelin-párna ajándéka.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

